

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑΚΡΙΝΤΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρενωτιέ, στην πρόταση του Μορνέ να γράφει τ' απομνημονεύματά του, αρνείται φυσικά. Ο Ζορέν, που είναι παρών, πληροφορεί το γιατρό πως η δίκη του Ζιλμπέρ έχει οριστή, ποινά που ανακουφίζει το Ρενωτιέ. Ο γιατρός φεύγει αργότερα για τη Σερντόν.

Στο μεταξύ ο Βαλεριανός ενεργεί στη ρωσική πρωτεύουσα για να του δοθεί η άδεια να μεταφέρει τη σορή της μητέρας του στη Μόσχα. Υστερα πηγαίνει στο σπίτι του συνταγματάρχη Ρισώ, αλλά δε βρίσκει εκεί παρά τη Ρόζα. Οι δυο νέοι ξηλώνονται και τότε καταλαβαίνει ο Βαλεριανός πως η νέα δεν του είχε γράψει ποτέ και πως το αρνητικό γράμμα προερχόταν από τη Ρενέ και το συνέχισε η Ζορέν. Εύχυστος ο Βαλεριανός προτείνει τότε στη νέα, που δεν έπαψε ποτέ να την αγαπά, να γίνει γυναίκα του. Έτσι οι δυο νέοι δρκίζονται να παντρευτούν.

Ο πρίγκιπας, ευχαριστημένος πιά, άποφασίζει ν' ανακαλύψει όλη τη σκωερία και πιγαίνει και βρίσκει τον υπάλληλο του Μορνέ, κάποιον Μοντονέ. Έναν φτωχό σκληρό που τον έκμεταλλευεται το άφεντικό του. Έτσι μαθαίνει απ' αυτόν το ρόλο που η χήρα Κολομπέλ έπαιξε στην έκδοσι και τη διαφήμισι του βιβλίου του.

— Που τον παρακίνησαν; Δεν τον πείραξαν μόνο, αγαπητέ μου κύριε, αλλά πληρώσαν και όλα τα έξοδα των διαφημίσεων. Ο Μορνέ μόνος του δεν θα το έκανε ποτέ. Αυτή είναι η αρχή του. Τα έξοδα της διαφήμισης τα πληρώνουν οι συγγραφείς... Και θέλετε να σας πω κάτι; Τα πληρώνουν στο διπλάσιο... Έτσι ο Μορνέ κερδίζει αρκετά σημαντικά ποσά, από τις διαφημίσεις, ανεξάρτητα αν συντελούν στην επιτυχία του βιβλίου.

— Και ποιός πληρώσε τα έξοδα της διαφήμισης του δικού μου βιβλίου;

— Ποιός;... Ποιά θέλετε να πητέ. Ο Βαλεριανός χτύπησε το χέρι του στο τραπέζι.

— Έπρεπε να το μαντέψω, είπε. Πρόκειται για τη χήρα Κολομπέλ... Αυτή δεν έννοειτε;

Ο Μοντονέ χαμογέλασε. — Η κυρία Κολομπέλ ενδιαφέρεται πολύ για σας, απάντησε. Ένας Θεός ξέρει τι της έχει στοιχίσει η «Απόουσα». Γιατί, φυσικά, δεν πληρώσε μόνο τις διαφημίσεις η αν προτιμάτε δεν ακριβοπλήρωσε τις διαφημίσεις, αλλά και όλα τ' άλλα έξοδα της εκτυπώσεως του βιβλίου...

— Πώς; — ...ακόμη και τη συγγραφική αμοιβή που σας έδωσε ο Μορνέ, συνέχισε ο Μοντονέ, χωρίς να προσέξη την ταραχή του Άρμότκιν.

— Είπατε πως η χήρα Κολομπέλ πλήρωσε όλα τα έξοδα της έκδοσεως του βιβλίου; ρώτησε ο Βαλεριανός με φωνή που έτρεμε από αγανάκτησι.

— Όχι μόνον αυτά, απάντησε ο Μοντονέ, αλλά και όσα έβαλε παραπάνω ο Μορνέ. Και μπορείτε να είσαστε βέβαιοι ότι έβαλε τουλάχιστον τα διπλάσια... Άγαντα πητέ μου φίλε, δεν τον ξέρετε το Μορνέ. Δε θάβει πεντάρα και για το μεγαλύτερο άριστο λογιόμα! Δεν είναι από τους ανθρώπους που διακινδυνεύουν τα λεφτά τους. Τα βιβλία που εκδίδει είναι ακριβοπληρωμένα από τους συγγραφείς τους. Αυτό είναι το σύστημα του Μορνέ... Και πρέπει να προσθέσω πως είναι πολύ περήφανος γι' αυτό... Αυτοτιπλοφεί τον εαυτό του μεγαλοφυή έκδοτη των ηθίων.

Ο Μοντονέ σταιμάτησε απότομα. — Με συγχωρείτε, πρίγκιπα, είπε, δεν ήθελα να σας προσβάλω... Είσατε και σεις ένα από τα θύματα του Μορνέ, άλλ' αυτό δεν σημαίνει πως όποιος ήθελε άλλος έκδοτης δεν θα ήταν πρόθυμος να έκδώση την «Απόουσα»...

Ο πρίγκιπας δεν έδειξε ότι είχε στενοχωρηθεί με τα λόγια του. Ήταν βέβαιος, άλλωστε, για την ειλικρίνεια του Μοντονέ και δεν μπορούσε να τον παρεξηγήσει.

— Πόσο νομίζετε πως στοιχίσε αυτή η διαφήμιση; ρώτησε.

Ο Μορνέ, απάντησε ο συνομιλητής του, δεν μ' αφήνει να κυττάζω τους λογα-

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Αισθηματικό και δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα

ριασμούς του. Είμαι βέβαιος, ωστόσο, ότι πήρε πάνω από τριάντα χιλιάδες φράγκα από τη χήρα Κολομπέλ.

Ο Βαλεριανός έμεινε κατάπληκτος. Το ποσόν ήταν, στ' αλήθεια, πολύ σημαντικό. Είχε μάθει τώρα από το Μοντονέ πολύ περισσότερα από όσα φανταζόταν. Πολλές άποριες απόμειναν, ωστόσο, ανεξήγητες στο μυαλό του.

— Ο Μορνέ ήταν φίλος του Κολομπέλ; ρώτησε.

— Καθόλου, απάντησε ο Μοντονέ. Ο Μορνέ είναι φίλος του Ζορέν, όπως ο Ζορέν είναι φίλος του Μορνέ. Αυτοί οι δυο άνθρωποι είναι καμωμένοι από την ίδια πάστα και συνεννοούνται θαυμάσια μεταξύ τους.

— Ποιός είναι αυτός ο Ζορέν; — Ο Ζυρέν είναι ο διευθυντής του «Πρακτορείου της Όξυδερκείας», απάντησε ο Μοντονέ.

Και έξηγησε στον πρίγκιπα ποιό ήταν το είδος των ασχολιών του Ζορέν.

— Ο Ζορέν είναι ο έμπιστος της χήρας Κολομπέλ.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ποδοσφαιρο

Φροσί, είσαι άπελτισί — φιλαθλη μουγίνες και συ κι' όλο μιλάς για μπάλα... Κάθου στ' αυγά σου, ρε ψυχη, μην πέση η καρπαζιά βροχή και έρρης κουτρουβάλα!

Με ζουρλανε με το φούτ-μπαλ, μιλάς για σουτ, μιλάς για γκολ, για πάσες και τα ρέστα, κι' όταν για γρήπεδο ακούς, για μάτς με Τούρκους και Ρωμιούς μου βρίσκεσαι αλέστα!

Τις Κυριακές με παρατάς, στα γήπεδα μου περπατάς κι' έγώ μένω μπουκάλα!... Δεν είν' αυτή, μωρέ, ζωή, να μου τσικνίζε το

Φαί ένεκα, λέει, ή μπάλα... (α...)

Τράβα, Φροσί, να ξής (πατσές κι' άφου σ' άρέσουν (οί κλωσές, σαν νάσουνα φοράδα, Θρασύβουλα να μη με

άν δεν σε κάνουν μπλέ (μαρέν στην κλωστοποικινία (δα!...)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

.....

Κολομπέλ, έξηγησε στον πρίγκιπα. Αυτός τη σύσταση στο Μορνέ. Είναι βέβαια περιττό, να προσθέσω πως αποζημιώθηκε με το παραπάνω.

— Τι είδους άνθρωπος είναι αυτός ο Ζορέν; ρώτησε ο Βαλεριανός.

— Ο Ζορέν, απάντησε ο Μοντονέ, είναι ο τύπος του άνηθίκου. Αυτός ο άνθρωπος δεν έχει συνείδησι. Και είναι ικανός για όλα, ακόμη και για μία πλαστογραφία, μία υπεξήρεσι ή ένα έγκλημα.

Τα τελευταία λόγια του Μοντονέ έκαναν μεγάλη εντύπωσι στον Άρμότκιν.

— Μήπως έτυχε ν' ακούσετε, ρώτησε, ότι ο Ζορέν μπορεί ν' απομιμηθεί διαφόρους γραφικούς χαρακτήρες;

— Δεν έτυχε ν' ακούσω μόνο, αλλά και να τον δω με τα μάτια μου ν' απομιμηθεί διάφορα γράμματα, απάντησε ο Μοντονέ. Είναι άσυμψανιστος σ' αυτή τη δουλειά. Και το καταπληκτικότερο είναι ότι απομιμείται με την ίδια εύκολία γυναικείους γραφικούς χαρακτήρες, όσο και ανδρικούς.

Η Ιδέα ότι ο Ζορέν ήταν ο άνθρωπος που είχε κλέψει το γράμμα του προς τη Ρόζα και που του είχε απαντήσει ύστερα για λογαριασμό της ριζωνόταν όλο και περισσότερο μέσα στο μυαλό του Βαλεριανού.

— Μπορείτε να μου περιγράψετε το Ζορέν; είπε στο Μοντονέ.

Η περιγραφή που του έδωσε ο υπάλληλος, συμφωνούσε απόλυτα με την περιγραφή της θυρωρού της οδού Σιάν.

— Κρίμα που δεν μου το είπατε προτύτερα πως σας ενδιαφέρει ο Ζορέν! συνέχισε ο Μοντονέ. Θα σας έδειχνα τη φωτογραφία του που είναι κρεμασμένη πάνω απ' το γραφείο του Μορνέ.

Μία λάμψις πέρασε από το βλέμμα του Βαλεριανού.

— Μπορείτε να μου έμπιστευθήτε αυτή τη φωτογραφία ως αύριο; ρώτησε.

— Άδύνατον! απάντησε ο Μοντονέ. Ο Μορνέ θα το καταλάβη άμέσως.

Ο Βαλεριανός είδε πως δεν θα χρησίμευε σε τίποτε να προσπαθήσει να μεταπειθή το Μοντονέ. Άλλά μια άλλη σκέψις πέρασε από το μυαλό του. Η ώρα ήταν μόνον οχτώ. Θα μπορούσαν λοιπόν, να τρέξουν στο γραφείο του Μορνέ, να πάρουν τη φωτογραφία του Ζορέν και ύστερα αυτός — ο Άρμότκιν — να πάει να την δείξει στη θυρωρού του σπιτιού της οδού Σιάν.

Ο Μοντονέ δεν έφερε καμμιάν αντίρρηση σ' αυτό το σχέδιο.

— Είνε ανάγκη να την δείξω σε κάποιον πρόσωπο, του έξηγησε ο Βαλεριανός. Δεν θα λείψη περισσότερο από μισή ώρα από τη θέσι της.

Εφύγαν σε λίγο από το έστιατόριο. Έπειτα από ένα τέταρτο, ένα άμαξι τους μετέφερε στην οδόν Σιάν. Ο Άρμότκιν έτρεξε άμέσως στο δωμάτιο της θυρωρού, κρατώντας τη φωτογραφία του Ζορέν κάτω από τη μασχάλη του.

— Θα σας παρακαλέσω να κυττάξετε αυτή τη φωτογραφία, της είπε. Μήπως σας θυμίζει τίποτε;

Η θυρωρός τον κύτταξε σά χαμένη.

— Ήθελα να μου πητέ, ξανάπε ο Βαλεριανός, αν αυτή η φωτογραφία σας θυμίζει τίποτε.

Η θυρωρός την κύτταξε μερικές στιγμές.

— Ναί, βέβαια, απάντησε έπειτα. Αυτός είνε ο ζωγράφος που ήρθε στην άλλη φορά στο σπίτι. Τον θυμάμαι πολύ καλά.

— Ευχαριστώ, είπε ο Βαλεριανός. Ήταν ένας φίλος μου κι' ήθελα να βεβαιωθώ γι' αυτό.

Εφύγε έπειτα, άφου άφησε ένα νόμισμα των πέντε φράγκων πάνω στο τραπέζι της θυρωρού.

Το άμαξι τους ξανάφερε σε λίγο στο γραφείο του Μορνέ και ο Μοντονέ ξανάβαλε τη φωτογραφία του Ζορέν στη θέσι της.

Ο Βαλεριανός είπε ύστερα στον άμαξά να τους πάει έναν περίπατο ως στο δάσος της Βουλώνης.

Κατά τις ελνημίσις χωρίστηκαν. Ο

Μοντονέ, άποχαίρετώντας τον Άρμότκιν, τον διαβεδαίωσε ότι θα ήταν πάντοτε πρόθυμος να τον εξυπηρετήσει σε ό,τι ήθελε.

Ο Βαλεριανός γύρισε έπειτα στο ξενοδοχείο του. Ένα γράμμα τον περίμενε έκει. Ήταν της Ρενέ. Να τι του έγραφε:

«Πολυαγαπημένε μου, — Με ποιά λόγια θα μπορέσω να σου περιγράψω την ανησυχία μου; Η ήμερα που πέρασα ήταν αληθινά τραγική. Του κάκου προσπάθω να είμαι λογική. Η άπουσία σου έχει αναστατώσει το μυαλό μου κι' έχει γεμίσει την ψυχή μου από αγωνία. Για μία στιγμή σκέφτηκα μήπως πήρες την άδεια να συνοδεύσης το φέρετρό της μητέρας σου στη Μόσχα κι' έφυγες κιόλας χωρίς να με είδοποησης. Άλλά με πληροφορήσαν στη ρωσική εκκλησία ότι το φέρετρό ήταν πάντοτε στη θέσι του. Πού, ήσουνα λοιπόν όλες αυτές τις ώρες; Αναρωτιέμαι πως είνε δυνατόν να μην με σκέφτηκες καθόλου σ' όλο αυτό το διάστημα. Κι' όμως αυτό είνε αλήθεια. Μία ολοκληρωμένη μέρα δεν με σκέφτηκες ούτε στιγμή και μ' άφησες μόνη στη θλίψη και την άπελπισία μου... Πως τάχα θα μου δικαιολογήσης αυτή την άπουσία σου; Άλλ' όχι δεν ζητώ καμμιά δικαιολογία. Το μόνο που πωθώ είνε να σε δω, για να μπορέσω να σου δείξω πόσο μεγάλη είνε η αγάπη μου για σενα. Σε περιμένω με άνυπομονησία.

Ρενέ». Αυτό το γράμμα δεν έκανε την παραμικρή εντύπωσι στον Άρμότκιν. Άφου το διάβασε, τσόκισε μικρά - μικρά κομματάκια και τα πέταξε στο καλάθι των άχρήστων. Τι τον ένδιερε η άνυπομονησία και η λυπή της χήρας; Ένοιωθε τώρα αληθινά άποστροφή γι' αυτήν και κανένα αίσθημα οίκτου δεν έμπαινε μέσα στην ψυχή του. Ο Βαλεριανός έπεσε σε λίγο στο κρεβάτι του και γρήγορα άποκοιμήθηκε.

Μία άπροσδέκητη έπίσκεψις

Όταν ξύπνησε το άλλο πρωί, είχε πάρει πια την απόφασί του. Και, χωρίς να χάνη καιρό, διευθύνθηκε στο γραφείο του Ζορέν.

Η ώρα ήταν περίπου έννηα.

Ο διευθυντής του πρακτορείου της «Όξυδερκείας» τον δέχτηκε με αίσθημα φόβου και αγωνίας. Δεν περίμενε, χωρίς αμφιβολία, αυτή την έπίσκεψη. Προσπάθησε, ωστόσο να μη φανερώση την ταραχή του και ρώτησε μ' ευγένεια:

— Με ποιόν έχω την τιμή να μιλάω; — Ο Βαλεριανός δεν είχε βγάλει το καπέλλο του. Το ύφος του ήταν ήρεμο, άλλ' άποφασιστικό.

— Με γνωρίζετε πολύ καλά, απάντησε, ώστε να μην υπάρχει ανάγκη να σας πω τ' όνομά μου. Ο λόγος που μ' έφερε εδώ είνε να σας πω ότι έζρω πολύ καλά την πλαστογραφία που κάνατε μαζί με την πελατίδα σας, την χήρα Κολομπέλ. Οι άποδείξεις της πράξεως σας βρίσκονται στα χέρια μου. Θεωρώ περιττό να σας πω με ποιά τρόπο. Θα μπορούσα να σας καταστρέψω, σας και την πελατίδα σας. Άλλά δεν θα το κάνω, για την ώρα τουλάχιστον. Σας προειδοποιώ, όμως, ότι αυτό θα γίνει δίχως άλλο, αν στο μέλλον επιχειρήσετε το παραμικρό, είτε εις βάρος μου, είτε εις βάρος της χήρας Κολομπέλ. Είδικά για σας, σας πληροφορώ ότι ανεξαρτήτα από το ότι θα σας παραδώσω στη δικαιοσύνη, θα σας σπάσω με τα ίδια μου τα χέρια τα μούτρα. Σημειώστε καλά τα λόγια μου και, για το συμφέρον σας, φροντίστε να μην ξαναβρεθήτε στο δρόμο μου.

Ο Ζορέν είχε άπομείνει άναυδος. Και δεν καθώρθηκε να προσέξει ούτε λέξι.

Ο Βαλεριανός δεν του έδωσε, άλλωστε, τον καιρό να συνέλθη από την ταραχή του. Μετά τη σαφή προειδοποίησί του προς το Ζορέν, έκανε μία άπότομη άστροφή και βγήκε από το γραφείο του.

Δυο περίπου ώρες άργότερα, στίς έντεκα ακριβώς, δίσχιζε την είσοδο του προαυλίου της ρωσικής πρεσβείας.

Εκείνη τη στιγμή, μία γυναίκα που ήταν ντυμένη ολόμαυρα κι' είχε σκεπασμένο το πρόσωπό της μ' ένα πυκνό πέπλο, κατέβηκε βιαστικά από ένα άμαξι που σταθμεύεε λίγο πιο πέρα κι' έτρεξε προς το μέρος του.

— Βαλεριανέ! φώναξε, πιάνοντάς τον από το χέρι. Σε βρίσκω επί τέλους!

Ο πρίγκιπας τράβηξε άπότομα το χέρι του.

— Τι με θέλετε, κυρία; ρώτησε. — Ό, Θεέ μου! φώναξε η Ρενέ, γιατί αυτή ήταν. Δεν με γνωρίζεις, λοιπόν;

— Είχα την άτυχία να σας γνωρίσω άλλοτε, απάντησε ο Άρμότκιν. Άλλά το καλύτερο είνε να ξεχάσω πως σας είχα γνωρίσει.

— Λυπήσου με, αγαπημένε μου... — Μη λέτε λόγια που δεν ταιριάζουν στα χείλη σας, είπε ο Άρμότκιν. Το μόνο που έχω να σας πω είνε ότι δεν μπορώ να σας λυπηθώ, όπως και σεις δεν με λυπηθήκατε άλλοτε... Τίποτε άλλο, κυρία. Άν θέλετε περισσότερες έξηγήσεις, μπορείτε να τις ζητήσετε από το συνένοχό σας το Ζορέν, που νομίζω ότι θα σας περιμένει με μεγάλη άνυπομονησία για να σας τις δώση.

Η χήρα Κολομπέλ άφησε μία μικρή κραυγή και λίγο έλειψε να σωριαστή λιπόθυμη. Άλλ' ο Βαλεριανός δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση. Και, χωρίς να ενδιαφερθή περισσότερο γι' αυτήν, προχώρησε με σταθερό βήμα και μπήκε μέσα στο μέγαρο της πρεσβείας.

Ο πρεσβευτής τον δέχτηκε άμέσως και του είπε μ' ευγένεια ότι είχε πάρει την άπάντησι της κυβερνήσεώς του, που ήταν καταφατική.

Το ίδιο βράδυ, ο Βαλεριανός άφου άποχαίρετρε το συνταγματάρχη Ρισώ και τη Ρόζα, έφυγε για τη Μόσχα, συνοδεύοντας το φέρετρό της μητέρας του.

Η τραγική αλήθεια

Η δίκη του Ζιλμπέρ είχε ορισθή για τις 14 του μηνός. Άλλά, ξαφνικά, μερικές μέρες προώτερα, ο μυλωνάς της Σαντεγκριλέ άρρώστησε.

Στην πραγματικότητα, δεν έπρόκειτο για μία ώρισμένη άσθενεια. Ο Ζιλμπέρ ήταν συνθησμένος να ζή στον καθαρό αέρα της έξοχης και ο περιορισμός του μέσα στους τέσσερις τοίχους του κελιού του είχε κλονήσει σοβαρά την υγεία του. Ο γιατρός Ζολύ που τον εξέτασε δεν δυσκολεύτηκε στη διάγνωση του.

— Πρόκειται για μία άναμιση σοβαρότατης μορφής, είπε στο Ρισώ που τον ρωτούσε μ' ενδιαφέρον. Η ζωή του δεν διατρέχει ίσως άμεσο κίνδυνο... Δεν μπορώ, ωστόσο να έγγυθω για τίποτε λόγω των συνθηκών της διαβιώσεώς του. Το πράγμα θα ήταν πολύ διαφορετικό, αν μπορούσε να ζήσει μερικές μέρες στην έξοχή. Είμαι βέβαιος ότι τότε θα ξαναβρίσκε άμέσως τις δυνάμεις του.

Άλλά, δυστυχώς, αυτό δεν μπορεί να γίνει... Ο Ρισώ έτρεμε στη σκέψι ότι ο Ζιλμπέρ θα μπορούσε να πεθάνη πριν από τη δίκη του. Όχι μόνο γιατί τον αγαπούσε. Άλλά γιατί ο θάνατός του αυτή τη στιγμή, θα τον έκανε να φύγη από τον κόσμο με το στίγμα του δολοφόνου. Η άπόδειξις της άθωότητός του θα ήταν κατόπιν προβληματική και σχεδόν άδύνατη.

Γι' αυτό, συνέστησε όσο μπορούσε θερμότερα στο γιατρό Ζολύ να κάνει τα πάντα για να μπορέσει να σώση το Ζιλμπέρ. Ο γιατρός του το ύποσχέθηκε. Του είχαχ γίνει, άλλωστε, παρόμοιες ασυτάσεις και από άλλη πλευρά. Εκείνοι που του τις είχαχ κάνει ήταν οι έισαγγελες και ο ανακριτής Περεσέλ. Οι δυο δικαστικοί φοβόνταν μήπως ο θάνατος του Ζιλμπέρ, τις παραμονές της δίκης του, γίνει άφορμή ώστε να δημιουργηθούν σφαλερές αντιλήψεις άναμεσα στο κοινό.

Αυτή η ύπόθεσις, είπε ο έισαγγελες στο Ζολύ, προκαλεί τόσο μεγάλο ένδιαφέρον στην κοινή γνώμη και γράφονται και λέγονται τόσα πολλά γι' αυτήν, ώστε δεν αποκλείεται να ίσχυρισθούν ότι τον δηλητηρίασαμε, για να μη φανερώση δθεν την αλήθεια.

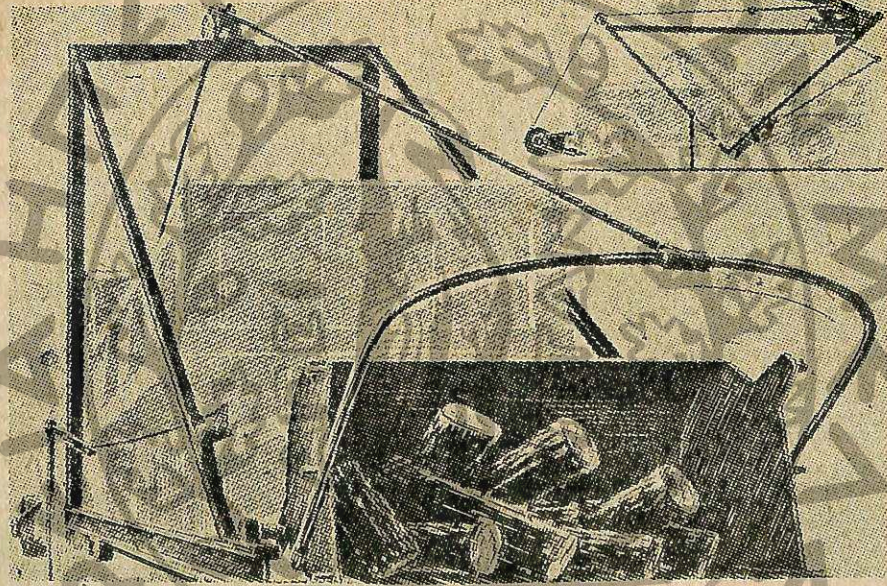
Άλλ' όλες αυτές οι συστάσεις ήταν περιττές. Γιατί ο Ζολύ, εκτός του ότι ήταν έξαιρετικά εύσυνεidosτος, είχε συμπάθησει το Ζιλμπέρ στο διάστημα που τον έπισκεπτόταν στη φυλακή κι' έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτόν. Είχε την πεποίθηση, άλλωστε, ότι ήταν άθωος και δεν άμφέβαλε ότι το δικαστήριο θα τον ξανάδινε λευκό στην κοινωνία.

Η έπιθυμία του να έπιταχύνη την καλυτέρευσι της καταστάσεώς του Ζιλμπέρ τον άνάγκασε να πη στο Ρισώ:

— Περισσότερο από τα φάρμακα και την καλή τροφή που του δίνωμε με τη βία σχεδόν, θα συντελέση στη βελτίωσι της καταστάσεώς του Ζιλμπέρ κάποια ψυχική ίκανοποίησις. Δεν σκεφτόσαστε κανένα μέσον για να τονώσωμε το ήθικό του;

Ο συνταγματάρχης ήξερε πολύ καλά ποιό ήταν αυτό το μέσον. Κι' ωστόσο, δίσταζε. Γιατί η αρχική του άπόφασις ήταν να μη φανερώση την αλήθεια στη Ρόζα πριν τελειώση η δίκη. Άλλά τα λόγια του γιατρού τον έκαναν ν' αλλάξη γνώμη. Για το συμφέρον της ίδιας της Ρόζας, ο πατέρας της έπρεπε ν' άθωώη. Καμμιά θυσία δεν ήταν μεγάλη για την επιτυχία αυτού του σκοπού.

Άποφάσισε, λοιπόν, να οδηγήση τη νέα στην Όρλεάνη, χωρίς να της έξηγήση ποιά

ΑΥΤΟΜΑΤΗ ΦΟΡΤΩΣΙΣ

Στο έξής οι σωφέρ, χωρίς σ' ένα χαλύβδινο σκελετό που τοποθετείται πάνω απ' την καρδιά του ατμοκινητή, θα μπορούν να γεμίζουν τα φορτηγά τους χωρίς να σηκώνονται από το κάθισμά τους! Με τη δύναμη της μηχανής ανεβοκατεβαίνει ένα βαγονάκι πάνω σ' αυτό το σκελετό. Όταν φτάση ακριβώς πάνω απ' την καρδιά, άδειάζει ατομάτως. Πιστεύεται πολύ γρήγορα ότι τ' άμερικανικά εργοστάσια θ' άρχίσουν να κατασκευάζουν αυτόκινητα ατομάτου φορτώσεως.

ήταν η κατηγορία που βάριαν τον πατέρα της.

Αυτή η επίσκεψη έδωσε θάρρος και καινούργιες δυνάμεις στο δυστυχισμένο Ζιλμπέρ. Άλλ' από τ' άλλο μέρος, βύθισε τη νέα σε μεγάλη θλίψη. Γιατί από μια τυχαία συμπτώσει έμαθε τη φοβερή αλήθεια η τουλάχιστον το πιο σημαντικό της μέρας.

Τα πράγματα έγιναν ως εξής:

Την ώρα που ο συνταγματάρχης και η Ρόζα έφευγαν από τη φυλακή, έφτασε εκεί ο δικηγόρος Νταλέζ για να επισκεφτεί τον πελάτη του και να του ζητήσει μερικές διευκρινίσεις για ώριμα σημεία της υποθέσεως.

Ο Ρισώ σκέφτηκε τότε πώς θα ήταν καλό να παρευρίσκεται σ' αυτή τη συνομιλία και άφησε τη Ρόζα στο εντεταγμένο της φυλακής για να ξαναγυρίσει μαζί με το Νταλέζ στο κελί του Ζιλμπέρ.

Η απουσία του συνταγματάρχη κράτησε ως μισή ώρα. Καί, σ' αυτό το διάστημα, η δυστυχισμένη νέα έμαθε από τη συνομιλία που είχαν μεταξύ τους δυο από τους δεσμοφύλακες σχεδόν όλη την αλήθεια.

— Τι γίνεται ο 57; ρώτησε ο ένας απ' αυτούς των άλλων.

Η Ρόζα ταραχθηκε. Γιατί, μπαίνοντας στο κελί του πατέρα της, πριν από λίγη ώρα, είχε δει στην πόρτα τον αριθμό 57.

— Σάν καλύτερα είναι, απάντησε ο δεύτερος. Μου φαίνεται πως θα την γλυτώσει.

— Άσχημα θα κάνει, είπε ο πρώτος. Γιατί είναι καλύτερο να πεθάνει ήσυχα μέσα στο κελί του παρά να του κόψουν το κεφάλι ο δήμιος.

Η Ρόζα σκέφτηκε για μια στιγμή πώς είχε απατηθεί και πώς δεν θα έπρόκειτο για τον πατέρα της. Άλλα τα λόγια που είπαν σε λίγο οι δυο δεσμοφύλακες δεν της άφησαν την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό.

— Λες να τον καταδικάσουν σε θάνατο; είπε ο δεύτερος από τους δεσμοφύλακες. Να σου πω, εγώ δεν το πιστεύω. Δεν φαίνεται να υπάρχουν σοβαρές αποδείξεις εναντίον του και σ' αυτές τις περιπτώσεις το δικαστήριο επιβάλλει την ποινή των 10 ετών.

— Ξεχνάς, όμως, τα χαρτονομίσματα; είπε ο πρώτος.

— Έχεις δικιο, συμφώνησε ο δεύτερος. Τα είχα ξεχάσει.

— Να δεις πως αυτό θα φάνε το κεφάλι του μυλωνά σου, συνεχίσε ο πρώτος. Το πράγμα είναι πολύ σοβαρό: Φόνος με ληστεία!... Γι' αυτό σου είπα πρωτύτερα πως ο Ζιλμπέρ θάκανε καλύτερα να πεθάνει ήσυχα στο κρεβάτι του. Αυτός ο θάνατος είναι προτιμότερος από το να νοιώσει το λεπίδι της λαίμητρου στο λαιμό του.

Οι δυο φύλακες απομακρύνθηκαν και η Ρόζα δεν άκουσε τίποτε άλλο. Άλλά τι άλλο της χρειαζόταν ν' ακούσει; Εκείνο που είχε μάθει ήταν τρομερό: ο πατέρας της δεν ήταν φυλακισμένος για απλή λαθροπρία, όπως φανταζόταν, αλλά υπόδικος για φόνο και ληστεία.

Ο πατέρας της δολοφόνος! Ο πατέρας της ληστής! Η Ρόζα το θεωρούσε αδύνατο. Κι' όμως, οι δυο δεσμοφύλακες είχαν μιλήσει πολύ καθαρά.

Σε λίγο, παρουσιάστηκε ο συνταγματάρχης. Η Ρόζα ήταν κατακλινη. Άλλά προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία της και δεν είπε τίποτε στο θετό πατέρα της. Για ποιο λόγο να τον λυπήσει, φανερόντως του πως είχε μάθει την αλήθεια, που αυτός, από ενδιαφέρον και αγάπη, είχε προσπαθήσει να της κρύψει;

Ο Ρισώ δεν έδωσε ιδιαίτερη προσοχή στην ωρότητα της νέας και την απέδωσε στη συγκίνηση που είχε δοκιμάσει, βλέποντας τον πατέρα της στη φυλακή και άρωστο.

Το ίδιο βράδυ γύρισαν στο Παρίσι. Κι' οι μέρες άρχισαν να κυλούν μονότονα και άργα.

Από το Βαλεριανό, ούτε ο συνταγματάρχης, ούτε η Ρόζα είχαν λάβει την παραμικρή είδηση. Ο Αρμόντιν δεν είχε δώσει σημεία ζωής από την ημέρα που είχε φύγει.

Ο Ρισώ ήταν πολύ στενοχωρημένος γι' αυτό και δεν ήξερε πού ν' αποδώσει τη σιωπή του. Καί το χειρότερο ήταν ότι οι μέρες πλησίαζαν. Ο Αρμόντιν, χωρίς αμφιβολία, δεν θα παρουσιαζόταν στη δική. Δεν ήταν μικρότερη η ανησυχία της Ρόζας.

Όχι γιατί αμφέβαλλε για τη σταθερότητα των αισθημάτων του Βαλεριανού. Άλλά γιατί φοβόταν μήπως του παρουσιάστηκαν δυσχέρειες, πηγαίνοντας στην πατρίδα του και μήπως σ' αυτές οφειλόταν η παραξενιή σιωπής του.

Όλη την ημέρα ένα σωρό υποψίες περνούσαν από το μυαλό της. Καί το βράδυ τρομεροί εφιάλτες τάραναν τον ύπνο της.

Ένα ιδίως από τα όνειρά της της είχε κάνει ιδιαίτερη εντύπωση.

Η Ρόζα είχε δει πως περπατούσε μαζί με τον πατέρα της σ' έναν άγνωστο τόπο, όπου ήταν μαζεμένοι πολλοί άνθρωποι και τους εμπόδιζαν σε κάθε τους βήμα.

— Εγώ γλύτωσα, της έλεγε ο Ζιλμπέρ, μα πρέπει να κάνωμε γρήγορα για να γλυτώσωμε και τον άλλο.

Έφτασαν, τέλος, σε μια μεγάλη πλατεία όπου ήταν μαζεμένοι χιλιάδες χιλιάδες άνθρωποι, έτσι που έμοιαζαν σαν μυρμηγκία. Στη μέση της πλατείας ήταν στήμένες πολλές άγκυρες στη σειρά κι' η Ρόζα κύτταζε με τρόμο τα πρόσωπα των κρεμασμένων. Το αίμα της πνίγανε, ξαφνικά, μέσα στις φλέβες της. Άνάμεσα στους κρεμασμένους είχε αναγνωρίσει και το Βαλεριανό. Η νέα άφησε τότε μια σπαραχτική κραυγή και ζήτησε.

Ο συνταγματάρχης κι' η γυναίκα του που έτρεξαν αμέσως στο δωμάτιό της την βρήκαν να τρέμει σαν το φύρι από το κεφάλι ως τα νύχια. Ήταν ολότελα παγωμένη και χρειαζόταν να περάσουν αρκετά λεπτά ως που να μπορέσει να μιλήσει. Διηγείτο τότε τ' όνειρό της στους θετούς γονείς της, που προσπαθούσαν με παρηγορητικά λόγια να την ηρεμήσουν και ν' απομακρύνουν τις κακές σκέψεις από το μυαλό της.

Ο συνταγματάρχης δεν μπορούσε, ωστόσο, να κρύψει από τον εαυτό του πως ανησυχούσε για την τύχη του Βαλεριανού.

— Πρέπει κάτι να συμβάλει, σκεφτόταν. Διαφορετικά, δεν εξηγείται η σιωπή του.

Το μυστηριώδες γράμμα

Τέσσερις μέρες πριν από κείνη που είχε δοθεί για τη δική, η «Μικρά εφημερίδα» δημοσίευσε ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο για την υπόθεση του εγκλήματος της Μαϊζόν-Φαίν.

«Η υπόθεση της δολοφονίας της ατυχούς υπηρέτριας του Κρουαζέ, έγραφε ο συντάκτης της εφημερίδας, περιπλέκεται ολοένα και περισσότερο και αυτό στις παραμονές της δικής του μυλωνά των Σαντεγ-κρίλλε.

«Οι υπόθεσες της δολοφονίας της ατυχούς υπηρέτριας του Κρουαζέ, έγραφε ο συντάκτης της εφημερίδας, περιπλέκεται ολοένα και περισσότερο και αυτό στις παραμονές της δικής του μυλωνά των Σαντεγ-κρίλλε.

«Οι υπόθεσες της δολοφονίας της ατυχούς υπηρέτριας του Κρουαζέ, έγραφε ο συντάκτης της εφημερίδας, περιπλέκεται ολοένα και περισσότερο και αυτό στις παραμονές της δικής του μυλωνά των Σαντεγ-κρίλλε.

«Θα διαλευκανθεί άρα γε το μυστήριο που περιβάλλει αυτή την υπόθεση κατά τη διεξαγωγή της δικής; Ή θα παραμείνει το ίδιο πυκνό, όπως και πριν; Καί, στη δεύτερη περίπτωση, ποιά έγχεγγα υπάρχουν για την άσφαλή κρίση των ενόρκων και του δικαστηρίου;

«Δεν εκφράζουμε αμφιβολίες για την ευθυκρισία και την ευσυνειδησία εκείνων που ο νόμος όρίζει κριτές αυτής της υποθέσεως. Άλλα δικαστάι και ενόρκου καλούνται να κρίνουν για μια υπόθεση, που δεν παρουσιάζεται ακόμη ώριμη για έκδικασι. Καί αυτό οφείλεται στο ότι η ανάκρισις δεν φαίνεται να διερεύνησε όσον και όπως έπρεπε όλες τις πλευρές αυτής της σκοτεινής και μυστηριώδους υποθέσεως.

«Αυτή την ανεπάρκεια και την αδικαιολόγητη σπαύδη της ανάκρισεως αποδεικνύει καλύτερα από οποιοδήποτε άλλο γεγονός ένα γράμμα που έλαβε ο κατηγορούμενος. Αντίγραφον αυτής του γραμματος κατώρθωσε ν' αποκτήσει η εφημερίδα μας. Καί περισσότερο, μάλιστα, από ένα άλλο αντίγραφο: το έχουμε φωτοτυπώμενο στα χέρια μας. Το πως ή φωτοτυπία αυτής του γραμματος έφτασε στην κατοχή μας εινε άλλο ζήτημα. Ο νόμος δεν μας υποχρεώνει να το αποκαλύψωμε και δεν θα το αποκαλύψωμε.

«Το γράμμα που προέρχεται από γυναίκα, έχει ως εξής:

«Κύριε,

«Έμαθα ότι είσατε άσθενής στο κελί της φυλακής όπου κρατούν αδικαιώτητα, ενώ έπρεπε να σας είχαν ξαναδώσει από καιρό την ελευθερία σας. Φαίνεται ότι η ανάκρισις δεν κατώρθωσε να συγκεντρώσει ακόμη έπαρκή στοιχεία, για να στρίψει την εναντίον σας κατηγορία. Καί πως θα μπορούσε να συμβάλει διαφορετικά, αφού είσατε άθώος; Το ότι είσατε άθώος δεν το ξέρετε σεις μόνο, αλλά κι' εγώ. Καί έρω ακόμη και κάτι άλλο, που σεις άγνωστε: ποιος εινε ο πραγματικός ένοχος;

«Αν δεν τον κατήγγειλα ως σήμερα στη δικαιοσύνη, το έκανα, γιατί λόγοι ανώτερου μου επιδόλπου σιωπής και γιατί έλπιζω ότι θ' αναγνωρισθί η άθωότης σας. Άν, τω δικαστήρι, δεν θα διατάσω περισσότερο καί θα καταγγείλω αμέσως τον πραγματικό ένοχο.

«Σας γράφω αυτό το γράμμα για να σας δώσω θάρρος. Σας τονίζω και πάλι ότι δεν πρόκειται να πέσετε θύμα δικαστικής πλάνης. Τα στοιχεία που κατέχω εινε ακαταμάχητα.

«Η δημοσίευσις αυτής της επιστολής προκάλεσε μεγάλη εντύπωση μεταξύ της κοινής γνώμης και αναστάτωσε στην κυριολεξία τους δικαστικούς κύκλους. Τα σχόλια που την συνόδευαν περιείχαν σαφείς υπαινιγμούς εναντίον της δικαιοσύνης, που κατηγορείτο ότι δεν βρισκόταν στο ύψος της αποστολής της.

«Η «Μικρά εφημερίδα» έφτασε την ίδια μέρα στη Σερντόν. Κι' ένας από τους πρώτους που διάβασαν την περιέργη επιστολή που δημοσιεύεται σ' αυτή ήταν κι' ο άδελφος Χριστόφορος.

«Ο κληρικός δοκίμασε μεγάλη συγκίνηση. Γιατί μάντεψε από την πρώτη στιγμή ποιά ήταν η άνωμμος επιστολογράφος,

«Μην άπελπίζεστε, λοιπόν. Έπειτα από μερικές μέρες, θα είσατε ελευθερος. Έχετε έμπιστοσύνη στα λόγια μου.

«Μία φίλη σας που δεν μπορεί ακόμη να ραเนอร์ώση τ' όνομα της.

Και ο συντάκτης της εφημερίδας έπρόσθετε:

«Η δημοσίευσις αυτής της επιστολής θα προκαλέσει, χωρίς αμφιβολία, τη μνη και τις άπειλες του κυρίου εισαγγελέως. Άλλ' άδιαφορούμε για την πρώτη και δεν φοβούμεθα τις δεύτερες. Η άρχή μας εινε να υποστηρίξωμε το δίκαιον και κανείς δεν μπορεί να μας έμποδίσει σ' αυτό.

«Άλλ' άς ξαναγυρίσωμε στην επιστολή. Η εινε γνήσια και έξαιρετικής σοβαρότητας η έστάλη με το σκοπό να παραπλανήσει τη δικαιοσύνη.

«Τί έκανε η δικαιοσύνη για να το έξακριβώσει; Οι πληροφορίες μας αναφέρουν ότι δεν έκανε τίποτε, μ' όλο που έλαβε γνώσιν άπάντης της επιστολής.

«Για ποιο λόγο;

«Γιατί η εισαγγελική άρχή φρονεί ότι αρκετά άσολήθηκε μ' αυτή την υπόθεσι και ότι κάποιος πρέπει επί τέλους να πληρώσει. Με έλαφρη συνείδησι, έτοιμάζεται, λοιπόν, να παραπέμψει το δυστυχισμένο Ζιλμπέρ στο δικαστήριο, ενώ ξέρει ότι τα στοιχεία της υποθέσεως εινε το λιγώτερο ανεπαρκή και αύριο με την ίδια έλαφρη συνείδησι θα τον παραδώσει ίσως στο δήμιο για να τεθή ένα όριστικό τέμα σ' αυτή την υπόθεσι.

«Άλλα το έργον της ανάκρισεως και της εισαγγελικής άρχης δεν εινε να διεκπεραιώνουν υποθέσεις. Εινε, τουναντίον, να έρευνούν και να βρίσκουν την αλήθεια. Στην υπόθεσι Ζιλμπέρ, λοιπόν, δεν διαφαίνεται πουθενά ίχνος αλήθειας. Κι' όμως αυτός ο άτυχής παραπέμπεται σε δική και πρόκειται να δικασθί και ίσως να καταδικασθί.

«Η δημοσίευσις αυτής της επιστολής προκάλεσε μεγάλη εντύπωση μεταξύ της κοινής γνώμης και αναστάτωσε στην κυριολεξία τους δικαστικούς κύκλους. Τα σχόλια που την συνόδευαν περιείχαν σαφείς υπαινιγμούς εναντίον της δικαιοσύνης, που κατηγορείτο ότι δεν βρισκόταν στο ύψος της αποστολής της.

«Η «Μικρά εφημερίδα» έφτασε την ίδια μέρα στη Σερντόν. Κι' ένας από τους πρώτους που διάβασαν την περιέργη επιστολή που δημοσιεύεται σ' αυτή ήταν κι' ο άδελφος Χριστόφορος.

«Ο κληρικός δοκίμασε μεγάλη συγκίνηση. Γιατί μάντεψε από την πρώτη στιγμή ποιά ήταν η άνωμμος επιστολογράφος,

«Μην άπελπίζεστε, λοιπόν. Έπειτα από μερικές μέρες, θα είσατε ελευθερος. Έχετε έμπιστοσύνη στα λόγια μου.

«Μία φίλη σας που δεν μπορεί ακόμη να ραเนอร์ώση τ' όνομα της.

Και ο συντάκτης της εφημερίδας έπρόσθετε:

«Η δημοσίευσις αυτής της επιστολής θα προκαλέσει, χωρίς αμφιβολία, τη μνη και τις άπειλες του κυρίου εισαγγελέως. Άλλ' άδιαφορούμε για την πρώτη και δεν φοβούμεθα τις δεύτερες. Η άρχή μας εινε να υποστηρίξωμε το δίκαιον και κανείς δεν μπορεί να μας έμποδίσει σ' αυτό.

«Άλλ' άς ξαναγυρίσωμε στην επιστολή. Η εινε γνήσια και έξαιρετικής σοβαρότητας η έστάλη με το σκοπό να παραπλανήσει τη δικαιοσύνη.

«Τί έκανε η δικαιοσύνη για να το έξακριβώσει; Οι πληροφορίες μας αναφέρουν ότι δεν έκανε τίποτε, μ' όλο που έλαβε γνώσιν άπάντης της επιστολής.

«Για ποιο λόγο;

«Γιατί η εισαγγελική άρχή φρονεί ότι αρκετά άσολήθηκε μ' αυτή την υπόθεσι και ότι κάποιος πρέπει επί τέλους να πληρώσει. Με έλαφρη συνείδησι, έτοιμάζεται, λοιπόν, να παραπέμψει το δυστυχισμένο Ζιλμπέρ στο δικαστήριο, ενώ ξέρει ότι τα στοιχεία της υποθέσεως εινε το λιγώτερο ανεπαρκή και αύριο με την ίδια έλαφρη συνείδησι θα τον παραδώσει ίσως στο δήμιο για να τεθή ένα όριστικό τέμα σ' αυτή την υπόθεσι.

«Άλλα το έργον της ανάκρισεως και της εισαγγελικής άρχης δεν εινε να διεκπεραιώνουν υποθέσεις. Εινε, τουναντίον, να έρευνούν και να βρίσκουν την αλήθεια. Στην υπόθεσι Ζιλμπέρ, λοιπόν, δεν διαφαίνεται πουθενά ίχνος αλήθειας. Κι' όμως αυτός ο άτυχής παραπέμπεται σε δική και πρόκειται να δικασθί και ίσως να καταδικασθί.

«Η δημοσίευσις αυτής της επιστολής προκάλεσε μεγάλη εντύπωση μεταξύ της κοινής γνώμης και αναστάτωσε στην κυριολεξία τους δικαστικούς κύκλους. Τα σχόλια που την συνόδευαν περιείχαν σαφείς υπαινιγμούς εναντίον της δικαιοσύνης, που κατηγορείτο ότι δεν βρισκόταν στο ύψος της αποστολής της.

«Η «Μικρά εφημερίδα» έφτασε την ίδια μέρα στη Σερντόν. Κι' ένας από τους πρώτους που διάβασαν την περιέργη επιστολή που δημοσιεύεται σ' αυτή ήταν κι' ο άδελφος Χριστόφορος.

«Ο κληρικός δοκίμασε μεγάλη συγκίνηση. Γιατί μάντεψε από την πρώτη στιγμή ποιά ήταν η άνωμμος επιστολογράφος,

«Μην άπελπίζεστε, λοιπόν. Έπειτα από μερικές μέρες, θα είσατε ελευθερος. Έχετε έμπιστοσύνη στα λόγια μου.

«Μία φίλη σας που δεν μπορεί ακόμη να ραเนอร์ώση τ' όνομα της.

Και ο συντάκτης της εφημερίδας έπρόσθετε:

«Η δημοσίευσις αυτής της επιστολής θα προκαλέσει, χωρίς αμφιβολία, τη μνη και τις άπειλες του κυρίου εισαγγελέως. Άλλ' άδιαφορούμε για την πρώτη και δεν φοβούμεθα τις δεύτερες. Η άρχή μας εινε να υποστηρίξωμε το δίκαιον και κανείς δεν μπορεί να μας έμποδίσει σ' αυτό.

«Άλλ' άς ξαναγυρίσωμε στην επιστολή. Η εινε γνήσια και έξαιρετικής σοβαρότητας η έστάλη με το σκοπό να παραπλανήσει τη δικαιοσύνη.

«Τί έκανε η δικαιοσύνη για να το έξακριβώσει; Οι πληροφορίες μας αναφέρουν ότι δεν έκανε τίποτε, μ' όλο που έλαβε γνώσιν άπάντης της επιστολής.

«Για ποιο λόγο;

«Γιατί η εισαγγελική άρχή φρονεί ότι αρκετά άσολήθηκε μ' αυτή την υπόθεσι και ότι κάποιος πρέπει επί τέλους να πληρώσει. Με έλαφρη συνείδησι, έτοιμάζεται, λοιπόν, να παραπέμψει το δυστυχισμένο Ζιλμπέρ στο δικαστήριο, ενώ ξέρει ότι τα στοιχεία της υποθέσεως εινε το λιγώτερο ανεπαρκή και αύριο με την ίδια έλαφρη συνείδησι θα τον παραδώσει ίσως στο δήμιο για να τεθή ένα όριστικό τέμα σ' αυτή την υπόθεσι.

«Άλλα το έργον της ανάκρισεως και της εισαγγελικής άρχης δεν εινε να διεκπεραιώνουν υποθέσεις. Εινε, τουναντίον, να έρευνούν και να βρίσκουν την αλήθεια. Στην υπόθεσι Ζιλμπέρ, λοιπόν, δεν διαφαίνεται πουθενά ίχνος αλήθειας. Κι' όμως αυτός ο άτυχής παραπέμπεται σε δική και πρόκειται να δικασθί και ίσως να καταδικασθί.

«Η δημοσίευσις αυτής της επιστολής προκάλεσε μεγάλη εντύπωση μεταξύ της κοινής γνώμης και αναστάτωσε στην κυριολεξία τους δικαστικούς κύκλους. Τα σχόλια που την συνόδευαν περιείχαν σαφείς υπαινιγμούς εναντίον της δικαιοσύνης, που κατηγορείτο ότι δεν βρισκόταν στο ύψος της αποστολής της.

— Μητέρα, απάντησε ο κληρικός, δεν έχομε να πούμε τίποτ' άλλο πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Καί βιάστηκε να φύγει από το δωμάτιο, για να κρύψει τη συγκίνηση και την ταραχή του.

Οι τύψεις ενές αστυνομικού

Άλλ' υπήρχε κι' ένας άλλος άκόμα που δεν αμφέβαλλε για την προέλευσι αυτής της επιστολής. Κι' αυτός ήταν ο γνώριμος μας Μπωκατέλ.

Η «Μικρά εφημερίδα» έγραφε ότι η επιστολή είχε σταλή από ένα μικρό σταθμό, που βρισκόταν σ' απόστασι μερικόν λευγών από το Σερντόν. (Πραγματικά, η Γερτρούδη είχε πάει ένα βράδυ με τα πόδια σ' αυτό το σταθμό κι' είχε ρίξει εκεί τ' εγγραμμά της).

Αυτή η πληροφορία και στο περιεχόμενό του γραμματος δεν άφησαν στο Μπωκατέλ την παραμικρή αμφιβολία για το πρόσωπο εκείνης που το είχε γράψει.

Άλλ' αυτό δεν ήταν αρκετό. Θα έπρεπε να έχη μία ύλική απόδειξι για το ότι η Γερτρούδη ήταν εκείνη που είχε σταλεί το γράμμα.

Ο Μπωκατέλ ήταν αστυνομικός. Καί σαν αστυνομικός είχε την αμφιβολία και την καχυποψία στο αίμα του. Έκανε, λοιπόν, τη σκέψη ότι η Γερτρούδη πιθανόν να άλλαζε γνώμη ή να εξαναγκάζοταν σ' αυτό από τον άδελφο Χριστόφορο. Άν, όμως, κατώρθωνε με κάποιο μέσο ν' αποδείξει ότι αυτή ήταν εκείνη που είχε γράψει το γράμμα ή υπαναχώρησις θα της ήταν άδύνατη.

Μ' αυτές τις σκέψεις ο Μπωκατέλ πήγε το άλλο πρωί στο σπίτι του εφημερίου.

Οι προφάσεις δεν του έλειπαν. Η Γερτρούδη τον δέχτηκε, άλλωστε, με καλωσύνη και του ζήτησε άφορες πληροφορίες για τον Άντρέα.

Ο αστυνομικός μόλις γύρισε στη Σερντόν, είχε τρέξει αμέσως να την επισκεφθί και δεν της έκρυψε ποιοί ήταν οι λόγοι που τον έκαναν να πείσει τον κύριο του να φύγει από την Άρκανσόν και να πάσ στο Παρίσι. Δεν της έκρυψε επίσης το ενδιαφέρον που είχε δείξει ο Άνδρέας για τη σύζυγο και την κόρη του γιαιτρού Ρεναντιέρο.

Η τελευταία πληροφορία δεν ευχαρίστησε τη Γερτρούδη. Η μόνη σκέψις που την παρηγορούσε ήταν πως ο γυιός της βρισκόταν μακριά και δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο από το Ρεναντιέρο. Γι' αυτό, κάθε φορά που έδλεπε το Μπωκατέλ, τον ρωτούσε αν ο γιαιτρος βρισκόταν πάντοτε στη Σερντόν. Έτσι έκανε και κείνο το πρωί.

Πάντοτε, απάντησε ο αστυνομικός. Τον συνάντησα και πάλι σήμερα το πρωί. Ήταν μέσα στο αμάξι του και το ύφος του μου φάνηκε πολύ συλλογισμένο.

Αυτή η πληροφορία με καθησυχάζει, είπε η Γερτρούδη.

Μίλησαν ύστερα για διάφορα άλλα πράγματα.

Σε μια στιγμή, η Γερτρούδη βγήκε από την κουζίνα, για να υποδεχθί κάποια γυναίκα, που ζητούσε τον εφημερία.

Ο Μπωκατέλ πρόσεξε τότε ότι πάνω στο τραπέζι βρισκόταν το δεφτέρι, όπου έγραφε τα καθημερινά έξοδά της.

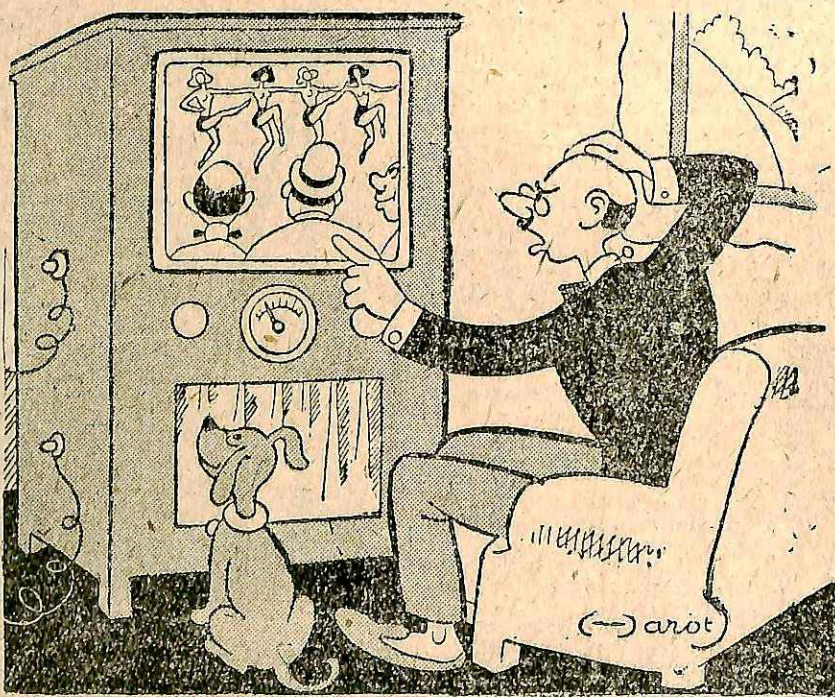
Για την ψυχή ενός αστυνομικού δεν υπάρχουν δισταγμοί σε παρόμοιες περιστάσεις. Ο Μπωκατέλ σηκώθηκε, σιγά, έκοψε ένα φύλλο από το δεφτέρι και το έβαλε στην τσέπη του. Έπειτα ξαναγύρισε και κάθισε στη θέση του.

Η Γερτρούδη δεν υποπτεύθηκε τίποτε, όταν, έπειτα από μερικά λεπτά, ξαναγύρισε στην κουζίνα.

Η συζήτησι τους συνεχίστηκε για λίγο ακόμη. Ο Μπωκατέλ έφυγε κατόπιν και διευθυήθηκε με άργα βήματα προς το μέρος του πυργου. Όταν έφτασε εκεί, κλείστηκε στο δωμάτιό του, έβγαλε το φύλλο του χαρτιού από την τσέπη του και το εξέτασε με προσοχή.

Δεν πιστεύω η κυρία Γερτρούδη να έχη αλλάξει το γραμμάτι της, ψιθύρισε. Άλλά κι' αν υποθέσωμε πως το έχει κάνει, ένας ειδικός δεν πρόκειται ν' απατηθί ποτέ, όταν έχη αυτό το φύλλο από το δεφτέρι στα χέρια του.

Τί θα έκανε τώρα ο Μπωκατέλ; Θα έστελνε αυτό το φύλλο στον άνακριτή Ρορσέλ; Άλλά, στην περίπτωση αυτή, το κα-

ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

— Ψίτ, κύριος, το καπέλλο σας!...

— Άν πρόκειται για την πινακίδα σας, την βόλαμε εκεί!...

βήκαν του ως τιμίου ανθρώπου τον υποχρέωνε να φύγει από το Μπερζερώ. Όπως τότε, δεν υπήρχε λόγος να διασπεί. Το καλύτερο ήταν ν' αφήσει τα πράγματα ν' ακολουθήσουν το δρόμο τους. 'Η στάσις του θα κανονιζόταν από τη στάσις της Γερτρούδης.

«Αλλ' ένα απρόοπτο γεγονός τον έκανε ν' αλλάξει απόφασι.

Δραματική συνουσία

Ο Μπωκατέλ και ο άδελφός Χριστόφορος δεν ήταν οι μόνοι που ήξεραν ότι η επιστολή που δημοσιεύθηκε στη «Μικρή Εφημερίδα» προερχόταν από τη Γερτρούδη. Και ο Άνδρέας ντε Βιλαντόν δεν ήταν λιγώτερο βέβαιος γι' αυτό. Την ίδια μέρα, λοιπόν, έτρεξε στη Σερντόν και έφτασε στο προεδρείο λίγη ώρα μετά την αναχώρησι του Μπωκατέλ.

Μερικά λεπτά αργότερα γύρισε κι' ο άδελφός Χριστόφορος από την εκκλησία.

Η Γερτρούδη και οι δυο γιοί της είχαν καθήσει τώρα στο γραφείο του εφημερίου. Για μερικά λεπτά έμειναν κι' οι τρεις σιωπηλοί, γιατί κανείς τους δεν έπαιρνε τό θάρρος ν' άρχισι μιιά συζήτησι, που δεν μπορούσε παρά να είνε δραματική.

Ο άδελφός Χριστόφορος έλυσε πρώτος τη σιωπή.

— Δεν σε ρωτάω για ποιά λόγο βιάστηκες να γυρίσης, γιατί τόν μαντεύω, έλπε στον άδελφό του. Όπως βλέπεις, η μητέρα μας πήρε την απόφασι να κληιδώση την τιμή μου ως κληρικού και ανθρώπου.

Ο Άνδρέας συμμερίστηκε τη γνώμη του κι' εξέφρασε την έκπληξί του πως η μητέρα τους είχε στείλει αυτό το γράμμα έπειτα από τις συζητήσεις που είχαν προηγηθή μεταξύ τους.

— Δεν άτιμάζεσαι μόνον έσύ, αλλά και δλόκληρη η οικογένειά μας, έλπε με πίκρα στο Χριστόφορο.

Η Γερτρούδη τον διέκοψε με μιιά απότομη κίνησι του χεριού.

— Δεν μπορείς να έχης γνώμη γι' αυτό το ζήτημα φώναζε. Γιατί ο έρωας σε έχει υποδουλώσει και έχει καταπνίξει μέσα σου τη φωνή της συνειδήσεως. Δεν μένει τώρα παρά ν' άρχισης να υποστηρίξεις τον άτιμο Ρενωτιέρ εις βάρος του άθώου Ζιλμπέρ.

— Όχι, μητέρα, απάντησε ο Άνδρέας. Κανείς δεν έπιθυμεί περισσότερο από μένα τη διαλεύκανσι αυτής της υποθέσεως και την απαλλαγή του Ζιλμπέρ. Έλπιζω, άλλωστε, ότι θα συντελεσθί κι' έγω σ' αυτό.

Ο συναδέλφος μου Νταλζέ μου έλπε ότι θα με καλέσει ως μάρτυρα και δεν πρέπει να άμφιβάλω ότι θα πω όλα όσα ξέρω γι' αυτή την υπόθεσι. Πρέπει να προσθέσω ότι ο Νταλζέ είνε βέβαιος ότι θα έπιτύχη την άθωωσι του Ζιλμπέρ. Γιατί, λοιπόν, να μνήν περιμένωμε την απόφασι της δικαιοσύνης;

Η μητέρα του στύλωσε τα μάτια της πάνω του.

— Άφου θα παρουσιασθής στο δικαστήριο, ρώτησε, θα έχης τουλάχιστον τό θάρρος να καταθέσης για ποιά λόγο η κόρη του γιατρού Ρενωτιέρ άρνήθηκε να γίνη γυναίκα σου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Εκδόσεις

Κυκλοφόρησε της Δι'νδρος Μπέλλας Χ. Σταματίου «Το Χρυσό Λιοντάρι κι' άλλα Παραμύθια». Βιβλίο για τα παιδιά, με εικόνες και χρωματιστό εξώφυλλο. Αντίτυπα υπάρχουν και στα γραφεία του «Θησαυρού».

* Εκκυκλοφόρησε «ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» του συγγραφέως Κώστα Μάνεση με τα δημοφιλέστερα ευρωπαϊκά και λαϊκά τραγούδια και άλλην καλλιτεχνικήν πλουσίαν ύλην.

ΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ

Τα ωραιότερα έαρινά μοντέλλα των καλύτερων Παρισινών Οίκων θα τα εύρετε εις τόν οίκον Μόδας:

Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — ΛΕΒΗ

Φιλελλήνων 20. (Α'. όροφος).

Τηλ. 24.038, Αθήναι.

Ένας τολμηρός ΤΧΟΛΟΚΗΤΗΣ

Από τα κάτεργα στον πλούτο και τη δέξη

Υπάρχουν άνθρωποι που ζούν πάντα στο περιθώριο των γεγονότων της εποχής τους. Τα άγνοούν ή όπωσδήποτε δεν επηρεάζονται απ' αυτά. Τέτοιοι ήταν ο Πιέρ Κουανιάρ. Γυιός ενός κτηματίου από την Τουραίν, καλλιεργούσε τα πατρικά χωράφια και δεν είχε άναρωτηθή ποτέ τι ήταν αυτή η επανάστασις, που είχε ξεσπάσει πριν από τρία γρόνια κι' είχε ενδιέψει τό παλιό καθεστώς. Τι τον ενδιέφερε; Ούτε είχε χειροτερεύσει την κατάστασι του, ούτε την είχε καλύτερεύσει.

Ο Πιέρ Κουανιάρ είχε, όμως, μιιά έμφυτη κλίσι. Ήταν γεννημένος για καπελλάς. Κι' όταν γύριζε τό βράδυ από τα χωράφια σχεδίαζε καπέλλα ή έφτιανε ώρες μακέτες.

Μιά μέρα, λοιπόν, έφυγε απ' τό μικρό χωριό του, τό Λανζάκι και πήγε στην Τουρ για να δείξη τις μακέτες του σ' έναν καπελλά. Κι' εκεί γνωρίστηκε με την Έπανάστασι.

Η πόλις ήταν γεμάτη από έπιτρόπους της Συμβατικής, που έκφωνούσαν πύρινα κηρύγματα και προέτρεπαν όλους τους Γάλλους να πάρουν τα όπλα εναντίον των έχθρών της πατρίδος.

Ο Κουανιάρ έξεχασε τότε τις μακέτες του και έτρεξε να καταταχθί στις τάξεις του έπασσατικού στρατού.

Σε λίγο έλαβε μέρος στις μάχες που έγιναν στα γαλλοβελγικά σύνορα και πολέμησε με μεγάλη γενναϊότητα. Αλλά τό μόνο που κατάφερε ήταν να προσχθί σε δεκανέα, ενώ άλλοι συντροφοί του έγιναν άνθυπολοχαγοί και, μάλιστα, λοχαγοί.

Αυτή η άδικία μάρανε τό ζήλο και τόν ένθουσιασμό του και του έδωσε να καταλάβη πως τό στρατιωτικό έπάγγελμα δεν του εξασφάλιζε τό μέλλον του.

Έπρεπε, λοιπόν, να έπιδοθί σε κάτι άλλο. Και ο Κουανιάρ δεν δίστασε. Έγινε λωποδύτης. Η στρατιωτική στολή του εξασφάλιζε ένα είδος... ασυλίας.

Αλλά, σε λίγο, τό σύνταγμα του πήγε στο Μοναζόν, στον Ίουρά. Κι' εκεί ο Κουανιάρ έκανε ένα μεγάλο κόλπο. Έκλεψε όλα τ' άσπμικά από τό σπίτι ενός συμβολαιογράφου. Αλλά τόν έπιασαν, τόν καθάρισαν από δεκανέα και τό δικαστήριο τον καταδίκασε σε δεκαπενταετή καταναναγκαστικά έργα.

Μετά την καταδίκη του, τόν μετέφεραν στα κάτεργα της Τουλόν. Εκεί ο Κουανιάρ έμεινε τέσσερα χρόνια. Μιά μέρα, τέλος, κατάφερε να δραπέτεύσι και πέραςε στην Ίσπανία.

Στό μεταξύ, ο Ναπολέων είχε άνακηρυχθί Αυτοκράτωρ κι' οι χώρες της Ευρώπης άρχισαν να στεναίνουν κάτω από τό πέλμα του.

Μιά μέρα, τέλος, τα γαλλικά στρατεύ-

ματα μπήκαν στην Ίσπανία. Ο Κουανιάρ δεν μπορούσε, βέβαια, να γυρίσι στη Γαλλία. Και κατέφυγε στη Σαραγόσα, όπου είχε την καλή τύχη να άναγνωρισθί ως... κόμης Ποντί ντε Σαίντ - Ελέν από μιιά μικρή ράφτρα, τη Ρόζα Μάρσεν.

Αυτός ο κόμης Ποντί ντε Σαίντ - Ελέν ήταν ένας Γάλλος μετανάστης, που είχε συνδεθί με τη Ρόζα και σκόπευε, μάλιστα, να την παντρευθί. Αλλά, μιιά μέρα, έξαφανίστηκε με μυστηριώδη τρόπο.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι ο κόμης και ο Κουανιάρ έμοιαζαν καταπληκτικά, γιατί δεν ξεγυιείται διαφορετικά πως γελάστηκε τόσο ή Ρόζα.

Ο Κουανιάρ σκέφτηκε τότε πως τό καλύτερο που είχε να κάνη ήταν να παραδεχθί πως ήταν ο κόμης ντε Σαίντ - Ελέν και άσπμγηθηκε μιιά φανταστική ιστορία στη μικρή ράφτρα. Η Ρόζα ήταν, άλλωστε, πολύ όμορφη, είχε μερικές οικονομίες, κι' ήθελε να τόν παντρευθί.

— Αλλά δεν έχω χαρτιά που ν' άποδεικνύουν την ταυτότητά μου, της έλπε. — Έχω όλα τα χαρτιά σου εδώ, του απάντησε η Ρόζα. Τα έχω φυλάξει γιατί κάτι μου έλεγε πως θα ξαναγύριζες.

Έτσι έγιναν οι γάμοι τους.

Ο Κουανιάρ έφυγε έπειτα για τη Μαδρίτη και έξαγυρίσσε σε λίγο στη Σαραγόσα... με τη στολή του ταγματάρχου. Έπειτα από μερικούς μήνες προήγαγε τόν έαυτό του... σε συνταγματάρχη!

Η Ρόζα έτριβε τα μάτια της.

— Προσχώρησα στον Αυτοκράτορα, της έξηγησε ο άντρας της.

Όταν είδε πως η γαλλική κατοχή στην Ίσπανία άρχισε να κλονίζεται, πήρε τη γυναίκα του και έφυγαν για τό Παρίσι.

Τό αυτοκρατορικό καθεστώς κατέρρεε σιγά - σιγά. Έκείνη την εποχή, μιιά μεγάλη πυρκαϊά άποτέρωσε τό Δημαρχείο της Σουασόν. Ο Κουανιάρ σκέφθηκε τότε να έπωφεληθί απ' τό γεγονός. Και παρουσιάστηκε μιιά μέρα στο δημαρχο να του ζητήση να τό δώση αντίγραφα των... τίτλων της οικογενείας του.

— Είμαι ο δούξ ντε Σουασόν, του έλπε. Όλοι οι τίτλοι της οικογενείας μου βρίσκονται στα χέρια σας. Πρέπει να μου δώσετε αντίγραφα...

— Αλλά τα άρχεία του δημαρχείου κάηκαν, κύριε δούκα, έλπε ο δημαρχος.

— Δεν πειράζει, απάντησε ο Κουανιάρ. Θα τα συντάξωμε από μνήμης...

Ο άγαθος δημαρχος δεν ύποπτεύθηκε τίποτε. Και έκανε ότι του έλπε ο Κουανιάρ - Σουασόν.

Έφωδισαμένους μ' αυτά τα χαρτιά, ο Κουανιάρ, πήγε στην αΐλη του Λουδοβίκου 18ου στη Γάνδη, όπου δεν δυσκολεύτηκε ν' άναγνωρισθί ως «δούξ Σουασόν, πατρίκιος και όμότιμος της Γαλλίας».

Όταν, έπειτα από λίγο καιρό, οι Βουρβώνιοι έξαγυρίσαν στη Γαλλία, ο Κουανιάρ κάλπαζε επί κεφαλής των λοχοφόρων της βασιλικής φρουράς.

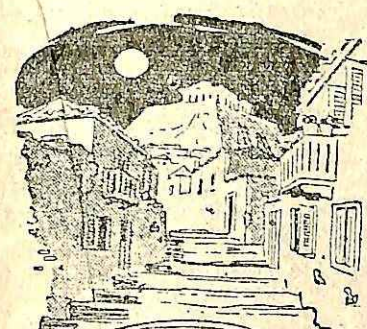
Η πομπή στάθμευσε μπρος στο Δημαρχείο. Αλλά τότε ένας άνθρωπος βγήκε μέσα από τό πλήθος και έτρεξε κοντά στο «δούκα».

— Έ, Πιέρ, του φώναζε, πιάνοντάς τον από την άκρη της χρυσόστολιστης στολής του. Πώς τα κατάφερες έτσι;

Ήταν ένας κατάδικος από τό κάτεργο της Τουλόν. Του κάκου ο Κουανιάρ προσπάθησε να τόν άπομακρυνή. Ο παλιός σύντροφός του χαλούσε τόν κόσμο με τις φωνές του...

Αυτή η συνάντησις ήταν μοιραία για τόν Κουανιάρ. Εκείνοι που είχαν ακούσει τις φωνές του παλιού συντροφου του κατάγγειλαν τό πράγμα στις άρχες. Έγινε τότε μιιά έρευνα και ο «δούξ» συνελήφθη ένα πρωί στο μεγαλοπρεπές μέγαρο, όπου είχε έγκατασταθί με τη Ρόζα...

Αυτό ήταν τό τέλος του τολμηρού τολμηρού. Έπειτα από λίγο καιρό, τόν μετέφεραν στα κάτεργα της Βρέστης, όπου πέθανε τό 1831. Όσο για τη Ρόζα, παντρεύτηκε σε λίγο έναν άσθεντικό κόμη, τόν Ίούλιο ντε Μπρί.

ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΑΛΛΗΘΙΝΟΣ

και ο... Ψεύτικος Χρόνος

Τό περιεργότερο γεγονός, ως τώρα, της ιστορίας του έλληνικού τύπου και τών δυο Πρακτορείων τών Αθηναϊκών Έφημερίδων — του παλαιού και του νεωτέρου — συνέβη κατά τό φθινόπωρο του 1912 και συγκεκριμένα στις άρχες Νοεμβρίου του ίδιου χρόνου, άκριβώς την εποχή που ο Στρατός μας υόλις είχε μπη στή Θεσσαλονίκη.

Από τό καλοκαίρι του 1912, ή έκδοσις της «Νέας Ημέρας» είχαν άναταράξει τα έως τότε ήσυχα... ύδατα τών δελτίων της κυκλοφορίας τών Αθηναϊκών έφημερίδων.

Την πώλησί της, τότε, σ' όλη την Ελλάδα, την ανέλαβε, όπως ήταν έπιμένο, τό μοναδικό παλαιό Πρακτορείο τών έφημερίδων του Σπύρου Τσαγγάρη. Αλλά κανείς δεν φανταζόταν ότι ή... καλή μουσαφίρισα, που ήθε, τότε, απ' την Τεργεστή, θα γινόταν στην Παλαιά Αθήνα, σωστός άνεμοστρόβιλος, που θ' άρχιζε να παρασύρει στον άφανισμό, όλα τ' άλλα φύλλα.

Τότε, λοιπόν, στην αρχή, με την κατακύλα τών άλλων έφημερίδων, βρήκε τόν μετλά του, ο μακαρίτης ο κύρ - Σπύρος ο Τσαγγάρης, που τόν καλούσαν ο ένας μετά τόν άλλον, οι διευθυνταί τών άλλων έφημερίδων και διευκρινίζοντο και τό κατελόγιζαν... μεροληψία!

— Τα παιδιά (οι έφημεριδοπώλες) φωνάζουν μόνο τη «Νέα Ημέρα»! τούλεγε ο Καλαποθάκης.

— Οι διανομείς την άφηνουν στα σπίτια με τό έτσι θελω! τούλεγε ο Χαιρόπουλος.

Ο κύρ - Σπύρος, τότε, με τη Δημητσανίτικη θυμοσφία του, βασιανίζονταν όλο τό καλοκαίρι του 1912 για να καθυσηχάη και ν' άντιμετωπίη όλα αυτά τα παραδοξολογήματα κ' έλεγε:

— Βρέ παιδιά!... Τι σας φταίνε οι έφημεριδοπώλες;... Καινούργιο πράγμα βγήκε, καινούργιο πράγμα ζητάει ο κόσμος. Γινήτε και σεις καινούργιοι! Τι σας φταίω έγώ;...

Βρήκε, άκόμη, τόν μετλά του και ο... Μητσος Τσαγγάρης, που διηύθυνε τό τμήμα της κυκλοφορίας του Πρακτορείου.

Αυτή η γκρίνια κράτησε ως τό φθινόπωρο. Αλλά στο μεταξύ, άρχισε ο πρώτος Βαλκανικός πόλεμος. Και ή έφημερις του Χαλκοκονδύλη, με τις πρωτοτυπίες της και την έκλεκτή είδησεογραφία

της — άφου είχε καταργήσει τη φαντασία και τόν... ασύρματο της έγχωρίας έφευρεσεως — έφθασε στο ζενιθ της κυκλοφορίας της κι' άπειλούσε με κλεισίμο τις άλλες έφημερίδες. Ένα βράδυ, λοιπόν, άφου τα διαδήματα στον Τσαγγάρη, ήσαν μάταια, άποφασίστηκε σε σύσκεψι διευθυντών στο γραφείο του Δημ. Καλαποθάκη, να φύγουν οι μισές, σχεδόν, έφημερίδες απ' τό παλιό Πρακτορείο και να ιδρύσουν νέο δικό τους πρακτορείο (την Έταιρεία του Έλληνικού Τύπου) με νέα όργανωσι.

Ο τετραπέρατος, όμως, Μανιάτης, ο Καλαποθάκης έδωσε στο συμβόλαιο τους ιδρυτάς του νέου Πρακτορείου, με τη ήπια ν' άνήκη ο τίτλος κάθε συμβαλλομένης έφημερίδος, στο νέο Πρακτορείο για την περίπτωσι που θ' άποχωρούσε ή έφημερις, χωρίς τη συγκατάθεσι τών άλλων!...

Αυτή λοιπόν, ή ρήτρα, είχε τα έξης εύθymια έπακολούθα, με τα όποια και έγέλασε τότε, όλη ή Αθήνα. Ένα βράδυ ο Κωστής Χαιρόπουλος (ο ιδιοκτήτης του «Χρόνου») βλέποντας ότι δεν έφερε κανένα εύνοϊκό άποτέλεσμα ή ίδρυσις του νέου Πρακτορείου για την έφημεριδα του, άποφάσισε, έσθνικά, να ξαναγυρίσι στο παλιό Πρακτορείο του Τσαγγάρη.

Φώναζε τόν κύρ - Σπύρο και του τό έλπε. Και κείνος τό δέχτηκε μ' ευχαρίστησι, λέγοντας με τό συνηθισμένο μαρμαίτικο χιούμορ του:

— Άσπτε υιέ!... Πάντα για σένα, οι πόρτες μου, ήσαν άνοιχτές!...

Αλλά σε λίγη ώρα, έγινε γνωστή, στο άλλο Πρακτορείο, ή... έπιστροφή του Άσώτου, όηλ. του «Χρόνου» στο παλιό Πρακτορείο.

Ο Καλαποθάκης, τότε, άλυγιστος καθώς ήταν, και έκπρόσωπος της νέας πρακτορειάκης όργανώσεως, έδωσε έντολή:

— Ο τίτλος είνε έγγύψις του πρακτορείου μας. Έπομένως θα βγάλουμε έμεις τό «Χρόνο» κι' ο Χαιρόπουλος θα λογοδοτήση στή Δικαιοσύνη, αν βγάλη «Χρόνο» με τό άλλο πρακτορείο!

Έτσι, την άλλη μέρα τό πρωί συνέβη αυτό τό πρωτοφανές στην ιστορία του Έλληνικού τύπου — άνευ προηγουμένου και έπιμένου: Βγήκαν δύο... «Χρόνοι», από ένας σε κάθε πρακτορείο!

Και σε δυο ήμέρες ο Χαιρόπουλος, άναγκάστηκε, προς δίκρισιν, να βάλη κάτω απ' τόν τίτλο του με κόκκινα κεφαλαία γράμματα την έπιγραφή «Ο αληθινός «Χρόνος» του Χαιροπούλου»!

Αυτή ή εύθυμη ιστορία κράτησε, τότε, άρκετες ήμέρες. ώσπου οι άντιδικοί κουβαλήθηκαν στο γραφείο του Προέδρου τών Πρωτοδικών. Έφθασε ή ήμερα της δίκης. Εκεί, μέσ άσφυκτικής συροφής κόσμου μαρτύρων και περιέργων άκρατών, οι δυο άντίπαλοι δημοσιογραφικοί πασατάξεις άναμετρήθηκαν, με θορυβώδη και φαιδρά έπαισσία.

Ο Πρόεδρος βρέθηκε σε δύσκολη θέσι.

— Τι να γίνη τώρα; έλεγε. Να κόψουμε τόν τίτλο στη μέση!

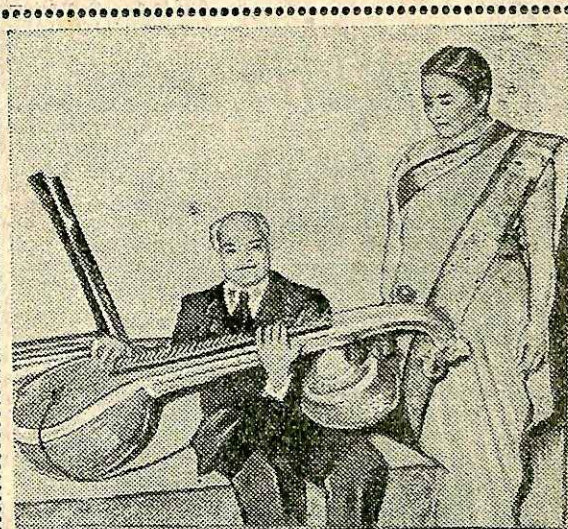
Ο παριστάμενος ως μάρτυς — φίλος του Χαιροπούλου — Μανώλης Γουδέλης, έλεγε ύστερότερα για τόν τίτλο «ΧΡΟΝΟΣ»:

— Αν θάκοβαν τόν τίτλο, Κωστή, έσύ θα κρατούσες τό «ΧΡ» και θάβανες στους άλλους τό... «ΟΝΟΣ»!

Τέλος, κατέληξαν σε συμβιβασμό με άπολήμισι για τα έξοδα και ή έπίδικη έφημεριδα έμεινε στο παλιό πρακτορείο του Τσαγγάρη, με δλόκληρη φυσικά, τόν τίτλο της

Μήτσος Τσαγγάρης

Δ. ΓΑΤ.

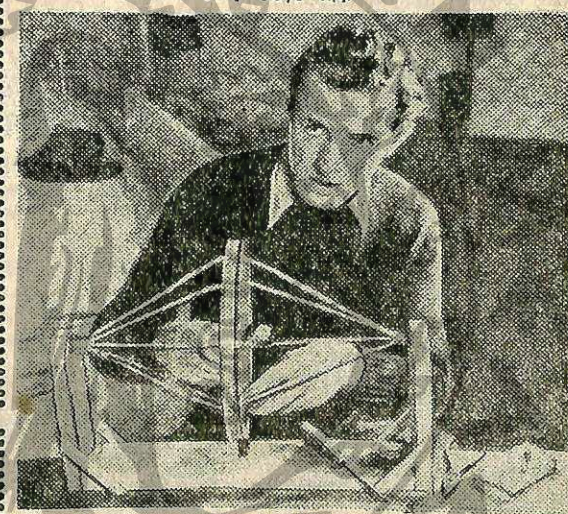
ΕΞΩΤΙΚΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

Η Α. Ε. ο δόκτωρ Πιλάες, πρεσβευτής τών Ίνδιων στο Παρίσι, παρευρέθηκε σ' ένα φεστιβάλ χορών της χώρας του, που δόθηκε στο θέατρο «Σάρος Μπενιάρ». Στο διαλείμμα έζητησε να παίξη ο ίδιος έναν άσπμμένο τόν σκοπό σε μιιά Ινδική κιθάρα που άσφαλώς θα έφερνε σε άμνην τόν Τίνο Ρότσι.

ΤΟ ΑΥΓΟ ΠΟΥ ΚΑΤΕΠΗΛΞΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

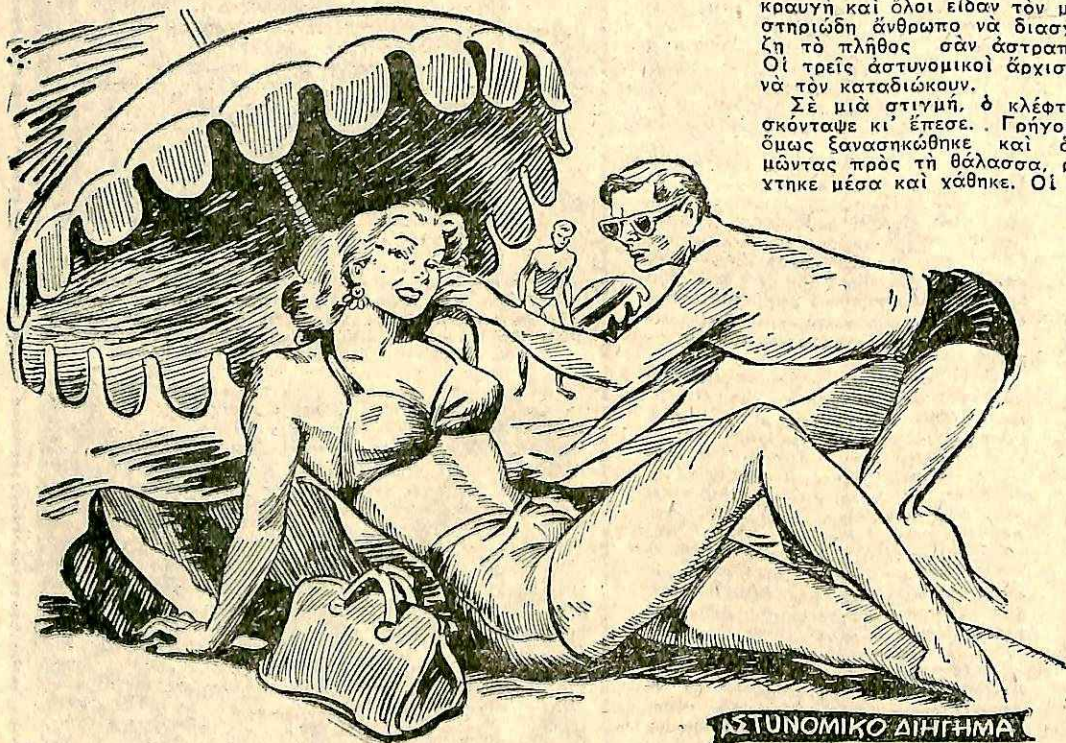
Η κόττα αυτή που άήκει σ' ένα πτηνοτροφείο του Ρήντινγκ τών Ηνωμ. Πολιτειών έκανε τόν Ιδιοκτήτη της να κερδίση τό πρώτο βραβείο, γεννώντας κατά την διάσκεψι μιιάς εκθέσεως τό μεγαλύτερο αυγό που έκανε ποτέ κόττα. Ο μικρός γυιός του πτηνοτρόφου φαίνεται υπερήφανος τόσο για την κόττα τους, όσο και για τ' αυγό της.

ΤΟ ΑΕΙΚΙΝΗΤΟΝ

Ο Γερμανός μηχανικός Κούρτ Σέχσταλ ισχυρίζεται ότι κατορθωσε να κατασκευάσι τό «άεικίνητον» ύστερα από προσπάθειες δώδεκα έτών. Στους δημοσιογράφους που τόν έπισκέφθηκαν ο Κούρτ έλπε ότι ή μηχανή του εργάστηκε τρία ήμερούχτια συνεχώς και θά έργαζόταν επ' άπειρον, αν δεν την σταματούσε ο ίδιος. Πάντως ως σήμερα, δεν έχουμε καμμία έπίσημη άναγγελία από τις γερμανικές ή συμμαχικές άρχες κατά πόσον ή μηχανή του έν λόγω Γερμανού άναπαύεται στη θέσι, ρία του άεικινήτου.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο άντρας με το κόκκινο μαγιώ έρμπεσε προς την πριγκήπισσα...

Η πριγκήπισσα Ζοραντέ-λα έφτασε στο Φερβιού, ενώ η σαιζόν πλησίαζε στο τέλος της και βρήκε τους παραθεριστάς άνασταταμένους. Αιτία αυτής της άναστατώσεως ήταν οι μυστηριώδεις και άλλεπάλληλες κλοπές κοσμημάτων που είχαν γίνει.

Ός την εποχή εκείνη ποτέ δεν είχε συμβη κάτι παρόμοιο στην ώραία αυτή πλάξ της Φλωρίδας. Τώρα όμως όλοι φοδόνταν μήπως από στιγμή σε στιγμή πέσουν θύματα του μυστηριώδους κλέφτη.

Οι πιο ήλικιωμένες κυρίες μάλιστα, προτιμούσαν να τριγυρίζουν στο χώλλ του ξενοδοχείου παρά να πάνε περίπατο φορώντας τα κοσμήματά τους. Και τη νύχτα τα χρηματοφυλάκια των μεγάλων ξενοδοχείων γέμιζαν με κοσμήματα των πελατών.

Είχαν ληφθ θυσικά όλα τα άπαραίτητα μέτρα και επιτήδειοι αστυνομικοί είχαν έρθει από τη Νέα Υόρκη.

Ο έρχομός της πριγκήπισσας, μεγάλωσε την άνησυχία, γιατί φημιζόταν για τα μοναδικά στον κόσμο σκουλαρίκια της από σμαράγδια, που ήταν άνεκτίμητα.

Η πριγκήπισσα ήταν ένα αληθινά ώραίο πλάσμα: μια άοιστοκρατική καλλονή με την έξυπνίδα γεωγραφισμένη στα φωτεινά μάτια της. Γι' αυτό κι' έγινε άμέσως περιζήτητη στις κοσμικές συγκεντρώσεις.

Αντίθετα με όλους τους

άλλους, η πριγκήπισσα δεν φαινόταν να φοβάται κανένα και γελούσε με τους κλέφτες και το γενικό πανικό. Η τολμηρή αυτή γυναίκα πήγαινε ταχτικά περίπατο στην ακρογιάλια, φορτωμένη με τα πολυτίμα κοσμήματά της. Θά έλεγε κανείς πως έκανε ό,τι μπορούσε για να προκαλέση την απληστία των κλεφτών.

Κι' όμως οι κλοπές συνεχίζονταν. Στο ρεστώρα του γειτονικού ξενοδοχείου όλα τα φώτα έσβυσαν ξαφνικά ένα

πλάσμα. Άσφαλώς θάταν κανένας έρωτευμένος.

Λίγο πιο μακριά, ο διευθυντής της αστυνομίας, τρώγοντας ένα δροσιστικό παγωτό, συνομιλούσε μ' έναν ψηλό άντρα με γκριζο κοστούμι.

Ξαφνικά ακούστηκε θορύβος ενός αεροπλάνου που πέρασε ξυστά πάνω από την πλάξ. Όλοι σήκωσαν τα μάτια τους και τότε ο άντρας με το κόκκινο μαγιώ έρμπεσε προς την πριγκήπισσα.

Ακούστηκε μια γυναικεία κραυγή και όλοι είδαν τον μυστηριώδη άνθρωπο να διασχίζει το πλάξ σαν άστραπή. Οι τρεις αστυνομικοί άρχισαν να τον καταδιώκουν.

Σε μια στιγμή, ο κλέφτης σκόνταψε κι' έπεσε. Γρήγορα όμως ξανασηκώθηκε και όρμώντας προς τη θάλασσα, ρίχτηκε μέσα και χάθηκε. Οι ά-

κούστηκε μια γυναικεία κραυγή και όλοι είδαν τον μυστηριώδη άνθρωπο να διασχίζει το πλάξ σαν άστραπή. Οι τρεις αστυνομικοί άρχισαν να τον καταδιώκουν.

Σε μια στιγμή, ο κλέφτης σκόνταψε κι' έπεσε. Γρήγορα όμως ξανασηκώθηκε και όρμώντας προς τη θάλασσα, ρίχτηκε μέσα και χάθηκε. Οι ά-

ρακαλώ, τη γνώμη σου γι' αυτό το μυστήριο.

— Ίσως να κάνω λάθος, του είπε ο Σμιθ που όλοι τόν θαύμαζαν σαν τον πιο δαιμόνιο ντέτεκτιβ, μα εγώ βρίσκω το πράγμα απλούστατο. Ο κλέφτης κατάφερε να κρυφτεί για λίγο μέσα στη θάλασσα...

— Μα τότε, πρέπει να βρίσκεται στην άμμουδιά αυτή τη στιγμή! είπε ο διευθυντής.

Ο Σμιθ, που παρατηρούσε άφηρημένα το πλάξ, του άπάντησε:

— Πιστεύω γρήγορα να μπορέσω να σου δώσω μια άριστική άπάντηση.

— Μα αυτή τη στιγμή δεν βρίσκεται στην πλάξ κανείς με κόκκινα μαλλιά.

— Η κόκκινη περούκα, το κόκκινο μαγιώ και τα πράσινα γυαλιά βρίσκονται τώρα μέσα στη θάλασσα. Κάτω απ' το κόκκινο μαγιώ του, ο κλέφτης φορούσε κι' άλλο μ' άλλο χρώμα. Κατάλαβες τώρα;

— Και πώς έδωλες όλ' αυτά τα συμπεράσματα;

— Μία στιγμή, νομίζω πως άνακάλυψα τον κλέφτη...

— Σοβαρολογείς;

— Και δέβαινα. Θά σου έξηγήσω σύντομα κι' τα ύπολοιπα. Όταν ο κλέφτης έπεσε, τόκανε επιτήδες για να κρύψη στην άμμο τα σκουλαρίκια. Γι' αυτό όλες σας οι έρευνες δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Τώρα όμως, νομίζοντας πως πέρασε ο κίνδυνος, ξαναγύρισε στην ίδια θέση για να τα πάρη. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται εκεί και ψάχνει... Να τώρα έβαλε κάτι στην τσέπη του... Βλέπεις εκείνον, με το μπλε μαγιώ; Άς τόν πλυσίσουμε...

Ο διευθυντής διευθύνθηκε άποφασιστικά προς τον άγνωστο, που προσπαθούσε τώρα να προσποιηθ τόν άδιάφορο, και φώναξε:

— Ψηλά τα χέρια!...

Ο κλέφτης, δέχοντας πως είχε νάσει το παγινίδι, έβγαλε από ένα τσεπάκι τα δυό σκουλαρίκια και είπε:

— Παρακαλώ, κύριοι, όρίστε!... Δεν μου μένει παρά να σας τα δώσω!

— Έχουμε και κάτι άλλους λογαριασμούς να κανονίσουμε! φώναξε ο διευθυντής και πριάνοντας τα χέρια του, του πέρασε τις χειροπέδες.

Την ίδια στιγμή η πριγκήπισσα πλησίασε τους τρεις άντρες κι' άρχισε να χτυπά τα χέρια της, χαρούμενη που ξαναβρίσκει τα σκουλαρίκια της. Ύστερα είπε στο διευθυντή της αστυνομίας:

— Θά μου επιτρέψετε να σας τα χαρίσω εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης.

— Μα πριγκήπισσα! Δέκοψε ο άστυνομός. Δε μπορώ να δεχθώ ένα τέτοιο δώρο!

Ο Σμιθ του άποκάλυψε τότε το μυστικό:

— Να σου παρουσιάσω τη βοηθό μου, δεσποινίδα Ντωφέν.

— Τη βοηθό σου; Και η πριγκήπισσα; Τα σμαράγδια σκουλαρίκια;

— Ήταν γυάλινα!... Μ' αυτά όμως πιάσαμε τόν κλέφτη.

— Κατάρα! φώναξε ο άνθρωπος που είχε συλληφθ κι' έστεκε εκεί με τις χειροπέδες.

— Εγώ σας άφίνω προτού ο κόσμος με δει με τόσο κακή συντηροφία, είπε η ώραία Άμερικανίδα και άποκαμύνηθηκε.

Ο διευθυντής διευθύνθηκε άποφασιστικά προς τον άγνωστο, που προσπαθούσε τώρα να προσποιηθ τόν άδιάφορο, και φώναξε:

— Ψηλά τα χέρια!...

Ο κλέφτης, δέχοντας πως είχε νάσει το παγινίδι, έβγαλε από ένα τσεπάκι τα δυό σκουλαρίκια και είπε:

— Παρακαλώ, κύριοι, όρίστε!... Δεν μου μένει παρά να σας τα δώσω!

— Έχουμε και κάτι άλλους λογαριασμούς να κανονίσουμε! φώναξε ο διευθυντής και πριάνοντας τα χέρια του, του πέρασε τις χειροπέδες.

Την ίδια στιγμή η πριγκήπισσα πλησίασε τους τρεις άντρες κι' άρχισε να χτυπά τα χέρια της, χαρούμενη που ξαναβρίσκει τα σκουλαρίκια της. Ύστερα είπε στο διευθυντή της αστυνομίας:

— Θά μου επιτρέψετε να σας τα χαρίσω εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης.

— Μα πριγκήπισσα! Δέκοψε ο άστυνομός. Δε μπορώ να δεχθώ ένα τέτοιο δώρο!

Ο Σμιθ του άποκάλυψε τότε το μυστικό:

— Να σου παρουσιάσω τη βοηθό μου, δεσποινίδα Ντωφέν.

— Τη βοηθό σου; Και η πριγκήπισσα; Τα σμαράγδια σκουλαρίκια;

— Ήταν γυάλινα!... Μ' αυτά όμως πιάσαμε τόν κλέφτη.

— Κατάρα! φώναξε ο άνθρωπος που είχε συλληφθ κι' έστεκε εκεί με τις χειροπέδες.

— Εγώ σας άφίνω προτού ο κόσμος με δει με τόσο κακή συντηροφία, είπε η ώραία Άμερικανίδα και άποκαμύνηθηκε.

Ο διευθυντής διευθύνθηκε άποφασιστικά προς τον άγνωστο, που προσπαθούσε τώρα να προσποιηθ τόν άδιάφορο, και φώναξε:

— Ψηλά τα χέρια!...

Ο κλέφτης, δέχοντας πως είχε νάσει το παγινίδι, έβγαλε από ένα τσεπάκι τα δυό σκουλαρίκια και είπε:

— Παρακαλώ, κύριοι, όρίστε!... Δεν μου μένει παρά να σας τα δώσω!

— Έχουμε και κάτι άλλους λογαριασμούς να κανονίσουμε! φώναξε ο διευθυντής και πριάνοντας τα χέρια του, του πέρασε τις χειροπέδες.

Την ίδια στιγμή η πριγκήπισσα πλησίασε τους τρεις άντρες κι' άρχισε να χτυπά τα χέρια της, χαρούμενη που ξαναβρίσκει τα σκουλαρίκια της. Ύστερα είπε στο διευθυντή της αστυνομίας:

— Θά μου επιτρέψετε να σας τα χαρίσω εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης.

— Μα πριγκήπισσα! Δέκοψε ο άστυνομός. Δε μπορώ να δεχθώ ένα τέτοιο δώρο!

Ο Σμιθ του άποκάλυψε τότε το μυστικό:

— Να σου παρουσιάσω τη βοηθό μου, δεσποινίδα Ντωφέν.

— Τη βοηθό σου; Και η πριγκήπισσα; Τα σμαράγδια σκουλαρίκια;

— Ήταν γυάλινα!... Μ' αυτά όμως πιάσαμε τόν κλέφτη.

— Κατάρα! φώναξε ο άνθρωπος που είχε συλληφθ κι' έστεκε εκεί με τις χειροπέδες.

— Εγώ σας άφίνω προτού ο κόσμος με δει με τόσο κακή συντηροφία, είπε η ώραία Άμερικανίδα και άποκαμύνηθηκε.

Ο διευθυντής διευθύνθηκε άποφασιστικά προς τον άγνωστο, που προσπαθούσε τώρα να προσποιηθ τόν άδιάφορο, και φώναξε:

— Ψηλά τα χέρια!...

Ο κλέφτης, δέχοντας πως είχε νάσει το παγινίδι, έβγαλε από ένα τσεπάκι τα δυό σκουλαρίκια και είπε:

— Παρακαλώ, κύριοι, όρίστε!... Δεν μου μένει παρά να σας τα δώσω!

— Έχουμε και κάτι άλλους λογαριασμούς να κανονίσουμε! φώναξε ο διευθυντής και πριάνοντας τα χέρια του, του πέρασε τις χειροπέδες.

Την ίδια στιγμή η πριγκήπισσα πλησίασε τους τρεις άντρες κι' άρχισε να χτυπά τα χέρια της, χαρούμενη που ξαναβρίσκει τα σκουλαρίκια της. Ύστερα είπε στο διευθυντή της αστυνομίας:

— Θά μου επιτρέψετε να σας τα χαρίσω εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης.

— Μα πριγκήπισσα! Δέκοψε ο άστυνομός. Δε μπορώ να δεχθώ ένα τέτοιο δώρο!

Ο Σμιθ του άποκάλυψε τότε το μυστικό:

— Να σου παρουσιάσω τη βοηθό μου, δεσποινίδα Ντωφέν.

— Τη βοηθό σου; Και η πριγκήπισσα; Τα σμαράγδια σκουλαρίκια;

— Ήταν γυάλινα!... Μ' αυτά όμως πιάσαμε τόν κλέφτη.

— Κατάρα! φώναξε ο άνθρωπος που είχε συλληφθ κι' έστεκε εκεί με τις χειροπέδες.

— Εγώ σας άφίνω προτού ο κόσμος με δει με τόσο κακή συντηροφία, είπε η ώραία Άμερικανίδα και άποκαμύνηθηκε.

Ο διευθυντής διευθύνθηκε άποφασιστικά προς τον άγνωστο, που προσπαθούσε τώρα να προσποιηθ τόν άδιάφορο, και φώναξε:

— Ψηλά τα χέρια!...

Ο κλέφτης, δέχοντας πως είχε νάσει το παγινίδι, έβγαλε από ένα τσεπάκι τα δυό σκουλαρίκια και είπε:

— Παρακαλώ, κύριοι, όρίστε!... Δεν μου μένει παρά να σας τα δώσω!

— Έχουμε και κάτι άλλους λογαριασμούς να κανονίσουμε! φώναξε ο διευθυντής και πριάνοντας τα χέρια του, του πέρασε τις χειροπέδες.

Την ίδια στιγμή η πριγκήπισσα πλησίασε τους τρεις άντρες κι' άρχισε να χτυπά τα χέρια της, χαρούμενη που ξαναβρίσκει τα σκουλαρίκια της. Ύστερα είπε στο διευθυντή της αστυνομίας:

— Θά μου επιτρέψετε να σας τα χαρίσω εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης.

— Μα πριγκήπισσα! Δέκοψε ο άστυνομός. Δε μπορώ να δεχθώ ένα τέτοιο δώρο!

Ο Σμιθ του άποκάλυψε τότε το μυστικό:

— Να σου παρουσιάσω τη βοηθό μου, δεσποινίδα Ντωφέν.

— Τη βοηθό σου; Και η πριγκήπισσα; Τα σμαράγδια σκουλαρίκια;

— Ήταν γυάλινα!... Μ' αυτά όμως πιάσαμε τόν κλέφτη.

— Κατάρα! φώναξε ο άνθρωπος που είχε συλληφθ κι' έστεκε εκεί με τις χειροπέδες.

— Εγώ σας άφίνω προτού ο κόσμος με δει με τόσο κακή συντηροφία, είπε η ώραία Άμερικανίδα και άποκαμύνηθηκε.

Ο διευθυντής διευθύνθηκε άποφασιστικά προς τον άγνωστο, που προσπαθούσε τώρα να προσποιηθ τόν άδιάφορο, και φώναξε:

— Ψηλά τα χέρια!...

Ο κλέφτης, δέχοντας πως είχε νάσει το παγινίδι, έβγαλε από ένα τσεπάκι τα δυό σκουλαρίκια και είπε:

— Παρακαλώ, κύριοι, όρίστε!... Δεν μου μένει παρά να σας τα δώσω!

— Έχουμε και κάτι άλλους λογαριασμούς να κανονίσουμε! φώναξε ο διευθυντής και πριάνοντας τα χέρια του, του πέρασε τις χειροπέδες.

Την ίδια στιγμή η πριγκήπισσα πλησίασε τους τρεις άντρες κι' άρχισε να χτυπά τα χέρια της, χαρούμενη που ξαναβρίσκει τα σκουλαρίκια της. Ύστερα είπε στο διευθυντή της αστυνομίας:

— Θά μου επιτρέψετε να σας τα χαρίσω εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης.

— Μα πριγκήπισσα! Δέκοψε ο άστυνομός. Δε μπορώ να δεχθώ ένα τέτοιο δώρο!

Ο Σμιθ του άποκάλυψε τότε το μυστικό:

— Να σου παρουσιάσω τη βοηθό μου, δεσποινίδα Ντωφέν.

— Τη βοηθό σου; Και η πριγκήπισσα; Τα σμαράγδια σκουλαρίκια;

— Ήταν γυάλινα!... Μ' αυτά όμως πιάσαμε τόν κλέφτη.

— Κατάρα! φώναξε ο άνθρωπος που είχε συλληφθ κι' έστεκε εκεί με τις χειροπέδες.

— Εγώ σας άφίνω προτού ο κόσμος με δει με τόσο κακή συντηροφία, είπε η ώραία Άμερικανίδα και άποκαμύνηθηκε.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΚΟΤ

πίδα νεκρό, στάθηκε μπροστά στο κορμί του και ριψοκινδύνεψε πολεμώντας μοναχός του έναντιόν πολλών, γιατί προτίμωσε να πεθάνη παρά να άφηση τόν Πελοπίδα στα χέρια των έχθρων. Σε λίγο έφτασε ο βασιλιάς των Σπαρτιατών Άγισίλαος και τους έσωσε ανέλπιστα... αι τους δυό.

Οι Σπαρτιάτες ήταν φίλοι και σύμμαχοι τών Θηβαίων, αλλά δεν έσυμπαθούσαν καθόλου το φιλελεύθερο πολίτευμα των Θηβών. Γι' αυτό, κατέλαβαν άποτε αιφνιδαστικά την Άκρόπολη της Καδμείας, κατέλασαν τις άρχες, εγκατέστησαν δική τους όλιγαρχία και έκαμαν την Πολιτεία ύπηκοο των Λακεδαιμονίων.

Ο Πελοπίδας έξορίστηκε με πολλούς άλλους έλεκτους Θηβαίους, και κατέφυγε τότε στην Ά-

μπήκαν καθέννας τους από άλλο μέρος της πόλεως, ενώ ήταν άκομα μέρα. Σε λίγο συγκεντρώθηκαν όλοι — ήταν περίπου πενήντα — στο σπίτι ενός Θηβαίου, που είχε μνηθ στη συνωμοσία. Άλλοι συνωμότες είχαν καλέσει τους άρχηγούς των Σπαρτιατών σε συμπόσιο. Τους είχαν ύποσχεθ ότι θά τους πρόσφεραν, έλεκτά φαγητά, περίφημα κρασιά κι' ότι θά τους έφερναν και ώραιες γυναίκες. Έτσι μεθυσμένους από τα δυνατόν κρασιά και άποκαμωμένους από το έρωτικό γλέντι, θά τους παρόδιαν άνυπεράσπιστους στον Πελοπίδα και τους συντρόφους του που θά όρμουσαν τότε στο σπίτι. Η σκηνοθεσία, που είχε σοφιστή ο Έπαμεινώνδας, ήταν αληθινά άριστοτεχνική.

Είχαν άρχίσει το συμπόσιο, όταν έφτασε από την Άθήνα ένας άπεσταλμένος μ' ένα γράμμα, που άποκάλυψε στον άρχηγό των Σπαρτιατών Άχρία όλη τη συνωμοσία. Ο άπεσταλμένος του είπε να

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ vs ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΜΕΤΑΜΦΙΕΖΟΝΤΑΙ ΣΕ... ΩΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πως άπελευθέρωσαν, κατά περίεργο τρόπο την πατρίδα τους

Ο Έπαμεινώνδας στάθηκε μπροστά στο κορμί του Πελοπίδα και ριψοκινδύνεψε πολεμώντας...

Ο Πελοπίδας και ο Έπαμεινώνδας άποτελούν μια ώραία έξαιρεσι στην πολιτική ιστορία της άρχαίας Ελλάδος. Ήταν και έμειναν φίλοι, με άδιατάρακτη τη φιλία τους ως το τέλος. Μένει κανένας κατάπληκτος όταν τους συγκρίνη με τους άλλους πολιτικούς άρχηγούς, τόν Άριστίδη, το Θερμιστοκλή, τόν Κίμωνα, τόν Περικλή, το Νικία, τόν Άλκιβιάδη, που έζησαν μέσα στην άδιαλλαξία και στην έχθρότητα, και η δράσις τους ήταν γεμάτη από διαμάχες και φιλονεικίες, αντίζηλιές και φθόνους. Άρχηγοί αντιπαλών κομματικών παρατάξεων, μεταχειρίζονταν όλα τα μέσα για να έξοντώσουν ο ένας τόν άλλον. Αντίθετα ο Πελοπίδας κι' ο Έπαμεινώνδας δεν κυνηγούσαν ούτε τόν πλούτο, ούτε τη δόξα, αλλά φλέγονταν από ένα θεϊον έρωτα, να δούνε την πατρίδα τους μεγάλη κι' ένδοξη, και γι' αυτό ο καθένας τους θεωρούσε δικά του κατορθώματα τα κατορθώματα τού άλλου.

Και οι δυό καταγόταν από τις πιο άρχοντικές οικογένειες των Θηβών. Ο Πελοπίδας όμως γεννήθηκε πάμπλουτος, ενώ ο Έπαμεινώνδας ήταν πάμπτωχος. Τα πλούτη του ο Πελοπίδας τα χρησιμοποίησε, με μεγάλη φιλανθρωπία και γενναιοδωρία, για να βοηθή τους άπορους συμπολίτες του.

Ο Πελοπίδας προτιμούσε να γυμνάζεται, ο Έπαμεινώνδας να μαθαίνει και να σπουδάζη. Τις ώρες της σχολής του ο πρώτος τις περνούσε στις παλαίστρες και στα κυνήγια. Ο δεύτερος παρακολουθούσε μαθήματα και φιλοσοφούσε. Ήταν νέοι άκομα όταν η φιλία τους σφραγίστηκε με μια γενναία πράξη που άπομεινε θρυλική. Οι Θηβαίοι μαζί με τους Λακεδαιμονίους μάχονταν έναντιόν των Άρκάδων. Ο Πελοπίδας έλαβε έφτά τραύματα στο στήθος κι' έπεσε άμόρφτος ανάμεσα σ' ένα πλήθος νεκρούς. Ο Έπαμεινώνδας, τραυματισμένος κι' αυτός με δυό πληγές στο στήθος και μια στο μπράτσο, άν και νόμιζε τόν Πελο-

θήνα. Τόν Έπαμεινώνδα τόν άφησαν. Ίσως τόν περιφρονούσαν, έπειδή καταγινόνταν στη φιλοσοφία.

Οι Θηβαίοι, που είχαν στερηθ το πατρικό τους πολίτευμα και είχαν ύποδουλωθ στους Σπαρτιάτες, δεν διατηρούσαν καμμία έλπίδα ότι θά μπορούσαν να σωθούν από την τυραννία. Άλλα ο Πελοπίδας και ο Έπαμεινώνδας δεν έμεναν άδρανείς. Ο Πελοπίδας, άν και ήταν ένας από τους νεώτερους φυγάδες, συνδαιλούσε στις ψυχές των άλλων έξοριστων το μίσος έναντιόν του κατακτητού και το ότι είχαν ιερή ύποχρέωσι ν' άπελευθέρωσαν την πατρίδα τους από τους τυράννους. Ταυτόχρονα, ο Έπαμεινώνδας, στις Θέβες, δυνάμεινε το γενναίο φρόνημα των νέων και βρισκόταν πάντοτε σε μυστική έπσφ με τόν Πελοπίδα. Τέλος έφθασεν η μοιραία ήμερα που είχαν όρισει οι συνωμότες για την άπελευθέρωσι της πατρίδος τους. Ο Πελοπίδας, μαζί με άλλους νέους, ανέλαβαν το επικίνδυνο έγχείρημα να μούνε πρώτοι στην πόλι.

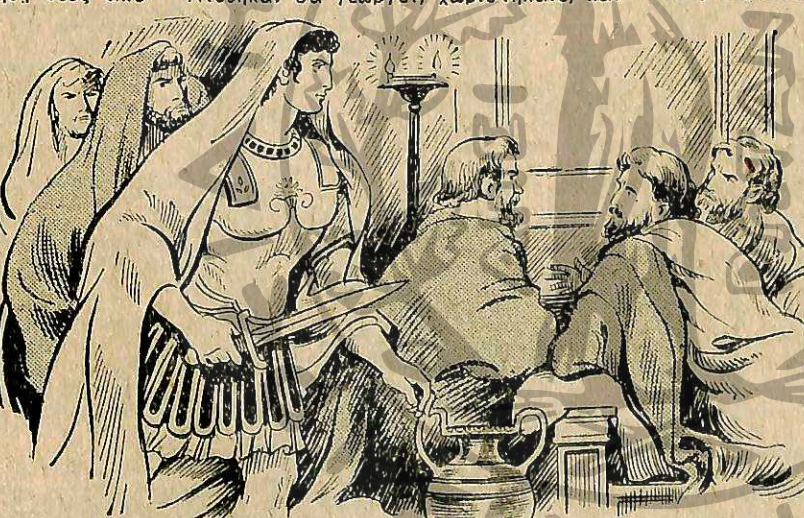
Ντυθήκαν με μικρή χλαμύδα, πήραν μαζί τους λαγυνικά και πασσάλους, άπ' αυτούς που χρησιμοποιούσαν για τα δίχτυα τού κυνηγιού, και ξεκίνησαν. Με την περιεργή αυτή μεταμφεσι δεν κίνησαν καμμία ύποψια. Όταν φτάσανε στα πρόθυρα της πόλεως, άλλαξαν ρούχα. Ντύθηκαν σε γεωργόι, χωρίστηκαν, και

το άνοιξη άμέσως, γιατί τού Έγραφαν κάτι πολύ σπουδαίο. Ο Άρχιρας όμως χαμοέλασε και είπε «Ές αύριον τα σπουδαία», έβαλε το γράμμα κάτω άπ' το προσκέφαλο τού ανακλίντρου και έξακολούθησε να πίνη. Σε λίγο μπήκε όρμητικά στο σπίτι ο Πελοπίδας με τους συντρόφους του. Όλοι είχαν ρίξει πάνω άπο τις πανοπλίες τους γυναικεία φορέματα. Οι Σπαρτιάτες ένόμισαν ότι ήταν οι ώραιες γυναίκες που θά τους χρησίμευαν για... έπιδόρπια!

Το συμπόσιο άμέσως έγινε σφαγείο. Έπληκλούθησε άγρια και αίματηρη συμπλοκή, από δωματίο σε δωματίο, που κατέληξε στο φόνο όλων των Σπαρτιατών. Οι άρχηγοί τους είχαν έξοντωθ. Έπρεπε τώρα να κυριέψουν και την Καδμεία, που την είχε στα χέρια τόν ο έχθρικός στρατός. Οι φιλελεύθεροι Θηβαίοι έξεσηκώθηκαν. Άνοιξαν με τη βία τα εργαστήρια που κατασκεύαζαν μαχαίρια και δόρατα. Σ' όλα τα σπίτια άναψανε φώτα. Μόλις ζήμερωσε φτάσανε από την Άττική και άλλοι φυγάδες. Την Καδμεία τη φρουρούσαν χίλιοι πεντακόσιοι Σπαρτιάτες, έκτος από τους προδότες Θηβαίους που είχαν ταχθ με το μέρος τους. Άλλα ο πανικός τους παρέλυσε. Μέσα σε λίγες ώρες οι Θηβαίοι είχαν άπελευθερωθ. Οι λιγώτεροι με την ικανότητα και την τόλη τους νίκησαν τους περισσότερους.

Η νίκη αυτή άπόκτησε σε λίγο μεγάλη ιστορική σημασία. Ο πόλεμος που κατέλυσε την ηγεμονία της Σπάρτης, που τερμάτισε την παντοδύναμη έξουσία της στην ξηρά και στην θάλασσα, έσπασε τη νύχτα εκείνη, που ο Πελοπίδας μαζί με άλλους έντεκα μπήκε άτρομήτος σ' ένα σπίτι...

Έπειτ' από λίγο καιρό ο Πελοπίδας κι' ο Έπαμεινώνδας, έπί κεφαλής των φαλάγγων τους, μπήκαν στην Πελοπόννησο, παρέσυραν τις περισσότερες πολιτείες, κατέλαβαν την Ήλιδα, τόν Άργος, δόλοκληρη την Άρκαδία, τη Μεσσηνία, τόν μεγαλύτερο μέρος της Λακωνίας, και περιέωσαν τη Σπάρτη στον Έυρώτα και στον Ταύγετο. Τ. ΜΠΑΡΛΑΣ

Όλοι είχαν ρίξει πάνω από τις πανοπλίες τους γυναικεία φορέματα...

Οί «άσθενειες ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ»

Τὰ πορίσματα τῶν τελευταίων
ἐρευνῶν

Τὸ ζήτημα τῶν «άσθενειῶν τοῦ αέρος», τῶν μικρῶν, δηλαδή, ἡ σοβαρῶν παθήσεων ποὺ προσβάλλουν τὸν ἄνθρωπο κατὰ τὴν ἀνοδὸ τοῦ σὲ μεγάλα ὕψη ἐξακολουθεῖ ν' ἀπασχολῇ πάντοτε τοὺς Ἀμερικανούς εἰδικούς. Τὰ σχετικά πειράσματα ποὺ ἐγίναν τελευταία ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ ὑπηρεσίαν τῆς ἀεροπορίας εἶνε ἀρκετὰ διασφαιριστικά ὥς πρὸς αὐτὸ τὸ σημεῖο καὶ παρέχουν πολὺτιμα διδάγματα.

Ὅσο τὸ ἀεροπλάνο ἀνέρχεται σὲ ὕψος, ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις κατέρχεται, ὅπως εἶνε γνωστὸ, καὶ ἡ καθόδος τῆς ἐπιφέρει μιά προοδευτικὴ πτώσι τῆς πίεσεως τοῦ ὁξυγόνου μέσα στοὺς πνευμονες. Τὰ πειράσματα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ εἰσπνοὴ ὁξυγόνου μπορεῖ ν' ἀντισταθμίσει τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς πτώσεως ὥς τὸ ὕψος τῶν 1100 περίπου μέτρων. Ἡ ἀντισταθμίσις εἶνε σχετικὴ μεταξὺ τῶν 11.000 καὶ τῶν 14.000 μέτρων. Ἀπὸ τὰ 14.000 μέτρα, ὅμως, οἱ εἰσπνοὲς ὁξυγόνου δὲν μποροῦν ν' ἀντισταθμίσουν τὰ ἀποτελέσματα τῆς πτώσεως τῆς πίεσεως τοῦ ὁξυγόνου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι σ' αὐτὰ τὰ ὕψη ἡ σύνθεσις τοῦ αέρος, σχετικὰ μὲ τὴν περιεκτικότητά του σὲ ὁξυγόνο, ἀνθρακικὸ ὀξύ, ἄζωτο καὶ τὰ καλούμενα σπάνια ἀέρια δὲν ἀλλάζει. Ἀλλ' ἡ πίεσις τοῦ ὁξυγόνου μέσα στοὺς πνευμονες παρουσιάζεται ἐξαιρετικὰ ἐλαττωμένη.

Ἡ ἐλάττωσις αὐτὴ τῆς πίεσεως δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐπαρκὴ ὁξυγόνωσι τῆς αἰμοσφαίρινης τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαίριων, ἔτσι ποὺ τὸ αἷμα καταστάει νὰ περιέχῃ μόνον 85% ἀπὸ τὸ ὁξυγόνο ποὺ τοῦ εἶνε ἀπαραίτητο. Αὐτὰ ποὺ ἐπηρεάζονται περισσότερο ἀπ' αὐτὴ τὴν πτώσι τοῦ ὁξυγόνου εἶνε τὰ ἐγκεφαλικά κέντρα. Κατὰ δεύτερο λόγο ἐπηρεάζονται ἡ καρδιά καὶ οἱ ἐπινεφρίδιοι ἀδένες. Τὰ ἴσα καὶ οἱ μὺς ἐπηρεάζονται πολὺ λιγώτερο.

Τὰ συμπτώματα ποὺ παρατηροῦνται ὅταν ἀνεβαίνουν σὲ ὕψος ποικίλλουν ἀνάλογα μὲ τὸ βαθμὸ τῆς πτώσεως τῆς πίεσεως τοῦ ὁξυγόνου. Μετὰ τὰ 2.500 μέτρα, ὁ ἀναπνευστικὸς ρυθμὸς καὶ ὁ σφυγμὸς ἐπιταχύνονται. Μετὰ τὰ 4.000 μέτρα, προστίθεται μιά ἐντονὴ κεφαλαλγία καὶ μιά γενικὴ κόπωση, ἰδίως ὅταν ἡ πίεσις σ' αὐτὰ τὰ ὕψη διαρκῇ περισσότερο ἀπὸ 2 - 3 ὥρες. Πολλὰ άτομα αἰσθάνονται σ' αὐτὸ τὸ ὕψος μιά γενικὴ εὐφορία, εἶνε πρόσχαρὰ καὶ ἔχουν ὑπερβολικὴ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ τους.

Μετὰ τὰ 6.000 μέτρα σχηματίζονται μέσα στὸ αἷμα καὶ τοὺς ἱστούς φυσαλίδες αἰσώτου. Οἱ διαταραχὲς ποὺ ἐπακολουθοῦν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν ἐντοπισμὸ αὐτῶν τῶν φυσαλίδων. Συνήθεστερα, ἐγκαθίστανται στὰ ὁστά, τὸ περιόστεο καὶ τοὺς τένοντες. Οἱ πόνοι ποὺ αἰσθάνεται τότε ὁ ἐπιβάτης στὶς ἀρθρώσεις εἶνε ἀφόρητοι. Πολὺ συχνὰ ἐμφανίζεται ἐπίσης ὀρτίκωσις. Σὲ 6% περίπου τῶν περιπτώσεων, οἱ φυσαλίδες ἐγκαθίστανται στοὺς πνευμονες καὶ προκαλοῦν ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐντονο αἰσθημα καύσεως στὸ στήθος καὶ ἀσφυκτικὸ θάνατο. Εἶνε δυνατόν νὰ προκληθῇ ἀκόμα πνευμονικὸ οἰδήμα. Οἱ συνέπειες εἶνε πολὺ χειρότερες ὅταν οἱ φυσαλίδες τοῦ αἰσώτου ἐγκατασταθοῦν στὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα. Εἶνε δυνατόν τότε νὰ προκληθοῦν παραλύσεις, ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων, σπασμοί, κλπ. Ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα ἐξαφανίζονται εὐτυχῶς μετὰ τὴν ἐπιστροφή στὸ ἔδαφος.

Ἡ ὁδοντόκρεμα ποὺ ἐπεβλήθη μὲ τὴν ἀνωτέροτητα τῆς ποιότητος τῆς. Ἀνάβοντάς τὴν, πείθεσθε εἰς περιέχει γλυκερίνη καὶ οἰνπνευμα.

Τὸ βὸν μικροβιοκτόνος, ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη διὰ τὴν θεραπείαν τῆς οὐλίτιδος. Τιμὴ δρχ. 6.000.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Ἱατροὺς Γυναικολόγους — Μαιευτὴρ. Δέχεται 9 — 12 καὶ 4 — 6 ὥς καὶ ἐπὶ συνελευθεί. Χαριλάου Τρικοῦπη 113. Τηλ. 63-885.

52

Ὁ βουβὸς «θεραπευτὴς»

Τὸ ἀλλόκοτο χάρισμα ἑνὸς πλασιέ

Ἐνας νέος πλασιέ, ἀπ' τὸ Κεντάκυ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ὁ Ἐντγκαρ Κεύς, ἔχασε ξαφνικὰ τὴ φωνή του. Αὐτὸ συνέβη τὸ ἔτος 1900. Ἀπ' τὴν ἡμέρα λοιπὸν ἐκείνη, ὁ Κεύς ἀπέκτησε μιά καταπληκτικὴ, μὴ ἀνεξήγητὴ ἱκανότητα: Μποροῦσε νὰ βυθισθῇ μόνος του σ' ἕνα εἶδος ὑπνωτικῆς καταστάσεως, κι' ἔτσι νὰ καμῇ τὴ διάγνωσι καὶ νὰ ὑποδείξῃ τὴ θεραπεία διαφόρων ἀσθενειῶν.

Οἱ γιανοὶ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ἐξηγήσουν αὐτὸ τὸ καινούργιο του χάρισμα. Οἱ φίλοι του ζήτησαν τὴ βοήθειά του, καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων ἕνας καθηγητὴς πανεπιστημίου, ποὺ ἡ μικρὴ κόρη του, ἡλικίας 5 ἐτῶν, εἶχε τελεία ἀνικανότητα νὰ σκεφθῇ ἢ νὰ μιλήσῃ. Κατὰ τὴν διάγνωσι τῶν γιανῶν, ἡ μικρούλα ἐπασχε ἀπὸ κάποια σπάνια ἐγκεφαλικὴ ἀσθένεια, καὶ θὰ πέθαινε σὲ μιά ἀπ' τὶς πολυάριθμες κρίσεις μεσπασμους ποὺ πάθαινε. Ἀλλὰ ὁ Κεύς ἀνυπομονητικῶς καὶ βρῆκε ὅτι ἡ αἰτία ἦταν ἐντελὴς διαφορετικὴ: Ὅταν ἦταν δύο ἐτῶν, τὸ κοριτάκι εἶχε πεσεῖ κι' εἶχε χτυπήσει στὴ σπινθηλικὴ στήλη. Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφυγε νὰ πάθῃ γρίππη, καὶ τὰ μικρόβια ἐντοπίστηκαν στὸ μέρος τοῦ χτυπήματος. Αὐτὴ ἡ μόλυνσις τῆς προκαλοῦσε τὶς διανοητικὰς ἀνωμολίες.

Μὲ τὴν καταλλήλῃ ὀρθοπαιδικὴν θεραπείαν, σὲ δύο βδομάδες ἡ μικρὴ ἦταν κι' ὅλας εἰς θέσι ν' ἀναγνωρίζῃ τοὺς γονεῖς τῆς, καὶ σὲ μερικοὺς μῆνες εἶχε γίνει τελείως καλά.

Ὁ Κεύς ἔκανε ἀμέτρητες τέτοιες ἐπιτυχημένες διαγνώσεις, στὸ διάστημα τῆς ζωῆς του. Χάρis στὸ παράδειγμα αὐτοῦ, περιέγραψε λεπτομερῶς καὶ μὲ ἱκανότητα ἐμπειροῦ γιανοῦ τὰ ἀνθρώπινα σώματα καὶ τὶς ἀρρώστειες τους. Ἐκανε τὶς περιγραφὰς του γραπτὰς.

Πρόσφερε πολὺτιμες ὑπηρεσίες σὲ χιλιάδες ἀρρώστους, σκορπισμένους σ' ὅλο τὸν κόσμον. Πραγματικὰ, δὲν χρειαζόταν νὰ βρίσκεται κοντὰ τοῦ ἀσθενή. Ἐκανε μὲ τὴν ἴδια εὐκολία τὶς διαγνώσεις του ἀπὸ ἀπόστασι ἑκατοντάδων ἢ χιλιάδων χιλιομέτρων!

Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι τοῦ φαινομένου, πρέπει νὰ πιστεύουμε ὅτι ὁ Κεύς παρήγε ἐιδικὰ ἐγκεφαλικά κύματα, συντονισμένα μὲ τὸν ἐγκεφαλὸν ἑνὸς ἄλλου ἀτόμου, καὶ τὰ κύματα αὐτὰ ἐκρίναν τὸν προσρισμὸ τους ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀπόστασι. Συνήθως, δὲν διατηροῦσε καμμίαν ἀνάμνησι ἀπ' τὴν ὑπνωτικὴν του κατάστασι ὅταν ἐγυνοῦσε. Σὲ μερικές ὁμως περιπτώσεις, περιέγραψε τὸ ταξίδι τῆς σκέψης του σὰν «μιά μικρὴ κοκκίδα ποὺ ἀκολουθοῦσε μιά φωτεινὴ δέσμη».

Ἐκτός ἀπ' τὴν διάγνωσι τῶν ἀσθενειῶν, ὁ Κεύς εἶχε καὶ μιά ἄλλη ἐκπληκτικὴ ἱκανότητα: Εὗρισκε καὶ περιέγραφε λεπτομερῶς τὶς προηγουμένως ἄγνωστες τῆς ψυχῆς ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀνεβαίνοντας στὸ παρελθὸν ὥς τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ἢ τῆς Ἀτλαντίδος! Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, τοῦ φαινόταν ὅτι βρισκόταν μέσα σ' ἕνα δωμάτιο χωρὶς τοίχους, ποὺ εἶχε γραμμένη τὴν ἱστορίαν τῶν προηγουμένων βίων κάθε ἀνθρώπου.

Ἡ πρακτικὴ σημασία αὐτῶν τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ παρελθόντος ἦταν ὅτι ἐπέτρεπαν στὸν Κεύς νὰ δίνει χρήσιμες συμβουλὲς γιὰ τὸ ἐπάγγελμα ποῦ, πρεπε ν' ἀκολουθῆσθῃ καθένας.

Μιά ἀμερικανικὴ ἐταιρεία ψυχικῶν ἐρευνῶν πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ τώρα ἕνα βιβλίδο, ποὺ θ' ἀναφέρῃ 30 χιλιάδες περιπτώσεις μὲ τὶς ὁποῖες ἀπασχολήθηκε ὁ Κεύς. Ἀνάμεσα σ' αὐτές, ὑπάρχουν 92 περιπτώσεις ἐπιληψίας καὶ 54 ἀρθρίτιδος.

Ἐνν πρωτότυπο στοίχημα

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Ἀμερικανὸς γεροῦσιαστὴς Μούρραϊν Στράβερς συζητοῦσε μ' ἕναν ἑμπορὸν κρασιῶν, ποὺ τὸν ἔλεγον Ἀρθουρ Σάμιτς, γιὰ τὰ πιθανὰ ἀποτελέσματα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ διεξαχθοῦν στὴν Καλιφόρνια. Ὁ Στράβερς ὑποστήριξε τὸν Τέννεϊ, ὁ Σάμιτς τὸν Πάττερσον.

— Στοιχηματίζω χίλια δολάρια, εἶπε ὁ Στράβερς. Δέχομαι νὰ σὰς πληρώσω χίλια δολάρια ἀν κερδίσῃ ὁ Τέννεϊ, ἀπάντησε ὁ Σάμιτς. Ἀλλ' ἀν κερδίσει ὁ Πάττερσον, θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ κάμει ἕκατὸ φορές τὸ γύρο τοῦ τετραγώνου ποὺ βρίσκεται τὸ σπίτι σας, μὲ μοναδικὸ ἐνδυμα ἕνα κόκκινο κοντὸ παντελονάκι.

— Ὁ καὶ, ἀπάντησε ὁ γεροῦσιαστὴς. Οἱ ἐκλογὲς ἐγίναν καὶ κερδίσε ὁ Πάττερσον. Ὁ γεροῦσιαστὴς Στράβερς, συνεπῆς στὸ λόγο ποὺ εἶχε δώσει, φόρεσε ἕνα κόκκινο κοντὸ παντελονάκι καὶ ἔκαμε ἑκατὸ φορές τὸ γύρο τοῦ τετραγώνου.

Ἀπὸ τοὺς θριαμβεῖς τοῦ μαχόμενου γενναίου στρατοῦ μας κατὰ τῶν προδοτῶν κομμουνιστῶν

Ταξιαρχία θὰ χτυποῦσε ζημερώματα. Θὰ δημιουργοῦσε μιά βαθεῖα σφῆνα ἀνάμεσα στὰ ὁχυρωμένα ὀψώματα ἀπὸ τοὺς Ἐαμοδουλαγῶν, καὶ θ' ἀνοίγῃ τὶς «Πύλες τοῦ Γράμμου». Ἦταν μιά ἐπιχείρησις ἀπὸ τὴν πῶ τολμῆρες. Ἀρεσε μάλιστα τοὺς φαντάρους μας, γιὰ τὴν ἐξέλεσι νὰ ταυρίσῃ στὴν ἰδιαιτέρη «θερμοκρασίαν» τῆς Ταξιαρχίας καὶ στὴ δράσι τοὺς μέχρι τότε...

Ὁ στρατηγὸς πῆγε τὴ νύχτα κι' εἶδε τὶς προετοιμασίες ποὺ κινόντουσαν, μίλησε μ' τοὺς φαντάρους καὶ τοὺς ἐξήγησε τὴ δουλειά... Εἶδε κατόπιν τοὺς λόχους νὰ φεύγουν καὶ νὰ γλυστοῦν μὲς τὸ σκοτάδι, σὰν φεῖδα...

Εἶχε σφίξει μ' ἐγκαρδιότητα τὰ χέρια ἀξιωματικῶν καὶ φαντάρων. — Θὰ μείνω ἐδῶ, κοντὰ σας!... τοὺς εἶπε. Ἔτσι, θὰ μπορῶ νὰ σὰς βλέπω δίχως κιάλια! Καὶ ξερετε πὼς μπορῶ νὰ ξεχωρίζω τὸν καθένα σας ἀπὸ μίλια μακριά!...

Οἱ φαντάρου, εἶχαν ξεχωριστὴ ἀγάπην στὸ στρατηγὸ τους. Ἐνθουσιασθήκαν μὲ τὰ λόγια του καὶ συγκινήθηκαν ἀπὸ τὶς εὐχὲς του καὶ τὶς συστάσεις του νὰ προσέχουν.

— Αὐτὸ θὰ πῇ, πὼς δὲν μὰς ἔχετε πιά ἐμπιστοσύνη! τοῦ ἀπάντησαν. Νὰ πᾶτε στὴ σκηνή σας καὶ νὰ κοιμηθῆτε ἡσυχῶς. Ὅλα θὰ γίνουν στὴν ἐντέλειαν!

— Ἡ ἐμπιστοσύνη μου σ' εἶς εἶνε μεγάλη! Μὰ εἶναι ἀνάγκη, στὶς ἐντεκα τὸ πρωί, νὰ ἔλθῃτε αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις...

— Εμεῖς, λοιπόν, στὶς δέκα ἡ ὥρα θὰ χῶμε ξεμπερδεύει!... τοῦ ὑποσέθηκαν οἱ φαντάρου.

Πάνω σ' αὐτὸ, ἕνας μπαρουτοκαπνισμένος Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς συνδεσμός τῆς Μεραρχίας, ποὺ πρώτος εἶχε πηδήξῃ ἐξω στὴν ἀπόστασι τῆς Νορμανδίας καὶ ποὺ τὸ τέλος τοῦ πολέμου τὸν βρῆκε νὰ πολεμᾷ στὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ, μπαίνει στὴ μέση καὶ στοιχηματίζει μὲ τὸ στρατηγὸ:

— Ὅχι, πρὶν ἀπὸ τὶς δύο τὸ μεσημέρι!... λέει. Εἶνε ἀδύνατον πῶς μπορᾷς. Βάζω στοίχημα.

Ὁ στρατηγὸς, ποὺ βρίσκεται κι' αὐτὸς μέσα στὴν ἰδιαιτέρη θερμοκρασίαν τῆς Ταξιαρχίας, νοιώθει νὰ τὸν τσοῦξῃ τὸ νόημα τοῦ στοιχήματος.

— Τὸ δέχομαι!... ἀπαντᾷ. Θὰ χάσῃς Ρόμπερτ, στὰ σίγουρα! Ἐσεῖς δὲν ξερετε τοὺς φαντάρους μας. Ἀκουσεῖς τί εἶπαν; Στὶς δέκα! Καὶ ξερεῖς τί ἐννοοῦσαν; Στὶς ἐννιά!

Στὶς τέσσερις τὸ πρωί, εἴκοσι πέντε κανόνια, προετοιμάζον μὲ κατακλυσμὸ ἀπὸ βόμβες τὴν ἐπίθεσι κατὰ τῶν προδοτῶν. Ἡ γῆ τραντάζεται, κοχλάζει ὁ

οὐρανὸς καὶ τὰ βουνὰ σκεπάζονται ἀπὸ καπνοὺς καὶ φλόγες.

Μιά ὥρα ἀργότερα, στὶς πέντε ἀκριβὰς, ξεχύνεται τὸ περὶκὸ ἀσυγκράτητο! Ὁ στρατηγὸς καὶ τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ παρακολουθοῦν τὴν ἐπίθεσι ἀπὸ τὴν παρατηρητήριον, βλέπουν τοὺς λόχους ποὺ προχωροῦν, καὶ συναρπάζονται ἀπ' τὸ γοργὸ ρυθμὸ τῆς μάχης.

Τὰ πρώτα κομμουνιστικὰ ὁχυρὰ πέφτουν. Ἀνατινάζονται πολυβολεῖα σκεπασμένα μὲ πολὺς σειρὲς ἀπὸ βόλα καὶ πέτρες. Καπνοὶ καὶ χρώματα σηκώνονται ψηλά.

χάτος καὶ τοὺς φτάνει.

Τοὺς ξέρεῖ καλά μὲ τὰ μικρὰ τους ὀνόματα, τοὺς ἀγκαλιάζει, τοὺς φιλεῖ.

— Βρὲ, βρὲ πράγματα! τοὺς λέει. Βρὲ ρεζίλικια!... Στάθηκες, βρὲ Νικόλα, καὶ σοῦσπασαν τὸ κεφάλι!... Καὶ σὺ, βρὲ Κωσταντῆ, τί κουνούσες τὰ χέρια σου κι' ἀρπάξεις τὴ σφαίρα!...

— Δὲν τὰ κουνούσα! Ἰσα-ἰσα, τάχα στὴν τσέπη! Ὅλοι τάχαν στὶς τσέπες καὶ σφύριζαν καὶ πῆγαιναν!... τοῦ ἀπαντᾷ περήφανα ὁ Κωσταντῆς. Εἶχα πιάσει τρεῖς αἰχμαλώτους καὶ καθὼς φώναζα σ' ἕναν ἄλλον, ποῦτρεχε νὰ φύγῃ, νὰ γυρίσῃ νὰ φάῃ γλυκὸ ψωμί, μούρθε ἡ σφαῖρα στὸ μπράτσο...

Ἐνας δὲν μιλά, εἶνε σκυφτός κι' ὁ ἐπίδεσμος τοῦ σαγόνι του στάζει αἷμα.

Ὁ στρατηγὸς ρωτᾷ νὰ μάθῃ γιὰ τὸ τραῦμα του...

— Μπῆκα στὸ πολυβολεῖο ποὺ καίγοταν, ἐξήγει ἐκεῖνος, κι' εἶδα κάποιον γεμάτον αἷματα νὰ ξεψυχᾷ. Τὸν τράβηξα ἐξω...

Ἐνα χαμογέλο φάνηκε στὰ ματωμένα χεῖλιά του, σὰν νὰ μού ἔλεγε «εὐχαριστῶ...». Συγκινήθηκε, πολὺ...

Ἀφῆσα τ' ὄπλο κάτω, τοῦδωσα τὸ παγοῦρι μου καὶ δρόσιον τῇ γλώσσῃ του ὁ ἱακομοῖρης... Σηκωνόμουν νὰ νὰ φύγῃ, ὅταν κάποιος πηδᾷ δίπλα μου. Κυττάζω, ἀλλὰ ἕνα μαχαίρι γυάλιζε κιάλας μπρός στη μύτη του.

Τραβιέμαι, μὰ μὲ παίρνει ἑρπύς στὸ σαγόνι.

— Χάσαμε κι' οἱ δύο, Ρόμπερτ!...

Γίνεται ἕνα κνηγνὸ πρωτοφανές! Φαίνονται οἱ φαντάρου ποὺ μαζεύουν αἰχμαλώτους, καὶ καθὲ τόσο ρωτᾷ ὁ στρατηγὸς στοὺς λόχους τί συμβαίνει, τί εἶνε ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ συνταγματάρχης...

— Αἰχμαλωτοὶ ποὺ ἔρχονται πίσω! τοῦ ἀπαντοῦν.

— Οἱ φαντάρου παίζουν... μονά-ζυγα μὲ κείνους ποὺ πιάνουν!... τοῦ τηλεφωνεῖ ἕνας διακιτῆς τάγματος. Δὲν ἔχω ἀνθρώπους νὰ τοὺς στείλῃ συνοδείαν.

Ὅλοι β' ἦσαν στὸ κνηγνὸ καὶ μαζεύουν αἰχμαλώτους! Κι' οἱ διαδιδαστὲς μούχουν φύγει!... Θὰ τοὺς ἀφίσω νά-βουν μόνου τοὺς, γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς φυλάξω ἐγώ!...

— Δὲν εἶνε σωστό! Δὲν εἶνε φρόνιμο! παρατηρεῖ ὁ στρατηγὸς.

— Σὰς βεβαίω, δὲν ὑπάρχει φόβος! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος. Κι' ἐδῶ ἔρχονται μόνου τοὺς. Μοῦ τοὺς στέλνουν οἱ φαντάρου συστημένους!...

Τώρα μόλις ἔφτασαν καμμίαι δεκαεῖς, ποὺ τοὺς ἔστειλαν, λέει, ὁ λόχος ὁ Γιαννικός κι' ἕνα παιδί ἀπ' τὰ Τρίκαλα!... Ἀκούει ὁ στρατηγὸς καὶ γελάει.

— Δεῖξτε τοὺς τότε τὸ δρόμο καὶ θὰ στείλῃ κάποιον νὰ τοὺς παραλάβῃ... Μιά συντροφία ἀπὸ φαντάρους μ' ἐπιδέσμοι στὸ κεφάλι καὶ στὰ χέρια, τραβᾷ κατὰ τὸ χειρουργεῖο. Οἱ φαντάρου αὐτοὶ περνοῦν κοντὰ ἀπὸ τὰ παρατηρητήρια. Ὁ στρατηγὸς ξεκινᾷ τρε-

Πιστάθηκε τότε στὰ χέρια καὶ κυλιστήκαμε κάτω... Μιά στιγμή πέφτει μιά ντουφεκιά!...

Ὁ εἰσιμὸς φαντάρους εἶχε πάρει τὸ ὄπλο σὺν ἀπὸ κάτω, κι' ἀφοῦ ἀνασκαφῆκε πυρὸς δόλωσε τὸ σύντροφό του, σὲ μιά στιγμή ποῦχε τραβηχτῇ ἐκεῖνος πίσω μὲ τὸ μαχαίρι, ἑτοιμὸς νὰ δρομήσῃ ξανά!...

Ἡ βοή τῆς μάχης ξεσκακρεῖται. Ἡ ἡμέρα ἀρχίζει ξεσή... Κουδουνίζει ἕνα τηλέφωνο. Φωνάζουν ἀμέσως τὸ στρατηγὸ κι' ὅλοι σωπαίνονται καὶ κρέμονται στὰ χεῖλη του.

— Τί; Τελείωσε; Θάυμα! Συγχαρητήρια!... φωνάζει ὁλοχάρος.

Ἀφίνει τὸ τηλέφωνο, βλέπει τὸν Ρόμπερτ καὶ τοῦ γνέφει. Ἐρχεται ἐκεῖνος κι' ὁ στρατηγὸς τοῦ λέει:

— Χάσαμε κι' οἱ δύο, Ρόμπερτ! Ἡ ὥρα εἶνε μόλις ἔξη καὶ σαράντα! Κι' οἱ φαντάρου ἔφτασαν κιάλας στὸν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ!...

Ὁ Ρόμπερτ ὁ Ἀμερικανὸς ἔγραψε κατόπιν στὴν ἐκθεσί του: «Εἶνε ὁ καλύτερος στρατὸς τοῦ κόσμου! Σκαρφαλώνει στὰ βουνὰ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ ἕνας Ἀμερικανὸς ἀνεβαίνει τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ του...». Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ζοῦσε σ' αὐτὸ τὸν τόπο ἕνας μεγάλος ἀρχηγὸς καὶ πολεμιστὴς, ὁ Βακκουαΐ - Κάϊ. Εἶχε σκοτώ-

ΤΑ ΤΡΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Θάθελε πολύ ο τρομερός
ἀρχηγός ν' αποκτήσει γιουίς,
γιά να κληρονομήσουν τα ό-
πλα και την εξουσία του. Μά-
οι θεοί δεν τον ελπίσαναν:
Τού έστειλαν μόνο ένα κορί-
τσι, τη Χινέ-Μόα, που ήταν
ομορφιά σαν το φεγγάρι, με
μάτια γατίσια και ν' επιδει-
μιδα κίτρινη σαν το κεχριμ-
πάρι. 'Ο πατέρας της την ά-
γαπούσε πολύ - κι' άς ήταν
κορίτσι. 'Η ομορφιά της τον
έκανε να φοβάται μήν του
την κλέψουν. Κι' έβαλε φρου-
ρούς να τη φυλάξουν, γιατί ή-
θελε να τη δώσει γυναίκα στο

Τὴν βραδυὰ τῆς γιορτῆς τῆς πρώτης ἀνοιξιάτικης Σελήνης, οἱ φίλες κι' οἱ φίλοι τῆς Χινέ-Μόα μαζεύτηκαν στὸ μεγάλο κῆπο τοῦ παλατιοῦ, ἀναψαν φωτιὰς κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν γύρω τους.

Ο ΚΟΚΚΙΤΟΣ
για παιδιά

Μιά ζώνη γύρω απ' την
και παρέχει ανάκουφσις
να προλάβει την κήλη, έ-
σφαρις του δωματίου
ζεστή. Ό κρύος άέρας ή-
σουν βήχα. Τό πρωτό να
βήχα και χρειάζεται να
να τρώει από λίγο κα-
βήη τις καταληπτότερες
τά δυνατά γέλια πρέπει
νά φέρουσι βήχα. Ό γι-
μπορεί να σηκωθεί και να

Ὅπως ἀπέδειξαν τὰς
πολλάς συνεχῶς σὴν
γίνονται ὑπερβολικὰ ψηλά
ναντίας, τὸ μπλέ φῶς παρ
ματος.

κανονικού ύψους καὶ χρώ-

Η ΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

«Είμαι 19 ετών, μου γράφει μία νεαρά αναγνώστριά. Έδώ και λίγους μήνες αρραβωνιάστηκα μ' ένα νέο της ηλικίας μου. Άγαπώμαστε από παιδιά και τώρα θέλουμε να παντρευτούμε, μ' α' αρραβωνιαστικός μου δεν έκανε ακόμη τη στρατιωτική του θητεία. Ούτε αυτός ούτε εγώ έχουμε χρήματα, είμαστε όμως ώπλιμα, νοί με πολύ θάρρος. Έτσι έχουν τα πράγματα κι' επειδή όλοι τριγύρω μας, συγγενείς και φίλοι μας λένε πως είμαστε πολύ νέοι και είναι καλύτερα να περιμένουμε, ήθελα τη δική σας γνώμη».

«Η δική μου γνώμη, καλή μου μικρούλα, είναι πως πρέπει να σκεφθείτε καλά αυτό το ζήτημα και να μην πάρετε καμμία απόφαση, πριν εξετάσετε μερικές λεπτομέρειες που έχουν μεγάλη σπουδαιότητα. Οι γονείς σας είναι διαθεσίμοι να σας προσφέρουν φιλοξενία στο σπίτι τους, όταν παντρευθείτε; Γιατί αφού δεν έχετε χρήματα πώς θ' αντιμετώπιζετε τα καθημερινά έξοδα όσο θα υπηρετή ο άντρας σας στο στρατό; Και αν έλθει και κανένα παιδάκι — που είναι πολύ φυσικό — τότε τότε μεγαλύτερες οικονομικές σκευωρίες. Σκεφθείτε το κι' αυτό. Γι' αυτούς τους λόγους θαταν ίσως προτιμώτερο να κάνετε λίγη υπομονή και να περιμένετε να τελειώσει τη στρατιωτική του θητεία ο αρραβωνιαστικός σας, για να θεμελιώσετε την εύχυσια σας. Αφού αγαπιέστε από παιδιά, είστε σίγουροι για τον έρωτά σας και μπορείτε να περιμένετε λίγο χωρίς να φοβάστε το πέρασμα του χρόνου».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μέδα

Σήμερα θ' αρχίσουμε με τα απορρόρυχα, γιατί η καλαισησία μιας γυναίκας θα φανή μάλλον σ' αυτά παρά στα φορέματα.

Η κοψή των σημερινών απορρορύνων είναι τσών μελετημένη, ώστε προσαρμόζεται έντελως στα σημερινά φορέματα. Τα ύφασματα που χρησιμοποιούνται για αυτά είναι κρέπ ντε σίν, κρέπ στέν και κατά δεύτερο λόγο τα ζέρσεϊ. Το κρέπ στέν χρησιμοποιείται ιδιαίτερας για σουτιέν που γίνονται πάντα με τούλι ή δαντέλα στο πάνω μέρος και είναι αληθινά κομψοτενήματα.

Η Λανθέν, μαζί με όλα τα μοντέλα της, παρουσιάζει και τ' ανύλογα απορρόρυχα, γιατί με το κάθε φόρεμα που θα φορέσουμε θα χρειασθώ άλλο σχήμα κομψοτενής: στενά, πλατιά, μακρά, με βολάν, κτλ. Όσο για τα χρώματα, διαλέγουμε ανοιχτό, χρώμα ρόζ, σιέλ, κίτρινα, σωμόν και λιγότερα άσπρα.

Ποτέ και ποτέ και Ντεζαμπιγιέ. Οι πυτζάμες και τα ντεζαμπιγιέ συνδυάζονται με το περβόλιν. Δηλαδή θα είναι αλλοιωτικά, αν πρόκειται να φορεθούν στο σπίτι και αλλοιωτικά, αν προορίζονται για την πλαζ ή την έξοχη. Οι πυτζάμες της πλαζ ή της έξοχης εί-

ναι πλατειές, ριχτές για ν' αφήνουν ελεύθερες τις κινήσεις, ενώ οι πυτζάμες του ύπνου είναι πιο εφαρμοστές. Χρησιμοποιούνται για την κατασκευή τους κρέπ ντε σίν, τουάλ ντε σουά, σεμιζιέ, ποπλίν και φθάνομε μέχρι μετρητού που είναι από τα πρακτικότερα ύφασματα για πυτζάμες έξοχης.

Τα σχήματα ποικίλλουν, δεν είναι τυπικά παντελόνι και σακκάκι, αλλά κάποτε, αντί σακκάκι, έχουμε μπουστό ή αντί μπουστό μπρετέλες με κορσέλι παντελόνι και από μέσα μπλεϊνι μία μπλουζίτσα.

Η τελευταία μόδα συνίσταται σε τοποθέτησι μιάς τσέπης έμπρός κάτω από τα γόνατα στο παντελόνι, ακριβώς όπως γίνεται στα στρατιωτικά παντελόνια.

Τελευταίως έγιναν μερικές αποπειρές εμφάνισης παντελονιών και στους δρόμους, αλλά δεν το συνηθίζουν οι τόπος μας και ούτε υπάρχει λόγος να ερσυνολοποιήθ τόσο πολύ η γυναίκα.

Μερικά μοντέλα «Γραμμή - φάκελ-σος». Είναι ένας μπουστός - μπολερό και μία φούστα που τυλιγεται γύρω στο σώμα, με δυο πλατεία βολάν, πιδ μακρὰ από τη δεξιά πλευρά και κονήττερα άριστερά.

Μία πλατεία ριχτή βέστα από μπέζ, λαϊνάς που για κλεισίμο έχει ένα φιογκέ έμπρός από το ίδιο ύφασμα. Τα μανίκια της είναι τρουά - κάρ και αρχίζουν κάτω από ένα στρογγυλό άμπισμάν που περιλάμβάνει τους ώμους.

Τουνίξ άσσυμετρική κρέπ - ρομάν, με μπουστό εφαρμοστό και τάλλια πολύ υπογραμμισμένη. Το κάτω μέρος της φούστας είναι όλο πλισεωτό.

Τουαλέττα βραδυή από ταφτά με μπλούζα από μουσελίνα δλη πλισέ με μανίκια κιμονό.

Τουαλέττα από φάιν, γαρνιρισμένη πάνω στο άνοιγμα του λαιμού με ντροπέ μουσελίνας. Η φούστα έχει μπροστινή ραφή απ' όπου ξεκινούν δυο παννύ.

Οι περισσότερες βραδυές τουαλέττες είναι πολύ κλειστές έμπρός, αλλά πίσω έχουν μεγάλο ντεκολτέ. Κάποτε το κορσάκι επεκτείνεται σε μία διπλή σάρπα από το ίδιο ύφασμα, που σταυρώνει έμπρός και καταλήγει πίσω.

Ο Όικος Λανθέν λανσάρει ένα πολύ μωτερό άνοιγμα λαιμού, που συμπληρώνεται μ' ένα όμορφο κολλιέ από μαργαριτάρια.

Για τα κοριτσάκια χρησιμοποιούνται πολύ τα λινά, τα σαντούν, οι πικέδες, τα τσελβόλ χωρίς ν' αποκλεισθούν και τα μεταξωτά για πιδ άμπιγλι φορεμάτσια.

Για κοριτσάκια 8-10 χρόνων βλέπουμε και ώριμους βόρες πρακτικές, με μανίκια

ρεγκλάν και κόλ - σάλ. Μία κουφόπιετα στην πλάτη δίνει ευχέρεια στις κινήσεις. Οι τσέπες είναι κορτές και άν θέλε, τε να δώσετε πιδ καλοκαιρινή ύψη στη βέστα βάζετε τσέπες, κόλ - σάλ, και ρεβέρ μανικιών από ανοιχτότερο ύφασμα από - σούρ - τόν».

Ανδρική μέδα

Η Γαλλία είναι η κατ' έξοχην χώρα των παραδόσεων, γι' αυτό δεν θα διηγηθώ πραγματικό Παριζιάνο να βγαίνει χωρίς καπέλλο, ούτε με άνοιχτο πουκάμισο, ούτε χωρίς γραβάτα. Ιδιαίτερος τα προσέχει αυτό όταν συνοδεύει μία κυρία και μόνο όταν βρίσκεται στο γραφείο του και ξέρει ότι δεν είναι ή ώρα που δεχεται επισκέψεις, θα επιτρέψη στον έαυτό του να βγάλει το σακκάκι του και τη γραβάτα του.

Να μερικές λεπτομέρειες της ανδρικής μόδας: Τα σπορτίφ κοστούμια είναι πολύ της μόδας και για την κατασκευή τους χρησιμοποιούνται φυσικά ύφασματα άνοιχτόχρωμα πολύ φανταζι. Οι ζακέττες τους είναι ίσως με τρία κουμπιά, αλλά είναι και με ψηλό γιακά κλειστό σαν τους στρατιωτικούς και ζώνη στη μέση από το ίδιο ύφασμα, με μεγάλες στρατιωτικές τσέπες. Όλο το «χις» είναι να μη φοριέται ίδιο παντελόνι και σακκάκι, αλλά από δυο διαφορετά χρώματα που ν' αποτελούν ώραιό σύνολο λ. χ. παντελόνι γκρι φονσέ ριγέ, σακκάκι άνοιχτό γκρι, φανταζι μπέζ σακκάκι, γκρι παντελόνι μονόχρωμο, μπέζ φανταζι σακκάκι, μπλε ναιτιέ παντελόνι, κλπ. Με τα σπορτίφ κοστούμια φοριούνται ποικίλα με κατεσπαστά γιακάδες, σκεπάζονται όμως σχεδόν από ένα χρωματιστό μεταξωτό μαντήλι που τυλίγει το λαιμό. Τα καπέλλα γιάυτά τα κοστούμια είναι μαλακές ρεπουμπλικές άνοιχτόχρωμες.

Αλλά και για τα κοστούμια του δρόμου που δεν είναι σπορτίφ συνήθιζαν άλλο χρώμα παντελόνι, άλλο σακκάκι. Τα καλοκαιρινά σακκάκια γίνονται πολύ άνοιχτά έμπρός και έχουν δυο μόνο κουμπιά. Είναι μάλλον πλατεία, με πολύ ελαφρά υπογραμμισμένη τη μέση.

Τα πουκάμισα είναι από λινό γκρι ή άνοιχτο μπλέ, ή γραβάτα ριγέ φλοτάντ, το καπέλο σε φόρμα στρογγυλή από πολύ σουπλ καστόρι. Κάποτε στο σακκάκι τα ρεβέρ γίνονται πολύ «άλλογξεν» και τότε το κλεισίμο έχει ένα μόνο κουμπί.

Φοριούνται πάλι σαν άλλοτε τα σκούρα πουκάμισα, αλλά τότε τα κοστούμια πρέπει να είναι άνοιχτόχρωμα και οι γραβάτες χτυπητές.

Βλέπουμε στις βιτρίνες άντρι-κά χρώματα που ούτε θα μπορούσαμε να τα διανοηθούμε άλλοτε: Κάτι χτυπητά κόκκινα, «βιέ ρόζ», βέρ ντε Νιλ, μπλέ σάξ, μπλέ ναιτιέ, ρεζεντά, πορτοκαλλί, φραζιέ έκραζε.

Τα παντελόνια γίνονται γυριστά κάτω και μάλλον λίγο στενά. Τα σακκάκια μακρὰ και τα γιλέκα σταυρωτά.

Πολλά πουκάμισα σπορτίφ έχουν τσέπες με ρεβέρ και κουμπάκια δεξιά κι' άριστερά στο στήθος και τα μανίκια δεν καταλήγουν

Ωραία ριχτή βέστα με ένα φιογκό για κλεισίμο.

στά γκωσά κλασσικά μανικέτια, αλλά σε μία πλατεία ή ας που κουμπώνει μ' ένα φιλιτισμένο κουμπί.

Οι παπιγιόν γραβάτες φοριούνται σε διάφορα χρώματα: φόντο μπλέ, ή μαρρόν, ή γκρενά, με άσπρες βούλες, πολλοί όμως προτιμούν τις φλοτάντ γραβάτες, που παρουσιάζουν άφάνταστη ποικιλία.

Τα γάντια πάντοτε σουέντ με έξωτερικές ραφές σε χρώματα μπέζ και κίτρινα.

Καπέλλα χαλοκιριών

Το φέτρ εινε πολύ «άνδρικο» φέτρος. Έχει σχεδόν αντικαταστήσει τις φάδες που σπανίζουν όλο για την Ελλάδα που κάνει πολλή ζέση.

Τα καστορία καπέλλα είναι όλα άνοιχτόχρωμα κρέμ, μπέζ, γκρι - άρζαν, άπαλα τρούσια, άπαλα κίτρινα, σουλακμέν, ρόζ.

Επειτα έχουμε τις διάφορες ψάθες πικώ, ριζιού, ν' Ιταλί, κλπ. και καπέλλα από πικέδες, από μουσελίνας, άργκαντινές ταφτάδες πολυχρωμας. Όλα είναι πολύ εργασμένα, πολλά γαρνιρισμένα και φοριούνται πάντα προς τα πίσω, αφήνοντας να φαίνεται όχι μόνο το λαιμό, ενώ αντίθετα σκεπάζουν όλο το λαιμό. Τα γαρνιρισμένα τους είναι τοποθετημένα πίσω ή στο πλάι με κλισιό προς τα πίσω και άδελλες πλατείες, κάποτε πολυχρωμας και μουσελίνας. Τα καστορία έχουν πιδ άπλη γαρνιρίσματα: Κάποια μουσελίνα από δερμάτιν κορδέλλα.

Μ π ι ζ ο υ. — Τα μπιζού παίζουν σπουδαίο ρόλο στο ντυσίμο μιάς τουαλέττα.

Ένα ώραιό καλοδιαλεγμένο κολλιέ κολλάει πολύ το ντεκολτέ. Διό όμορφα σκουλαρίκια προσμιάζουν χάρη και όμορφα πολλά, μιά ώραια καρφίτσα «άσσορτί» με σκουλαρίκια κάνει φιογούρα, πάνω σε μιά βελούχρη τουαλέττα.

Εκείνες όμως που πρέπει ν' αποφεύγουν τα μπιζού είναι όσες έχουν χοντρά και κοντά λαιμό, γιατί υπογραμμίζουν αυτή την άτελεια του σώματός τους. Θα αποφεύγουν και τα κολλιέ και τα σκουλαρίκια, καθώς και τα πολλά δαχτυλίδια, αν έχουν χοντρά δάχτυλα.

Η άλληλωνορκία μου

Μ. Π.: Πρέπει να σας εξετάσω ο γιατρός και να σας πη, γιατί αν προέχεται από πάθησι του στομάχου δεν περνά με τίποτε. Πάντως θα σας ώφελήσει κάπως συχνές πλύσεις του στομάχου με νερό, όπου να σταζετε λίγο. Οινόλ και να έχετε στο στομάχο πάντοτε ένα άρωματικό Σέν - Σέν, Τιπτό, άλλο δυστυχώς.

Ε φ η ν Σ. Ο. Σ.: Για ντεμακιγιάζ χρησιμοποιείτε τα βράδουαυτό το γαλάκτωμα: Eau des roses 500 gr. Teinture de benjoin 4 gr. και για κρέμα πριν απ' την πούδρα αυτή τη συνταγή: Beurre de cacao 10 gr., Cire Vierge 10 gr., Huile d' amandes douces 60 gr., Essence de roses 10 gouttes.

Λ ε ο ν ω ρ ν Β.: Να κάνετε έντρίβεσ στις ριζές κάθε δευτερο βράδυ με τα δάχτυλά σας βουτηγμένα σε λίγο πετρέλαιο. Άν όμως έρεθισθ ή έπιδερμίδα σας, να το αφήσετε άμείως και τότε να λούζεσθε με άφύνημα από σκίνο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οί ένορκοι του Νότινγκχαμ συνεδρίαζαν από έννέα ώρες. Για μία υπόθεση τόσο απλή όσο του Τζέρε Πήρσον, το πράγμα με την αλήθεια παρατραβούσε. Καμμία άμφιβολία δεν χωρούσε για την ένοχη αυτού του ανθρώπου.

Ο Τζέρε Πήρσον είχε ένα μικρό χτήμα, κοντά στο Χόρσαμ. Κοντά σ' αυτό ήταν κι' ένα άλλο, που άνηκε σε κάποιον Ουίλλιαμ Χέβετ, έναν εισπράκτορα της περιοχής. Ο Πήρσον γιά να πάη στο χτήμα του έπρεπε να περάση μέσα από το χτήμα του Χέβετ. Είχε, δηλαδή, ένα δικαίωμα «δουλείας», όπως λέγεται αυτό νομικά. Στην αρχή, είχε το δικαίωμα να περνάη μόνος του. Αργότερα το άναγνωρίστηκε το δικαίωμα να παίρνη μαζί του κι' ένα ζώο. Σιγά - σιγά, όμως, ο Πήρσον έδεσε πίσω από το ζώο κι' ένα καροτσάκι.

Αυτό το καροτσάκι δημιουργούσε συχνά προστριβές μεταξύ του Πήρσον και του Χέβετ. Ο τελευταίος δεν έφερνε αντίρρηση όταν έβλεπε τον Πήρσον να περνά μόνος του ή μ' ένα ζώο. Αλλά γίνονταν έξω φρενών όταν ο Πήρσον περνούσε με το καροτσάκι.

Ξαφνικά, ένα πρωί, ο Χέβετ βρέθηκε νεκρός κοντά στα όρια των δυο χτημάτων. Είχε δυο μεγάλα χτυπήματα με δικράνα στο στήθος. Το όπλο του έγκληματος, όπως τουλάχιστον υπέθεσαν βρέθηκε πλάι στο πτώμα. Και ήταν ή δικράνα του Πήρσον.

Το χειρότερο όμως γι' αυτόν ήταν ότι πολλοί μάρτυρες τον είχαν δη να φιλονεική την προηγούμενη μέρα με τον Χέβετ. Μερικοί άλλοι μάρτυρες κατέθεσαν πάλι πως το πρωί του εγκλήματος είχαν δη τον Χέβετ να πηγαίνει στο χτήμα του και λίγη ώρα αργότερα τον Πήρσον, μδ δεν είχαν δη κανένα άλλον.

Η ένοχη του Πήρσον φαινόταν, λοιπόν, άναμφισβήτητη. Είπε αλήθεια ότι ο κατηγορούμενος ίσχυριζόταν πως ήταν άθώος. Αλλά ποιος κατηγορούμενος δεν λέει το ίδιο; «Όσο γιά τη δικράνα, ο Πήρσον έδινε την ακόλουθη εξήγηση: Μάλιστα είδε το πτώμα, είπε, άφησε τη δικράνα που κρατούσε στα χέρια του και πήγε κοντά. Κατάλαβε τότε πως ο Χέβετ δεν ζούσε πια και σκέφτηκε πως το φρονιμώτερο γι' αυτόν ήταν ν' απομακρυνθ. Πήρε τη δικράνα του, από χαμν

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΕΝΟΡΚΩΝ

Μία περιεργή υπόθεση κατά τον 16ον αιώνα

κι' έφυγε. Κατά διαβολική όμως σύμπτωση, αυτή ή δικράνα δεν ήταν ή δική του, αλλά κείνη που είχε χρησιμοποιήσει γιά το έγκλημα. Είπε περικό να σημειωθεί πως κανείς δεν πίστεψε αυτή την εξήγηση.

Τί έκαναν, λοιπόν, τσές ώρες οι ένορκοι; Ο δικαστής Σόου άνυπομονούσε και είπε σ' έναν κλητήρα να πάη να δη τι συνέβαινε. Ο κλητήρας, γύρισε σε λίγο.

«Όλοι είναι σύμφωνα, απάντησε στο δικαστή, γιά την ένοχη του Πήρσον, έκτος από ένα. Κι' αυτός ο ένας, είναι τόσο πεισματάρης που δεν έννοει ν' αλλάξη γνώμη».

Ο άγγλικός νόμος ώριζε εκείνη την εποχή — βρισκόμαστε στο έτος 1591 — ότι γιά μία έγκληματική ύπόθεση ή έτυμηνόρια των ένορκων έπρεπε να ληφθ ή απόλυτη όμοφωνία. Η αντίρρηση έστω και ένός έσως τον κατηγορούμενο.

Οί ένορκοι γύρισαν, τέλος, τα έμμερώματα στην αίθουσα των συνεδριάσεων και ο πρόεδρος τους έδωσε στο δικαστή ένα χαρτί που έγραφε:

«Ο κατηγορούμενος δεν είναι ένοχος». Ο Σόου τινάχτηκε από τη θέσι του.

— Δέν είναι ένοχος; φώναξε. Δέν δέχομαι αυτή την παράλογη έτυμηνόρια. Σας παρακαλώ, να συνεχίσετε τη συνεδρίασι σας και εύχομαι στο Θεό να σας φωτίση».

Οί ένορκοι υπάκουσαν. Και ξαναγύρισαν έπειτα από δυο ώρες. Αλλά ή έτυμηνόρια τους ήταν και πάλι όμοια με την προηγούμενη.

— Πολύ καλά, είπε ο δικαστής με άγανάκτηση. Τζέρε Πήρσον είσαι έλεύθερος. Αλλά, όμως, ότι είμαι άνεύθυνος γι' αυ

από μερικές μέρες ότι θα φανέρωνα στο λόρδο - έπόπτη τους έκβισμούς του. Σε μία στιγμή, μάλιστα, με χτύπησε με τη δικράνα του. Πρόφτασα, εύτυχώς, να κάμω ένα βήμα προς τα πλάγια και έτσι το χτύπημα δεν ήταν δυνατό. Ο Χέβετ έτοιμάστηκε να με χτυπήσει και δεύτερη φορά. Αλλά ήμουν δυνατότερος και, με μια επιδέξια κίνηση, κατάρθωσα να του πάρω τη δικράνα από τα χέρια. Έπειτα τον χτύπησα. Δέν λογάριζα να τον σκοτώσω... Αλλά το χτύπημα ήταν δυνατότερο από ό,τι φανταζόμουν... Την άλλη μέρα έπιασαν το δυστυχισμένο Πήρσον... Είχα τη δειλία να μη βροντοφωνήσω την άθωότητά του και να μην πάω μόνος μου να παραδοθώ στις άρχες. Αλλά ή τύχη μου στάθηκε εύνοική. Ο κληρός με άνεδειξε ένορκο στη δική του Πήρσον... Τα υπόλοιπα τα ξέρετε. Με την έπιμονή μου κατάρθωσα ν' απαλλάξω τον Πήρσον... Δέν έρω τί θα έκανε αν αυτός ο άνθρωπος καταδικάζονταν... Αλλά ο Θεός θέλησε να μäs σώσει και τους δυο... Πρέπει να σας πω ακόμη, πως δεν θεωρώσα ποτέ τον έαυτό μου γιά έγκληματία. Γιατί χτύπησα τον Χέβετ σε κατάσταση άμυνας και, έξ άλλου, όπως σας είπα, ή πράθεσί μου δεν ήταν να τον σκοτώσω...

Ο Κρίτς πέθανε έπειτα από μερικές μέρες. Με τη διαθήκη του άφησε στον Πήρσον έκαστο γκινέες και ένα μεγάλο χτήμα που ήταν γνωστό ως «δσός της Άλεπούς».

«Η δούκισσα του Ουίνδσορ, που βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην Κιανή Άκκη, τηλεγράφησε στον Παρισινό κομμητή Άντώνιο Μαγκανίνι να τρέξη με άεροπλάνο κοντά της γιά να την γτενίση, προκειμένου να παρενδρβή σε μία έορτή. Η δούκισσα λέει στο τηλεγράφημά της ότι θέλει το χτένισμα που όνομάζεται «ούρά της πάπιας», και που άποτελεί την τελευταία έφευρσι του Παρισινού κομμητή».

Ο Μαγκανίνι είναι ο κομμητής που είχε χενίσει την προκήπισησά Έλισάβετ την ήμερα των γάμων της.

Κατάφερα να του πάρω τη δικράνα από τα χέρια και να τον χτυπήσω...

από μερικές μέρες ότι θα φανέρωνα στο λόρδο - έπόπτη τους έκβισμούς του. Σε μία στιγμή, μάλιστα, με χτύπησε με τη δικράνα του. Πρόφτασα, εύτυχώς, να κάμω ένα βήμα προς τα πλάγια και έτσι το χτύπημα δεν ήταν δυνατό. Ο Χέβετ έτοιμάστηκε να με χτυπήσει και δεύτερη φορά. Αλλά ήμουν δυνατότερος και, με μια επιδέξια κίνηση, κατάρθωσα να του πάρω τη δικράνα από τα χέρια. Έπειτα τον χτύπησα. Δέν λογάριζα να τον σκοτώσω... Αλλά το χτύπημα ήταν δυνατότερο από ό,τι φανταζόμουν... Την άλλη μέρα έπιασαν το δυστυχισμένο Πήρσον... Είχα τη δειλία να μη βροντοφωνήσω την άθωότητά του και να μην πάω μόνος μου να παραδοθώ στις άρχες. Αλλά ή τύχη μου στάθηκε εύνοική. Ο κληρός με άνεδειξε ένορκο στη δική του Πήρσον... Τα υπόλοιπα τα ξέρετε. Με την έπιμονή μου κατάρθωσα ν' απαλλάξω τον Πήρσον... Δέν έρω τί θα έκανε αν αυτός ο άνθρωπος καταδικάζονταν... Αλλά ο Θεός θέλησε να μäs σώσει και τους δυο... Πρέπει να σας πω ακόμη, πως δεν θεωρώσα ποτέ τον έαυτό μου γιά έγκληματία. Γιατί χτύπησα τον Χέβετ σε κατάσταση άμυνας και, έξ άλλου, όπως σας είπα, ή πράθεσί μου δεν ήταν να τον σκοτώσω...

Ο Κρίτς πέθανε έπειτα από μερικές μέρες. Με τη διαθήκη του άφησε στον Πήρσον έκαστο γκινέες και ένα μεγάλο χτήμα που ήταν γνωστό ως «δσός της Άλεπούς».

«Η δούκισσα του Ουίνδσορ, που βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην Κιανή Άκκη, τηλεγράφησε στον Παρισινό κομμητή Άντώνιο Μαγκανίνι να τρέξη με άεροπλάνο κοντά της γιά να την γτενίση, προκειμένου να παρενδρβή σε μία έορτή. Η δούκισσα λέει στο τηλεγράφημά της ότι θέλει το χτένισμα που όνομάζεται «ούρά της πάπιας», και που άποτελεί την τελευταία έφευρσι του Παρισινού κομμητή».

Ο Μαγκανίνι είναι ο κομμητής που είχε χενίσει την προκήπισησά Έλισάβετ την ήμερα των γάμων της.

Κατάφερα να του πάρω τη δικράνα από τα χέρια και να τον χτυπήσω...

από μερικές μέρες ότι θα φανέρωνα στο λόρδο - έπόπτη τους έκβισμούς του. Σε μία στιγμή, μάλιστα, με χτύπησε με τη δικράνα του. Πρόφτασα, εύτυχώς, να κάμω ένα βήμα προς τα πλάγια και έτσι το χτύπημα δεν ήταν δυνατό. Ο Χέβετ έτοιμάστηκε να με χτυπήσει και δεύτερη φορά. Αλλά ήμουν δυνατότερος και, με μια επιδέξια κίνηση, κατάρθωσα να του πάρω τη δικράνα από τα χέρια. Έπειτα τον χτύπησα. Δέν λογάριζα να τον σκοτώσω... Αλλά το χτύπημα ήταν δυνατότερο από ό,τι φανταζόμουν... Την άλλη μέρα έπιασαν το δυστυχισμένο Πήρσον... Είχα τη δειλία να μη βροντοφωνήσω την άθωότητά του και να μην πάω μόνος μου να παραδοθώ στις άρχες. Αλλά ή τύχη μου στάθηκε εύνοική. Ο κληρός με άνεδειξε ένορκο στη δική του Πήρσον... Τα υπόλοιπα τα ξέρετε. Με την έπιμονή μου κατάρθωσα ν' απαλλάξω τον Πήρσον... Δέν έρω τί θα έκανε αν αυτός ο άνθρωπος καταδικάζονταν... Αλλά ο Θεός θέλησε να μäs σώσει και τους δυο... Πρέπει να σας πω ακόμη, πως δεν θεωρώσα ποτέ τον έαυτό μου γιά έγκληματία. Γιατί χτύπησα τον Χέβετ σε κατάσταση άμυνας και, έξ άλλου, όπως σας είπα, ή πράθεσί μου δεν ήταν να τον σκοτώσω...

Κατάφερα να του πάρω τη δικράνα από τα χέρια και να τον χτυπήσω...

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΕΝΟΡΚΩΝ

Μία περιεργή υπόθεση κατά τον 16ον αιώνα

κι' έφυγε. Κατά διαβολική όμως σύμπτωση, αυτή ή δικράνα δεν ήταν ή δική του, αλλά κείνη που είχε χρησιμοποιήσει γιά το έγκλημα. Είπε περικό να σημειωθεί πως κανείς δεν πίστεψε αυτή την εξήγηση.

Τί έκαναν, λοιπόν, τσές ώρες οι ένορκοι; Ο δικαστής Σόου άνυπομονούσε και είπε σ' έναν κλητήρα να πάη να δη τι συνέβαινε. Ο κλητήρας, γύρισε σε λίγο.

«Όλοι είναι σύμφωνα, απάντησε στο δικαστή, γιά την ένοχη του Πήρσον, έκτος από ένα. Κι' αυτός ο ένας, είναι τόσο πεισματάρης που δεν έννοει ν' αλλάξη γνώμη».

Ο άγγλικός νόμος ώριζε εκείνη την εποχή — βρισκόμαστε στο έτος 1591 — ότι γιά μία έγκληματική ύπόθεση ή έτυμηνόρια των ένορκων έπρεπε να ληφθ ή απόλυτη όμοφωνία. Η αντίρρηση έστω και ένός έσως τον κατηγορούμενο.

Οί ένορκοι γύρισαν, τέλος, τα έμμερώματα στην αίθουσα των συνεδριάσεων και ο πρόεδρος τους έδωσε στο δικαστή ένα χαρτί που έγραφε:

«Ο κατηγορούμενος δεν είναι ένοχος». Ο Σόου τινάχτηκε από τη θέσι του.

Κατάφερα να του πάρω τη δικράνα από τα χέρια και να τον χτυπήσω...

Οί «πλαστογράφοι» ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Τους αποκαλύπτει η 'Επιστήμη

Είναι πολύ αμφίβολο αν θα σταματήσει ποτέ ο αγώνας ανάμεσα στους πλαστογράφους έργων τέχνης και στους τεχνολογικούς. Αι πρώτοι έχουν ως όπλα την επιδεξιότητα και την εφευρετικότητα, οι δεύτεροι τις επιστημονικές μεθόδους έλέγχου και τη γνώση της ψυχολογίας των πλαστογράφων.

Η Φυσική και η Χημεία παρέχουν καινούργιους τρόπους εξακριβώσεως της γνησιότητας ενός ζωγραφικού πίνακος. Ενώ, π. χ. στον περασμένο αιώνα εξυναν άρκτο χρώμα απ' την υποπτη εικόνα και το υπέσβαλλαν σε χημική ανάλυση, σήμερα άρκουν μόνο μερικοί μικροσκοπικοί κόκκοι του.

Πρό 20 ετών περίπου, τα όλλανδικά δικαστήρια άπασχολήθηκαν με έναν πίνακα, που έθεωρείτο πως ήταν του ζωγράφου Φράντζ Χάλς. Ένας περίφημος τεχνολογικός έμφισθητούσε τη γνησιότητά του. Έξασσθηκαν τότε τα χρώματά του και βρέθηκαν μεταξύ τους συνθετικό ούλτραμαρίν, μπλέ κοβαλτίου και λευκό του ψευδοργύρου, όλα άγνωστα στην εποχή του Χάλς.

Οι άκτινες Χ παρέχουν χρησιμώτατες πληροφορίες για τα χρώματα μίας εικόνας. Όσα περιέχουν, π. χ., μολύβδο, φαίνονται σκουρότερα απ' τ' άλλα, γιατί δεν άφίνουν να περάσουν οι άκτινες.

Με την άκτινογραφία, άνακαλύπτεται συχνά ότι, πάνω από μία παλαιότερη εικόνα, έχει ζωγραφισθή μία νεώτερη, η έχουν τροποποιηθή ώρισμένα μέρη της. Ένα πορτραίτο, π. χ., του 17ου αιώνα, που παρίστανε ένα κοριτσάκι της Όλλανδίας, είχε μεταβληθή, με ώρισμένες προσθήκες και τροποποιήσεις, σε προσωπογραφία... του Έδουάρδου ΣΤ' της Άγγλίας! Έπίσης η εικόνα μίας ά-

γίας είχε γίνει αυτοπροσωπογραφία του Λεονάρντο ντα Βίντσι.

Μία άλλη μέθοδος, που εφευρέθηκε τελευταίως, είναι η έξης: Φωτογραφίζονται μικρά τμήματα της εικόνας κι έπειτα γίνεται ίσχυρη μεγέθυνση των φωτογραφιών αυτών. Έτσι, ξεχωρίζουν καθαρά οι πινελιές, που χαρακτηρίζουν συνήθως την τεχνική κάθε μεγάλου ζωγράφου κι έπιτρέπουν να διακρίνονται τα γνήσια έργα του απ' τ' αντίγραφα τους.

Άλλη κοινή δοκιμή είναι το τρύπημα της επιφανείας της εικόνας με μία καρφίτσα. Αν τα χρώματα είναι παλιά, η καρφίτσα γλιστράει πάνω στη σκληρή και γυαλιστερή επιφάνειά τους. Άλλοιώς, κολλάει λίγο στη μαλακή άκμή μάζα τους. Οι πλαστογράφοι όμως έχουν βρή τον τρόπο να «παλάνουν» τεχνητά τις εικόνες, ζεσταίνοντάς τις κατά τέτοιον τρόπο, ώστε ν' άποσκληρυνθούν γρηγορότερα τα χρώματά τους.

Άλλοτε πάλι, γίνεται μία δοκιμή με οινόπνευμα, που διαλύει τα φρέσκα χρώματα, όχι όμως και τα παλιά.

Τα σκασίματα της επιφανείας των εικόνων θεωρούνται συνήθως ένδειξη της παλαιότητας, κι έπομένως της γνησιότητάς τους. Ωστόσο οι πλαστογράφοι κατορθώνουν να δημιουργήσουν τεχνητά, άλειφοντας την εικόνα μ' ένα ειδικό βερνίκι ή... ψήνοντάς την στο φούρνο!

Συχνά, οι πλαστογράφοι καταστρέφουν διάφορα σημεία μίας εικόνας τους, για να φαίνεται παλαιά και φθαρμένη απ' το χρόνο. Δεν άγγίζουν όμως ποτέ τα πρόσωπα, κι αυτό είναι μία ψυχολογική ένδειξη που φανερώνει σε πολλές περιπτώσεις την πλαστότητα.

Άλλά και... τα ίχνη που άφίνουν οι μνίγες είναι ένα σημάδι παλαιότητας, που το άπομιμούνται εύκολα οι πλαστογράφοι.

Άρκετά διαδεδομένη πλαστογραφία είναι η προσθήκη μίας διάσημης υπογραφής κάτω από ένα έργο μετρίου ζωγράφου. Γίνεται ίδιως στους όλλανδικούς πίνακες κι έχει ξεγελάσει άρκετούς είδικους.

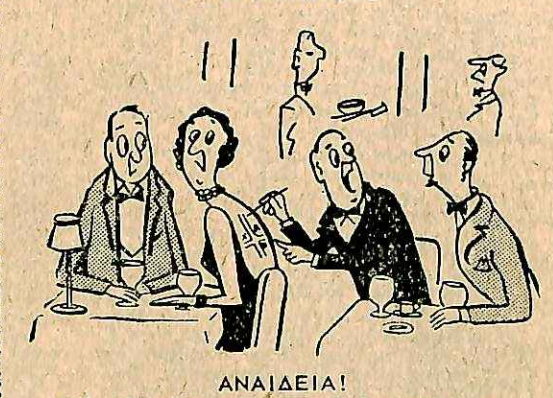
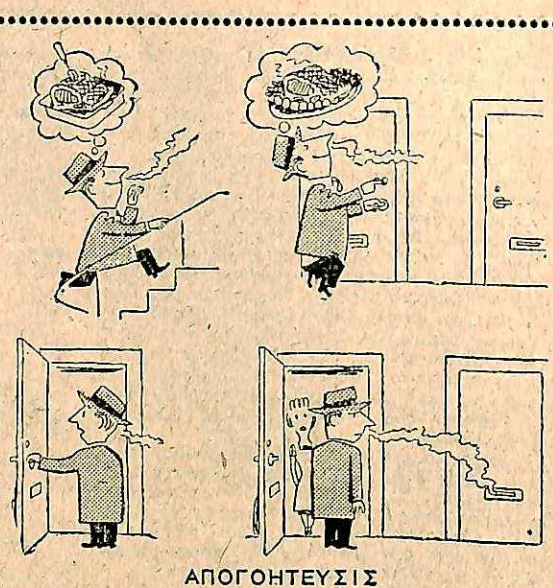
Κάποτε, η άλλαγή της υπογραφής έπιτυγχάνεται με μία μικρή μετατροπή της. Ο Γερμανός ζωγράφος Χάινς Σχασουφελίν υπέγραφε τα έργα του με τα ψηφία Η. Σ. Οι πλαστογράφοι, λοιπόν, έχουν μεταβάλει το S σε δεύτερο Η, κι έτσι οι εικόνες παρουσιάζονται σαν έργα του μεγάλου Χάινς Χολμπαίν!

Πλαστογραφία πρέπει να θεωρηθή επίσης κι η άλλοίως διαφόρων ζωγραφικών ή γλυπτικών έργων για λόγους... σεμνότητας! Πράγματι, σε πολλές περιπτώσεις, έχουν «ντυθή» τα γυμνά πρόσωπα των εικόνων, για να μη σκανδαλίζονται οι θεαταί! Για τον ίδιο λόγο ένα μπροντίζινο άγαλματάκι του Άδάμ και της Εύας, έργον του 15ου αιώνα, παριστάνει την Εύα... με μαγιά!

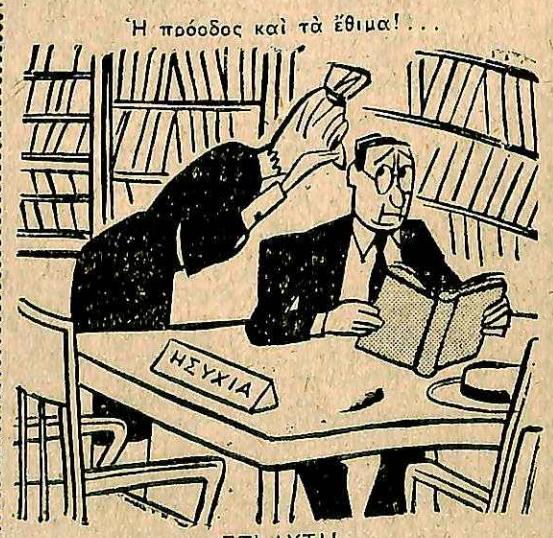
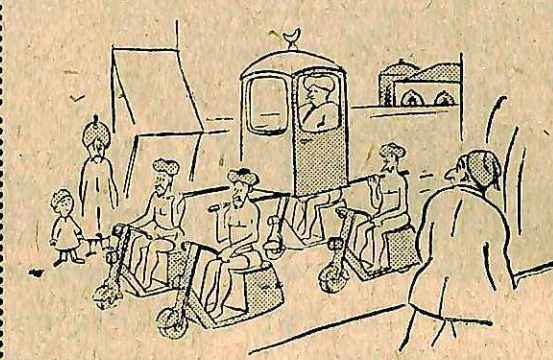
Θά τελειώσουμε μ' ένα άνέκδοτο, που δείχνει πόσο μάταιες είναι κάποτε οι προσπάθειες των κατόχων έργων τέχνης για να τα προφυλάξουν απ' την αντίκατάστασι με αντίγραφα δίχως αξία.

Στα τέλη του 18ου αιώνα, ένας ζωγράφος ζήτησε την άδεια ν' αντιγράψει μία περίφημη αυτοπροσωπογραφία του Ντύρερ, φυλαγμένη στο δημαρχείο της Νυρεμβέργης. Το δημοτικό συμβούλιο του το επέτρεψε. Για κάθε ένδεχόμενον όμως, μαρκάρισε τη γνήσια εικόνα, με σφραγίδες και ύπογραφες στο πίσω μέρος της.

Άλλά ο ζωγράφος την έκοψε προσεκτικά μ' ένα πριόνι στο μισό πάχος της, χρησιμοποίησε για το αντίγραφο του το κομμάτι που είχε από πίσω τις σφραγίδες και τις ύπογραφες, το άφισε στη θέση του και πήρε μαζί του το πολύτιμο πρωτότυπο!...

—Νά, έδω είναι το σταυροδρόμι που σου λέγα...
Θά στρίψεις λοιπόν τη γωνιά!...

—Κύριε, έπιασε φωτιά η βιβλιοθήκη!...

ΖΑΧΑΡΩΤΑ άν' τόν ούρανό

Για τα παιδιά του Βερολίνου

Με την «Έπιχείρησι της Καρραμέλας», ο Άμερικανός ύποσηναγός Γκέιλ Χάλδωρσεν έγινε ο δημοφιλέστερος άνθρωπος του κόσμου μεταξύ των παιδιών του Βερολίνου. Κι' οι 'Ηνωμ. Πολιτείες κέρδισαν μ' αυτό τον τρόπο τη φιλία των Γερμανών, καλύτερα απ' ό,τι θά το κατάρθωναν με οποιαδήποτε προπαγάνδα.

Νά πως άρχισε η Ιστορία αυτή: Ένα κυριακάτικο απόγεμα, ο Χάλδωρσεν έκανε ένα περίπατο σε μία απ' τις φωχότερες συνοικίες του Βερολίνου, κοντά στο αεροδρόμιο του Τέμπελχοφ. Τό θέαμα των πεινασμένων και άγέλαστων παιδιών τούσφιξε την καρδιά. Σκέφθηκε ότι τα άθωα αυτά πλάσματα δεν είχαν καμμία παρηγορία, καμμία μικρή εύχαριστησι που να φαιδρνή λίγο τη ζωή τους.

Τους έπτε λοιπόν να βρίσκωνται την άλλη μέρα στο ίδιο μέρος και να περιμένουν κάποια «έκπληξι».

Μόλις γύρισε στη βάση του, άνακοίνωσε στους ύποσταμένους του το σχέδιό του και ζήτησε τη βοήθειά τους. Μάζεψαν όλοι τα ζαχαρωτά και τις σοκολάτες που έπαιρναν στην καθημερινή μερίδα τους. Έπειτα άγόρασαν όσα μαντήλια είχε η καντίνα τους, κι έργάστηκαν τη νύχτα για να φτιάξουν μικρά άλεξιπτώτα και να κρεμάσουν από κάτω τα ζαχαρωτά.

Έτσι, την άλλη μέρα, τα παιδιά που περίμεναν την «έκπληξι» είδαν να πέφτουν από ένα άεροπλάνο οι άνελπιστες έκείνες λιχουδιές!

Σε λίγες μέρες, όλοι οι συνάδελφοι του Χάλδωρσεν είχαν συμμετάσχει στην εύγενική του έμπνευσι. Άφου εξαντλήθηκαν τα λίγα διαθέσιμα μαντήλια, ά-

ξωματικοί και στρατιώτες πρόσφεραν τα πουκάμισα και τα σορτς τους, για να κοπούν και να γίνουν άλεξιπτώτα!

Ο Χάλδωρσεν, έπωφεληθήκε από ένα ταξίδι του στην Άμερική, για να μιλήσει από διάφορους ραδιοφωνικούς σταθμούς για την «Έπιχείρησι της Καρραμέλας», όπως την είχε ονομάσει. Έπειτα απ' αυτό, άρχισε να λαβαίνει απ' τους συμπολίτες του εκατοντάδες δέματα, με μαντήλια και ζαχαρωτά.

Η τόσο προθυμία των συγκίνησε και μεγάλωσε το ζήλο του. Ένα Σάββατο, αυτός κι' οι συνεργάτες του ξενύχτησαν για να έτοιμάσουν 1.000 άλεξιπτώτα, που έπεσαν την άλλη μέρα απ' τόν ούρανό για τα φτωχά παιδάκια του Βερολίνου. Τα ζαχαρωτά κι' οι σοκολάτες σκορπίσθηκαν παντού, στους δρόμους, στις αϋλές, στα χωράφια. Τα παιδιά τα μάζευσαν μ' ένθουσιασμό κι' εύχαριστούσαν μέσα απ' την καρδιά τους τους Άμερικανούς.

Η εύγνωμοσύνη τους έκδηλώνεται εύγλωττα στα συγκινητικά και άπλοικά γράμματα που στέλνουν στον καλόκαρδο ύποσηναγό.

Μία μητέρα τούγραψε: «Ο μεγαλύτερος απ' τους έπττα γιουούς μου είχε σήμερα τα γενέθλιά του. Τό πρωί όμως, ήμαστε όλοι μελαγχολικοί, με τη σκέψη ότι η μέρα αυτή δεν θά διέφερε καθόλου απ' όλες τις άλλες... Ξαφνικά, έπεσε πάνω στη στέγη μας ένα άλεξιπτωτό με τέσσερις σοκολάτες. Ήσαν τα πρώτα γλυκά που θάτρωγαν τα παιδιά μου, έπειτα από πολλόν καιρό».

Κοντεύει τώρα να συμπληρωθή ένα έτος, από τότε που άρχισε ο ύποσηναγός Χάλδωρσεν να προσφέρη λίγη χαρά στα παιδιά του Βερολίνου. Κι' η «Έπιχείρησις της Καρραμέλας» έχει γίνει για τα παιδιά αυτά ένα σύμβολον της άμερικανικής καλωσύνης και γενναιοδωρίας, άποτελεσματικότερο από κάθε προπαγανδιστική προσπάθεια.

ΟΟ

Η μεγαλύτερη σοπράνο ήταν άντρας

Ο Κάρλο Μπρόσκι Φαρινέλλι (1705 — 1782), ένας Ίταλος απ' τη Νεάπολι, ήταν... η εξαίρετικότερη πριμαντόνα που ύπήρξε ποτέ στον κόσμο! Είχε θαυμάσια φωνή σοπράνο και μπορούσε να κρατήσει μία ψηλή νότα επί 6 λεπτά της ώρας.

Είπε αφάνταστος ο ένθουσιασμός που προέκλεσε η πρώτη του εμφάνισι στο Λονδίνο, τό 1734. Η φήμη του έφτασε ως την Ισπανική Αϋλή, όπου ο βασιλεύς Φίλιππος Ε' υπέφερε από μία άθεραπευτή μελαγχολία. Τόν προσέλασαν τότε αποκλειστικά για να τόν διασκεδάσει, κι' επί 10 άλόκληρα χρόνια, κάθε βράδυ τραγουδούσε τέσσερες άριες, πάντα τις ίδιες, μπροστά στο βασιλέα. Φαίνεται δε ότι η μόνον αυτή επανάληψις έπιδρούσε εύεργετικά στη μελαγχολία του Φίλιππου — ίσως... από ένα είδος ομοιοπαθητικής!

Λέγεται ότι η φωνή του Φαρινέλλι μπορούσε να φτάση 7—8 νότες ψηλότερα απ' τις συνηθισμένες.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική άποτρίχωσις του προσώπου κλπ. άνευ ούδεμιας βλάβης του δέρματος, έπιτυγχάνεται διά του τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος υπό του ειδικού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗ, Ίατρείον: Όδός Γερανίου 33, Τηλ. 53.539 2 — 7 μ.μ.

Στο «μάτς»

Δεν ήταν φίλαθλος διόλου ο Σωτηράκης ο Πελεμένης. Την Κυριακή του την πέρναγε ξεκούραστα και τό βράδυ πηγαινε στο θέατρο ή σε κανένα κινηματογράφο.

Άλλά, τελευταία, είχε συνδεθή με τό Δημητράκη τό Σοφοπούλο που ήταν μανιακός με τό ποδόσφαιρο! Έκανε σαν τρελλός, — Τη φάγαμε με την Τουρκία!

—Ε, και; —Ας τη φάγαμε. —Έξαλλος ο Δημητράκης: —Καλλίτερα νάχανα τη μισή μου ζωή! Παρά αυτό πούγινε! Άλλά έσύ δεν καταλαβαίνεις!

—Τί να καταλάβω; —Έλα την Κυριακή στον Παναθηναϊκό για να δης τί θά πη ποδόσφαιρο!

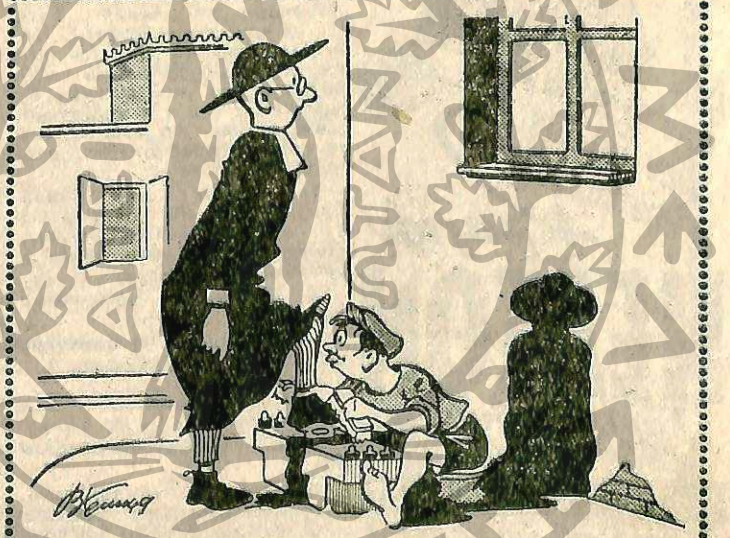
—Τί να δώ; Δέκα μαντράχλους να κλωτσάνε μία μπάλα;

—Α, έτσι νομίζεις πως είναι;

—Άμ' πώς; —Σοβάρεψε ο Δημητράκης: —Αν τό πάρουν έτσι, κύριε Σωτηράκη, τότε θά έξελθουμε όλα τα ιερά και τα όσια. Θά πούμε πως η σημαία είν' ένα πανί μπλέ και άσπρο. —Μά δεν είναι τό ίδιο!

—Αν δεν είναι τό ίδιο, κι' ο άθλητισμός είναι κάτι παρόμοιο! Είναι ιερό! Είναι έν' άνώτερο ιδεώδες. Και με συγκραεί που θά στο πω, άλλα μόνο οι μπόφοι δεν τόν καταλαβαίνουν!

—Πές, πές πές, τόν κλόνισε τό Σωτηράκη! Και πάλι πές, πές, πές, τόν έψησε σε μία βδομάδα! Και τό Σάββατο, ο Σωτηράκης έβγαλε εισιτήριο για τό «μάτς»!

—Η δύναμις της συνθεσίας!... (Το Β. Χριστοδούλου)

Ένα όνομα...

SCHERK

Έγγυάται την διατήρησι της όμορφιάς και την ύγιεινή περιποίησι του προσώπου.

Χρυσόν nigella

Πούδρα και Κομπάκι

Mystikum

Λοσιόν Προσώπου **Scherk**

Με τό Καλλυντικά SCHERK δημιουργείτε τόν τύπο σας, άποκτότε μία μοναδική γοητεία.

ΑΝΤ. ΑΣΘ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ, Νίκης 9, Αθήναι.

ρος μὲ μιά μπλὲ ταινία ποὺ
 γράφε «Ε. Π. Ο.» τὴ φύλαγε.
 — Μοῦ ἀνοίγετε, παρακα-
 λῶ;

— Ἀπαγορεύεται.
— Μὰ... εἶν' ἀνάγκη!
— Ὅ,τι καὶ νᾶνε οἱ πόρ-
τες κλείσανε τώρα!
— Καὶ πότε θ' ἀνοίξουν;
— Μετὰ τὸ μάτς.
— Κι' ἐγὼ τὴν θὰ κάνω ὡς
ἐκείνη τὴν ὥρα;

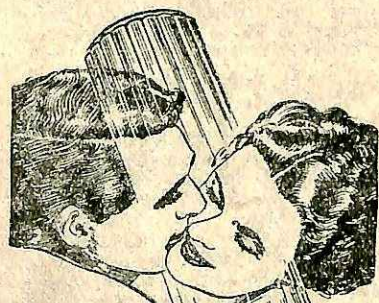
—Τι μ' ενδιαφέρει έμένα;
Γύρισε πίσω βαθύτατα με-
λαγχολικός.
—Δε μ' αφήνει νά θυώ!
παραπονήθηκε στο Δημητράκη.
—Αμα κλείσουν οι πόρτες.
Έτσι είνε. Έπρεπε νά είχες
πάει προηγουμένως!

Μόνο που δεν έκλαιγε ο Σω-
τηράκης!

Κείνη την ώρα, άρχισε και
το μάτε! Παλαμάρια, φανές,
σφυρίγματα, υποδέχτηκαν τους
ποδοσφαιριστές και σε λίγο
άρχισε ένα έξαλλο κλωτσобо-
λιπτό της μπάλλας που παρα-
κολουθούσαν με μεγάλη άνω-
για τ' αλαλάζοντα πλήθη. Δε-
ξιά κι' αριστερά ήτανε κάτι
δίχτυα. Μπροστά τους καθό-
ταν ένας άνθρωπος με νευρική
υπερδύεγερση, λές καί φύλαγε
τα σύνορα των Δυτικών Δυνά-
μεων! Αυτός, μόλις ζύγωνε
κοντά ή μπάλλα, τη βούταγε
μέ τ' αχέρια του και το πλή-
θος... τον ζητωκραύγαζε, λές
κι' είχε κάνει κανένα μεγάλο
κατόρθωμα!

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική θεραπεία
'Αντιμετωπίζετε τὸν ἥλιον
ἀνευ φόδου.
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
*Ιατρείον: Πιπίνου 38-Τηλ. 85.089

FINAL NITYIMENO OTI:

Δέν βγαίνει
από τὰ χείλη
Δέν σφίγγει
αποτυπώματα.

ΔΙΑΔΑ

Κραγιόν

NEALSON

Χαρίζειι πλούτον
φυδίκης ὠμορφιάς
ΠΡΟΣΕΛΑΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΝΙΜΗΣΕΙΣ
Κυκλοφορεῖ καί εἰς θῆκην
ὑπερπολυτελείας ΕΠΙΧΡΥΣΟΝ

—“Ε; Είδες; τοῦλεγε κάθε τόσο θριαμβευτικὰ ὁ Δημητράκης.
— Εἶδα! ἔλεγε ψυχρὸς ὁ Σωτηράκης.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ἕνας ποὺ φύλαγε τὸ δίκτυ σὰν πολύτιμο ἀντικείμενο, πῆδησε ψηλά καὶ πῆγε ν' ἀρπάξῃ τὴ μάγικη, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔφτασε καὶ χτύπησε πάνω στὸ δίκτυ!

Αὐτὸ ἦταν φαίνεται πολὺ σοβαρό! Γιατὶ ἐπὶ πέντε λεφτὰ τῆς ὥρας ὠρύετο τὸ πληθὸς καὶ ὁ Δημητράκης μαζὶ, ποὺ ἐνθουσιάστηκε τόσο, ὥστε ἄρπαξε τὸ σακκάκι τοῦ Σωτηράκη καὶ τὸ πέταξε στὸν ἄερα!

— Τὸ σακκάκι μου! φώναξε αὐτός.

— Σακκάκι μου λές τώρα; εἶπ' ὁ Δημητράκης περιφρονητικά χιὰ τὸ ἥμισυ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ φίλου του ποὺ δὲν εἶχε, φαίνεται καμμιὰ σημασία μπροστὰ στὸ κοσμοϊστορικὸν γεγονός ποὺ εἶχε συντελεσθῇ.

— Ἐλα, Σκορδίληκε! φώνας' ἕνας.

— Γρήγορα Χατζησταυρή!
— Ἐλάτε καὶ τοὺς φάγα-
μεσε!...

— Ένας ἔπεςε χάμω κι' ἔφαγε τὰ μούτρα του.
— ὦ, τὸ φουκαρᾶ, εἶπε ὁ Σωτηράκης.

— Αυτά είνε συνηθισμένα, του απάντησαν.

Σέ μία στιγμή παρακολουθούσε μέσ' στη μέση του γηπέδου έναν έξαλλο που είχε στο στόμα μία σφυρίχτρα κι' όλο έτρενε όσκαπα δώ κι' έκεί

— Αὐτὸς οὔτε μιὰ κλωτσίᾳ
δὲ βάρεσε! εἶπε κοροϊδευτικὰ
ὁ Σωτηράκης.

Ὁ διπλανὸς τὸν ἀποπῆρε:
— Πᾶψε, ρὲ κόπανε! Αὐτὸς
εἶν' ὁ ρέφερης!

— Χάρηκα πολύ! εἶπε εἰ-
ρωνικὰ ὁ Σωτηράκης.

— Να προσέχης τὰ λόγια σου κύριε! τοῦ εἶπε κάποιος ἄλλος. Ἐδῶ εἶνε γήπεδο.

— Σὼπα Σωτήρη Ἡ σπιν-

μὴ εἶνε ἱερή!
Ὁ Σωτηράκης ὅμως εἶχε
πολὺ ἐξοργισθῇ.

— Βγαίνουν τὰ ἑξαπτέρυγα; εἶπε.

Ἄλλα τ' ἦτανε νὰ τὸ πῇ;
Βροχὴ ἔπεσε ἡ καρταζὰ στὸ
ἡλιοφανεμένο του κεφάλι! Σχε-
δὸν σὲ κατάστειλε ἀφασία, τὸν
δύαλανε σηκωτὸ ἀπ' τὴν πί-
σω πόρτα μὲ τὸ φορεῖο τοῦ
Παναθηναϊκοῦ, ποῦ εὐτυχῶς ἦ-
ταν ἐτοιμὰ γιὰ τὴν περίπτωσι
φαίνεται ποῦ θὰ τσακίζονταν
κανέναν ποδοσφαιριστὴ στὰ
καλὰ καθυμένα.

Τὸν πήγανε στὸ Σταθμὸ
Πρώτων Βοηθειῶν καὶ ἀπὸ κεῖ
στὸ σπίτι. Μόλις ξάπλωσε,
χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ἡ
ἀρραβωνιαστικιά του:

— Σε παίρνω τούτη ώρα!
Ποῦ ἔχουνα;

— Στο «μάτς»! απάντησε
 με κόπο σὰ νὰ ξεψυχοῦσε.

— Πες φαγάμε,
— Πολὺ ἄσχημα!...
— Ἀπλῶς δῆ:

— "Ελα δὴ καὶ θὰ καταλάβῃς!

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, κἀνὼτας ὅρκο νὰ ἰδρῦση... «Σύλλογο προστασίας τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸν ποδοσφαιρικὸν κίνδυνον»!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

“Ενα Τριπολιτισιώτην, Τρίπολι: ‘Η διευθύνουσα Kathlyn Hepburn εἶπε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, California, U.S.A., καὶ τοῦ Jack Warner εἶπε: Warner Bros. Burbank, Calif., U.S.A. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια σὰς εὐχαριστοῦμε. Μαρία Πανά, Καίτη Βροντίση, Νίτσα Φυλακτοῦ καὶ Λιλή Καμπέρου, ‘Ενταῦθα: Τὸ γράμμα σας παροδόθηκε στὸν κ. Χριστοδούλου, ποῦ σὰς εὐχαρίστει γιὰ τὰ συγκινητικὰ σας λόγια. Μπορεῖτε νὰ τοῦ γράψετε στὴ διευθύνειν τῶν γραφείων μας, σημειώνοντας πᾶνω στὸ φάκελλο: “Γιὰ τὸν κύριον Χριστοδούλου”. Πέσατε ἔξω μίον στὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας, γιατί προκρίται γιὰ ἓνα ἔτος ἀρκετὰ συμπληθικὸ καὶ υπερβολικὰ κομρὸ. Δὲν ὀσες λέμε ποῦ νῦνται, γιατί ἐὰ κάναμε ἐκκλᾶσι στὸ κατὰσχημα! Καπετάνιο Ε. Ν., Γλωφθα: Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ σὰς στοιχωρήῃ ἡ ποσότης τῶν γελοιογραφιῶν μας, ὅταν ἡ ποιότης τους εἶναι πάντα διαλεκτή. “Ὅσο γιὰ τὰ εὐθυμογραφήματα τοῦ κ. Παπαδόπουκα, ἐπειδὴ τὰ πιάχνει πάντοτε μεγάλα, ἀνάγ. κάκεται, στὴ διάρβωσι νὰ κόμῃ ὁ ἴδιος μερικὲς γραμμὲς γιὰ νὰ χωρῇσσουν οἱς καθιερωμένους στίλεις. Indian: Σὰ ὅλα τὰ ἔντυπα τοῦ κόσμου, ὁ ἀγγελίεις δημοσιεύονται ἐπὶ πλημῆρη. Γιὰ περισσώτερον πληροφορίας καὶ πὺς βετικές, ἀπευθύνθητε στὴν ‘Αμερικανική ‘Υπηρεσία Πληροφοριῶν, Τσάρτλτον 29, ‘Ενταῦθα: Δυὸ πιστὲς φίλες, Βλόν: ‘Η διευθύνουσα τοῦ Van Johnson εἶπε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif., U.S.A. καὶ τοῦ Zachary Scott: Warner Bros. Studios, Burbank, Calif., U.S.A. Τάσσον Χοροζόγλου: ‘Ο Rod Cameron, γεννήθηκε στὴν ‘Αλμπέρτα τοῦ Καναδά, στίς 7 Δεκεμβρίου 1910, καὶ τ’ ὄνειρό του ἦταν νὰ γίνῃ ἀστυνομικός. ‘Η διευθύνουσα τοῦ εἶπε: Universal—International Pictures Co., Inc. Universal City, California U.S.A. Γράψατε τὸν ἀγγλικὰ καὶ ζητήσατε τοῦ μὴ φωτογραφία μὲ ἀπέρωσι. Θὰ σὰς στείλῃ. Δημήτριον Σταθόπουλον, Σ.Τ.Γ. 925. Παράσχοον Γκαμπρανὴν, Σ.Τ.Γ. 918. Γεώργιον Δημητρίοπουλον, Χρηστὸν Παρσσάσφι-δην καὶ ‘Ηλίαν Πλαγανάκον, Β.Σ.Τ. 9020 Λόγι, ἀνεάρεττοι τῆς θαλῆσως μας, καθιστοῦν ἀδύνατη τὴν δημοσίευσιν ἀγγελιῶν αὐτῆς τῆς φύσεως. Νικόλαν Ντ.Τ.α.λ.α.θ.ε.ρ.ο.ν. Χίον: ‘Η διευθύνουσα τοῦ Jose Iturbi εἶπε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, California U.S.A. Τὴν ἄλλην διευθύνειν τὴν ἀγνοοῦμε. ‘Ιωάννην Παπαδόπουλον, Ἀράμην: Καλὸ τὸ σχέδιον τοῦ σταυρολέξου σας, δυστυχῶς ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τίς λέξεις ποῦ περιέχῃ: ΑΡΑΠ, ΜΑΞΑΟ, ΜΠ, ΑΝΕΡΑΝ, ΙΑΟΝΠ, ΜΑΓΑΔΑΣΚΑΡΗ κ. ἄ. Μέσα στὰ σταυρολέξα δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι ὁ ἀντοκρakes καὶ ἀνορθωραφες λέξεις. “Ἐχετὸ τοῦ ὅπ’ ὄψιν σας αὐτὸ, ἀν προκρίται νὰ μὰς στείλετε ἄλλο στου. ρόλεξ. Ν.Κ.Ο.Κ.Α.Κ.Η.Ν: Δὲν δημοσιεύονται κατὰ παραγγελίαν παρόμοιες ἀγγελίες. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔρθετε ὁ ἴδιος σ’ ἐπισχὴ μὲ τὸν συντάκτη αὐτῆς τῆς σήλης. Ι.Κ. Λαζαρίδην Λουτρακί. Ὑπάρχουν στὰ σταυρολέξα σας μερικὰ ἐλαφρὰ σφάλματα, ποῦ πρέπει νὰ διορθωθοῦν. “Αν τὸ ἐπιτύχουν θὰ δημοσιεῖθ. Φροντίστε γιὰ μὴ χρησιμοποίησθῃ ἄλλη φορὰ λέξεις ἔσω καὶ ἐκτὸς ἀνορθωραφες. “Α.Ν.Α.Σ.Τ.Α.Σ.Ι.Ο.Ν. ‘Ιωάννου. 592 Τ.Π.: Ὀι λέξεις ΜΟΣΧΟ, ΓΥΠΑΝ, ΗΞΑΡΑ, ΛΑΦΙΟΣ, ΝΟΔ, ΣΟΣΑΚ, κ. ἄ. παρόμοιες καταστρέφουν τὸ σταυρολέξο σας. Καὶ ὅμως τὸ σχέδιον τοῦ σταυρολέξου σὰς ἐπὶτρέπει τὴν χρησιμοποίησιν μόνον διαλεκτῶν λέξεων. Περιποιηθῆτε περισσότερο ἐνδοχόμενη νῆα σας ἀποστολῇ. Π.Α.Ρ.Η.Ν. Δ.Η.Μ.Η.Τ.Ρ.Ι.Ο.Υ. ‘Ενταῦθα: Ὀι λέξεις ΑΜΟ, ΚΟΝ, ΚΑΖΑΙ, ΡΗ καὶ μερικὲς ἄλλες παρόμοιες καταστρέφουν τὸ σταυρολέξο σας. Θὰ τὸ δημοσιεύοιμε, ἀν καταρθώσουμε νὰ τίς ἀντικαταστήσωμε. Νικόλαν Μανιάτην. “Ανάληψιν—Βύρωνες: Καλὸ καὶ τὸ νέο σας σταυρολέξο. Θὰ δημοσιεῖθ συντόμως. Τὸ προσέχες σας, φροντίστε νὰ ἔχη πὺς λίγα μαθὰ τετραγωνίδια καὶ ἀκόμα πὺς διαλεκτὲς λέξεις. “Α.Ν.Δ.Ο.Σ.Ο.Υ.Ι.Α.Ν.Η.Ν. Βαγγελάτων. ‘Ενταῦθα: Προχθὲς μόλις ἔβρασε νὰ γραφεία μὰς τὸ γράμμα σας τῆς 27.3.49 μὲ τὸ Πασχάλιον σας σταυρολέξο. ‘Η ἀπεργία ὑπῆρξε ὀλερῆα γι’ αὐτό. “Ισως βροῦμε ἐνα πρόπο χρησιμοποίησας τοῦ, γιατί ὅπως ὅλα σας τὰ σταυρολέξα εἶνε κ’ αὐτὸ πλὺ προσεκτικὰ φτιαγμένα. “Ἐι τὰς μεταξύ δημοσιεύομε, ὅπως θὰ ὀητε, μὴ ἔλαβῃ δικὴ σας ἀποστολῇ. Γι.Ω.Ρ.Υ.Ο.Ν. Ν.Κ. Φαναρητῆν. “Ηλιοπολιν—Αἰγυπτου: “Ὁ ἀκυλοτὸς σταυρὸς καταστρέφει τὸ σταυρολέξο σας. Γιατὶ χρησιμοποίησα σχέδιον μὲ τὸ καταρῶμεν αὐτὸ ναζιστικὸ σῆμα; Μὴν παραλείπετε νὰ συμπληρῶναι τὸ σχέδιον μὲ τίς λέξεις τῆς λύσεως. “Οχι μὲ σινική μελάνιν, ἀλλὰ μὲ μοῦδι. Μ.Θ.Η.Τ.Ρ.Ι.Α.Σ.Τ. Γουμ.σίου. “Α.Μ.Α.Λ.Ι.Α.Δ.Ο.Σ: Δυστυχῶς ἀγνοοῦμε τὴν διευθύνειν ποῦ μὰς ζητάτε. Δυὸ φίλες Κ.Φ. ‘Ενταῦθα: Νομίζομε πὺς τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν παρουσιάζουν τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον ἀν δημοσιεύθοῦν ὥς συνέχειες. Πολλὰ ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τοῦ “Θεσσαυροῦ” προεβλήθησαν ὡς φιλμ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τους στὸ περιοδικὸ μὰς. Αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερη λύσις. Κ.Ω.Σ.Τ.Α.Ν. Β.Α.Μ.Θ.Α.Κ.Ι.Τ.Η.Ν: Θὰ φροντίσωμε νὰ δημοσιεύωμε ἐνα σταυρολέξο σας μόνον καὶ μόνον γιὰ ν’ ἀνταμειφώμεν τίς ἐπιμέρους προσπάθειές σας. Πρέπει ὅμως, ἀγαπητέ, μὰς φλε, νὰ περιποιηθῆτε περισσότερο τίς ἀποστολάς σας. Μὰς ἐνδιαφέρει ἡ ποιότης καὶ ὄχι ἡ ποσότης. Γεώργιον Παπαλιου. Βένια. Θέβαιν: Τὸ περιοδικὸ μὰς ἔχει ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεῖται συνεργασίαν ἀναγκαστῶν. “Αν τῶρα θέλετε καὶ τὴν γνῶμην μας γιὰ τὸ ποῖμα σας, προκρίται νὰ κἀτὶ τὸ πλὺ χλιαρὸ καὶ μέτριον. Μ.Η.Τ.Ο.Υ.Λ.Α. Βάρη—Σύρου: Προκρίται γιὰ τὸν συνεργάτη μας κ. Δ. Εὐαγγελίῳν Εὐχόμενος ἡ ἀποκαλύψις αὐτῇ νὰ σας κἀν νὰ κερδίσατε τὸ στολγίμν ποῦ βάλατε. Γεώργιον. “Α.Ν.Δ.Ρ.Ε.Ο.Υ. ‘Ενταῦθα: ‘Η διευθύνουσα τῶν Andrews Sisters εἶπε: Universal-International Co., Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Δυστυχῶς δὲν ἀποτόνουμε παρά μόνον μέσω αὐτῆς τῆς στήλης. Νικόλαν Κ.Ω.Σ.Τ.Ο.Π.Ο.Υ.Λ.Ο.Ν. Σ.Τ.Γ. 904Α: Τὸ ὅπ’ ἀρ. 511 τευχὸς σας ἐστάλη. Παρακαλοῦμε νὰ μὰς γνωρίσατε ἡλίμν του. Ζ.Α.Ν.Ε.Τ.Τ.Α: Γράφετε στὸν κύριον Κωνσταντῶρα στὴν διευθύνειν τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη—Ρέε, ὁδὸς “Ἐλευθερίου Βενιζέλου”, Ἀθῆναι. Φροντίστε ὅμως νὰ φράσῃ τὸ γράμμα σας ἐκεῖ πρὸς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἡθοποιοῦ. Σ.Τ.Α.Μ.Α.Τ.Ι.Ο.Ν. Κ.Ο.Υ.Μ.Η.Ν. Σπῖθα Σελῆου—Χανιά Κρήτης: Τὰ τεύχη σὰς ἀπεσταλμένα. Ἡ καθυστέρησις τῶν οφείλεται στὴν ἀπεργία. Πιστεύομε νὰ τὰ ἔχετε λάβει ἐν τῷ μεταξύ. Γι.Α.Ν.Ν.Η.Ν. Π.Α.Π.Α.Δ.Ο.Π.Ο.Υ.Λ.Ο.Ν. ‘Ενταῦθα: Δυστυχῶς δὲν γινώσκουμε τὴν διευθύνειν τοῦ συμπληρωτῶτος μὰς αὐτοῦ. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, σὰς εὐχαριστοῦμε. Ζ.Ε.Κ.Ι.Ε. “Αλεξάνδρεια: ‘Η διευθύνουσα τοῦ James Kartsis εἶπε: Universal-International Pictures Co., Inc. Universal City, California, U.S.A. Νικόλαν Ντ.Τ.α.λ.α.θ.ε.ρ.ο.ν. Χίον: Γνωρίζομεν μόνον τὴν διευθύνειν τοῦ José Iturbi: Metro Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, California U.S.A. Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ τόσο κολακευτικὰ σας λόγια.

— Χαίρετά τον, βρέ γυναίκα, γιατί
είνε τὰ χέρια μου πιασμένα, μὴ φάω
καρμιά «πεντάρα»!

(Τοῦ Ἀγγελῆλου)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΠΙΒΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Ο Ουίλλιαμ Μπρούμ δεν πέθανε

Ο ξαφνικός θάνατος του Νικ Ράτεν είχε βάσει σε καλό δρόμο τη Λίβια, προσφέροντάς της το πρώτο στοιχείο για να καταρτίσει μια υπόθεση. Συγχρόνως όμως, η κοπέλλα καταλάβαινε πολύ καλά ότι η εξαφάνισή του περιέπλεκε ακόμη περισσότερο το σκοτεινό μυστήριο.

Η μόνη ελπίδα που της άπομπνε για να καταλήξει σε κάτι το θετικό — κι αυτή όμως αρκετά προβληματική — συνίστατο στην επέμβαση του Μάξ. Αυτός μόνο, που σχετιζόταν από τόνον καιρό με το Ράτεν, μπορούσε να έχει μυστική αυτή τη πληροφορία. Ήταν αδύνατον, στις συχνές συναντήσεις τους, να μην του είχε απευθύνει ποτέ ο Ράτεν μια ερώτηση, να μην του είχε πει μια λέξη, να μην του είχε κάνει κάποιο υπαινιγμό, που θα μπορούσε να αποκτήσει σημασία μετά την εξαφάνισή του κόμητος.

Μόνον εκείνος λοιπόν θα ήταν ικανός να επιβεβαιώσει ολοκληρωτικά τις υποψίες της μνηστής του, ή να τις διαψεύσει, αποδεικνύοντας ότι ο Ράτεν ή Χάκοβ ήταν άδωρος, κι ότι συνεπώς ο ένοχος έπρεπε να αναζητηθεί αλλού.

Έπρεπε λοιπόν να πάει παρών ο Μάξ. Γι' αυτό ακριβώς, η Λίβια αποφάσισε να πάει στο διευθυντή της εφημερίδας του.

Εκείνος όμως έμεινε αμετάπειτος. Κι' αν ακόμη το ήθελε — της είπε — δεν θα μπορούσε να την ευχαριστήσει. Όλοι οι συντάκτες του ήταν

άπασχολημένοι, δεν είχε κανένα για να αντικαταστήσει το Μάξ. Τού ήταν αδύνατον λοιπόν να τον ανακαλέσει, τώρα που η απεργία είχε φτάσει στο εξωτερικό σημείο της.

Είχε μάλιστα τηλεγραφήσει στο νέο, το πρωί εκείνο, να πάει επειγόντως στη Μασσαλία, όπου, σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες, έπρόκειτο να απεργήσουν οι φορτοεκφορτωτές.

Πού τού είχε τηλεγραφήσει; Μα στο Παρίσι, στο γραφείο του ανταποκριτού των.

Μόνον όταν η Λίβια τον έπεισε ότι δεν έπρόκειτο για ένα απλό καπρίτσιο, αλλά για κάτι σοβαρότατο, ο διευθυντής της έκαμε μια ειδική παραχώρηση: Της είπε ότι ο Μάξ έπρόκειτο να επικοινωνήσει τηλεφωνικώς με την εφημερίδα τη Δευτέρα, κι' ότι, αν αυτή βρισκόταν στη σύνταξη την ώρα του τηλεφωνήματος, θα μπορούσε να του μιλήσει η ίδια, αφού πρώτα ο στενογράφος θα σημείωνε την ανταπόκρισή του.

Η Λίβια αναγκάστηκε να αρκестθί στη μικρή αυτή παραγορία. Έφυγε απ' την εφημερίδα κι' έσπευσε να γυρίσει στο σπίτι της, με την ελπίδα να βρή επιτέλους την απάντησή που περίμενε απ' το Μάξ. Πραγματικά, έφθασαν ο διευθυντής της εφημερίδας τού είχε τηλεγραφήσει στο Παρίσι, βρισκόταν εκεί, κι' επομένως πρέπει να είχε λάβει και το δικό της τηλεγράφημα και να της είχε απαντήσει άμεσα.

Την περίμενε όμως στο σπίτι της μια καινούργια απογοήτευση. Ο Μάξ δεν είχε δώσει σημεία ζωής... Ωστόσο, διάφορες εκπλήξεις και συγκινήσεις που έτακτολούθησαν, δεν την άφισαν να στενοχωρηθεί πολύ γι' αυτό.

Ο πατέρας της βρισκόταν στην τραπέζια, με τους γονέους του σπηριγμένους στο τραπέζι και το κεφάλι του άναμεσα στα χέρια του. Την κίτταξε, όταν μπήκε, κι' είπε μηχανικά:

— Ά, εσύ είσαι;...
— Ναι, μπαμπά. Με συγχωρείς που άργησα, αλλά...
Η κοπέλλα σταμάτησε, έκ-

πληκτη απ' την αναστατωμένη έκφραση του δικηγόρου. Έπειτα έσπευσε να προσθέσει:
— Συνέβη τίποτε καινούργιο;... Μήπως έμαθες κάτι για τον Χουάν; Μου είπες χθες ότι τον ήξερες;...

— Σάπα!... Άφισε αυτή τη συζήτηση!
— Μα για τι άλλο θέλεις να μιλήσω; Είναι το μόνο που σκέπτομαι, από τρεις μέρες τώρα...

— Ναι, κι' εγώ δεν κατορθώνω να σκεφθώ τίποτ' άλλο. Έρχονται στιγμές που μου φαίνεται πως θα τρελλαθώ! Αν έβλεπα τουλάχιστον μια λύση, μια πιθανότητα στις χίλιες...

— Εγώ ανακάλυψα κάποιο σπουδαίο ίχνος, και μου φαίνεται πως βρίσκομαι πια στο σωστό δρόμο.

— Όχι δά! Ούτε σύ, ούτε κανείς άλλος μπορεί να ξέρει ή να ανακαλύψει τίποτε γι' αυτή την υπόθεση!

— Αν βελήσης να μ' ακούσης, θα σου αποδείξω το αντίθετο, απάντησε σταθερά η κοπέλλα.

— Καλά, σ' ακούω.

Αφού όμως μίλησε αρκετά, η Λίβια άντελήθηκε ότι ο πατέρας της — μολονότι φαινόταν πως την πρόσεχε — δεν παρακολουθούσε πια τα λόγια της, γιατί τον απορροφούσαν άλλες σκέψεις.

— Μα, μπαμπά, σοφ' μιλούσα για σοβαρά πράγματα! διαμαρτυρήθηκε.

— Με συγχωρείς, μικρούλα μου. Αν ήξερες ότι ξέρω εγώ, θα καταλάβαινες...

— Μα, προς Θεού, αν ξέρεις κάτι, γιατί δεν μιλάς;

— Όχι κάτι... Τα ξέρω όλα πια, ο Μάξ δεν είχε δώσει σημεία ζωής... Ωστόσο, διάφορες εκπλήξεις και συγκινήσεις που έτακτολούθησαν, δεν την άφισαν να στενοχωρηθεί πολύ γι' αυτό.

Ο πατέρας της βρισκόταν στην τραπέζια, με τους γονέους του σπηριγμένους στο τραπέζι και το κεφάλι του άναμεσα στα χέρια του. Την κίτταξε, όταν μπήκε, κι' είπε μηχανικά:

— Ά, εσύ είσαι;...
— Ναι, μπαμπά. Με συγχωρείς που άργησα, αλλά...
Η κοπέλλα σταμάτησε, έκ-

πληκτη απ' την αναστατωμένη έκφραση του δικηγόρου. Έπειτα έσπευσε να προσθέσει:
— Συνέβη τίποτε καινούργιο;... Μήπως έμαθες κάτι για τον Χουάν; Μου είπες χθες ότι τον ήξερες;...

— Σάπα!... Άφισε αυτή τη συζήτηση!
— Μα για τι άλλο θέλεις να μιλήσω; Είναι το μόνο που σκέπτομαι, από τρεις μέρες τώρα...

— Ναι, κι' εγώ δεν κατορθώνω να σκεφθώ τίποτ' άλλο. Έρχονται στιγμές που μου φαίνεται πως θα τρελλαθώ! Αν έβλεπα τουλάχιστον μια λύση, μια πιθανότητα στις χίλιες...

— Εγώ ανακάλυψα κάποιο σπουδαίο ίχνος, και μου φαίνεται πως βρίσκομαι πια στο σωστό δρόμο.

— Όχι δά! Ούτε σύ, ούτε κανείς άλλος μπορεί να ξέρει ή να ανακαλύψει τίποτε γι' αυτή την υπόθεση!

— Αν βελήσης να μ' ακούσης, θα σου αποδείξω το αντίθετο, απάντησε σταθερά η κοπέλλα.

— Καλά, σ' ακούω.

Αφού όμως μίλησε αρκετά, η Λίβια άντελήθηκε ότι ο πατέρας της — μολονότι φαινόταν πως την πρόσεχε — δεν παρακολουθούσε πια τα λόγια της, γιατί τον απορροφούσαν άλλες σκέψεις.

κα πως θάθελε να μου ζητήσει κάποια νομική συμβουλή και τον πήρα μέσα στο γραφείο μου. Μόλις καθόσαμε, άρχισε να μου λέει:

— Άφριπε να σάς πω πρώτα — πρώτα τ' όνομά μου και το σκοπό της επίσκεψής μου. Θα μου επιτρέψετε όμως να μη το κάμω άμέσως, αλλά αργότερα. Θα καταλάβετε το λόγο...

Μολονότι προσπαθούσε να φαίνεται ήρεμος, είχε κάτι το ασυνήθιστο, μια πυρετώδη έξαψη που μ' ανησυχούσε... Δεν έφερα ωστόσο αντίρρηση σ' αυτό που μου ζητήσε. Εκείνος μου συνέστησε επανειλημμένως να μην εκπλαγώ από τίποτε, απ' ό,τι κι' αν μου έλεγε, και να τον ακούσω με κάθε δυνατή προσοχή. Έπειτα άρχισε να μου διηγείται την ιστορία ενός παιδιού, με τόσες λεπτομέρειες, ώστε σκέφθηκα στην αρχή ότι έπρόκειτο για τη δική του παιδική ηλικία — χωρίς να καταλαβαίνω, ωστόσο, πού απέδρατε η ανιαρή εκείνη αφήγησή.

Όσο όμως προχωρούσε, ένοιωθα ταραχή και άγχος, για ένα απλούστατο λόγο: στο παιδί για το οποίο μου μιλούσε με τόσες λεπτομέρειες, ο άγνωστος νέος, αναγνωρίζα, δίχως αμφιβολία, τον ίδιο τον εαυτό μου! Ο άνθρωπος εκείνος ήξερε την παιδική μου ηλικία, τα παιχνίδια μου, τις προτιμήσεις μου και τις αντιθέσεις μου, τις χαρές και τις λύπες μου. Ούτε κι' εγώ ο ίδιος δεν θα μπορούσα να διηγώ με μεγαλύτερη ακρίβεια τις παιδικές αναμνήσεις μου!

Ο άγνωστος κατάλαβε την έντύπωσή που μου έκανε η αφήγησή του. Ωστόσο, σταματώντας κάθε προσπάθειά μου να τον διακόψω, συνέχισε τις λεπτομέρειες εκείνες, σαν άνθρωπος που είχε άλλοτε μεγάλη οικειότητα μαζί μου, στα παιδικά μου χρόνια. Κι' όμως, δεν φαινόταν μεγαλύτερος από 20 ετών!

Έπειτα πέρασε στην εφηβική και στη νεανική μου ηλικία, πάντοτε με τις ίδιες πλούσιες και ακριβέστατες λεπτομέρειες.

Είχα σαστίσει, και κάπδια υπτιμή, μη μπορώντας πια να κρατηθώ, τον δέικομα και του ζήτησα να μου πη, αν όχι ποιος ήταν, τουλάχιστον ποιος τον είχε τόσο καλά πληροφορήσει για το παρελθόν μου.

— Βλέπω μ' ευχαρίστησι ότι αναγνωρίζετε τον εαυτό σας στην αφήγησή μου, μου είπε χαμογελώντας ο νέος. Λυπούμαι όμως που δεν μπορώ να ικανοποιήσω ακόμη την περιέργειά σας. Κι' αν άλλωστε σάς έδινα εξηγήσεις, δεν θα σάς ικανοποιούσαν και πάλι, γιατί δεν θα τις πιστεύατε. Προτιμώτερο λοιπόν να κάμετε υπομονή λίγο ακόμη, ως ότου σάς διηγθώ και την ιστορία κάποιου άλλου, ενός φίλου σας και πελάτου σας, με τον οποίο ζούσατε σε μεγάλη οικειότητα ως τα 16 χρόνια σας: την ιστορία του Ουίλλιαμ Μπρούμ. Σας παρακαλώ ακόμη να δώσετε πολλή προσοχή και να ελεγχέσετε την αφήγησή μου, με βάσι τις ατομικές αναμνήσεις σας, για να δάτε αν υπάρχει τυχόν καμιά ανακρίβεια.

Μολονότι δεν ξηγοόσα ακόμη το λόγο όλων αυτών, κατάλαβα ωστόσο ότι ο συνομιλητής μου δεν έπεδωκε άπλως

να με καταπλήξει, αλλά είχε κάποιο σοβαρό σκοπό. Η δεύτερη αφήγησή με κατέπληξε ακόμη περισσότερο απ' την πρώτη. Πραγματικά, μιλώντας για τα παιδικά και τα νεανικά χρόνια του κόμητος Ουίλλιαμ, ο άγνωστος δεν ανέφερε γεγονότα και καταστάσεις που θα μπορούσα να μη τα ξέρω, αλλά μόνο πράγματα γνωστά μου και αναμνήσεις της παιδικής ζωής μας, που

δεν ήταν δυνατόν να τα ξέρη άλλος από μας τους δυο. Μου επανέλαβε, λέει προς λέει, την ιστορία μιας αταξίας που είχαμε κάνει ένα καλοκαίρι ο Ουίλλιαμ κι' εγώ, όταν ήμασταν 9 χρονών, στη βίλλα του γέρου κόμητος Μπελίσσαρ. Σε μικρή απόστασι απ' τη βίλλα, κατοικούσε τότε ένας χωρικός, που δεν μας έχωνε, και που κι' εμείς τον μισούσαμε γιατί παραποιούταν κάθε τόσο

εις βάρος μας στον πατέρα του Ουίλλιαμ. Μια μέρα, μας έπιασε να κόβουμε μήλα απ' τη μηλιά του. Μας κατηγορείε στον κόμητα, και τιμωρηθήκαμε γι' αυτό. Για να τον εκδικηθούμε λοιπόν, βάλαμε φωτιά σε μια θημωνιά του. Η απελπισία του μας έκανε να καταλάβουμε ότι τότε χάσαμε παρακάμνει. Νοιώσαμε ντροπή και τύψεις για την πράξη μας, αλλά δεν εύρισκα-

Γυναίκεία Εσώρρουχα

Τα Καταστήματά μας καυχώνται ότι έχουν αποκτήσει μεγάλη ειδικότητα εις τα Γυναίκεία Έσώρρουχα, πρό παντός δε εις τα ζέρσευ.

Γι' αυτό Σας τα προσφέρουν στις εύδηνότερες τιμές

ΔΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

6ον κείνη βεβαίως την είχε τόσο συγκινήσει, ώστε δεν μπόρεσε να απαντήσει. Άφησε να πείσσει πάνω στα γόνατά της κομψή η εφημερίδα απ' όπου είχε κόψει τη φωτογραφία, και τράβηξε προς την πόρτα κατευχαριστημένη γιατί κρατούσε επιτέλους ένα στοιχείο.

Πραγματικά, κι' αν ακόμη η υπόθεσή της δεν ξηγοόσε ακόμα πολλές απ' τις λεπτομέρειες της πολύπλοκης και μυστηριώδους εκείνης ιστορίας, θα τις ξηγοόσε άσφαλώς μόλις συμπληρωνόταν και τελειοποιείτο.

Ενώ όμως συνέχαιρε η Λίβια τον εαυτό της για την πρώτη μερική επιτυχία των προσπαθειών της, μια τρομερή σκέψις, που δεν είχε περάσει ως τότε απ' το νου της, έκαμε ξαφνικά να παγώσει το αίμα της.

Αν ο άληθινος ένοχος ήταν ο Ράτεν, με το θάνατό του η κατάσταση γινόταν απελπιστική, γιατί είχε πάρει μαζί του στον τάφο το μυστικό και τις αποδείξεις του έγκλημάτος του!...

Μυριέδ' Ιστορίες

Γαλλική ευγένεια

Κάποιος που διακρινότανε για την υπερβολική του αφέλεια και είχε πολύ ωραία γυναίκα, διηγείτο κάποτε σ' ένα φίλο του:

— Τί τα θέλεις, αγαπητέ μου, ένας μόνο λαός ευγηνής υπάρχει στον κόσμο.

— Ποιός λαός;

— Μόνο οι Γάλλοι. Ευγηνείς και φιλόξενοι. Τσακίζονται για να περιποιηθούν τους ξένους. Μόλις πατήσης το πόδι σου στη Γαλλία, συγκεκριμένα μάλιστα στο Παρίσι, άμέσως σε προσκαλούν να σου προσφέρουν κάτι, ακόμα και όταν σου είνε άγνωστοι, να σου κάνουν το τραπέζι, να σε πάνε στον κινηματογράφο, στο θέατρο, στις Ιπποδρομίες, να σε πάνε περιούσης τίποτα, και το σπουδαιότερο απ' όλα είνε ότι δεν σ' αφήνουν να πληρώσης τίποτα και σε φιλοξενούν ακόμα και στο σπίτι τους.

— Σοβαρά;

— Είλικρινώς, σου λέω. Δεν είναι λοιπόν ο ευγενέστερος λαός του κόσμου; Δεν είνε ο πιο φιλόξενος;

— Βεβαίως... Μα για στάσου, έσυ πότε πήγες στο Παρίσι;

— Εγώ δεν πήγα... Η γυναίκα μου πήγε μονάχη της.

μέ το θάρρος να την δηλώσει.
«Ορκισθήκαμε ώστόσο να τον αποζητήσουμε, όταν θα μπορούσαμε, κι υποσχέθηκαν επίσης να κρατήσουμε για πάντα το μυστικό.

«Τόσο έγω λοιπόν όσο κι ο Ουίλλιαμ, τηρήσαμε τον όρκό μας κι ευεργετήσαμε όσο μπορούσαμε το θύμα μας. Διατηρήσαμε ώστόσο τόσο ζωγ-
τανές τις τύψεις μας, ώστε, αφού είχαμε ξοφλήσει πιά το χρέος μας, δεν έκανα πια λόγο ούτε και μεταξύ μας γι' αυτό το μαύρο σημάδι που πα-
ρελθόντος μας.

«Μπορείς λοιπόν να φαντα-
σθης την κατάπληξή μου, όταν άκουσα τον άγνωστο νέο να μου διηγείται την παλιά αυτή ιστορία και ν' αναπολή τις α-
γώνίες μας, τους φόβους μας και τη ντροπή μας! Τα περιέ-
γραψε με τόσες άφρονες και ακρίβεις λεπτομέρειες, ώστε έμεινα μ' ανοιχτό το στόμα...

«Πώς μπορούσε αυτός να ξέρει κάτι που ούτε έγω ούτε ο Ουίλλιαμ είχαμε φανερώσει ποτέ, σε κανένα; Πώς μπορού-
σε ν' αναφέρει, όχι μόνο τα γεγονότα, αλλά και τις ψυχί-
κες καταστάσεις μας, τα αίσθη-
ματα, τις αντιδράσεις μας;

«Καταλαβαίνω την έκ-
πληξή σας, πρόσθεσε ο νέος όταν τελείωσε. Κι όμως, όσα σας είπα δεν είναι παρά ένα μέρος απ' ό,τι πρόκειται να σας πω. Αν όσα άκούσατε ως τώρα, δεν είναι άρεκτα να σας αποδείξουν αυτό για το οποίο θέλω να σας πείσω, θα μπορέ-
σετε κατόπιν να μου κάνετε ό-
σες ερωτήσεις θέλετε. Τώρα ό-
μως σας παρακαλώ να κάμετε λίγο ακόμη υπομονή και ν' ά-
κούσετε μια τελευταία ιστο-
ρία, την πιο ένδιαφέρουσα απ' όλες.

«Και τώρα, να ή άπίστευτη άφήγησι που άκουσα απ' το νέο, μέσα στο γραφείο μου, το άπόγεμα εκείνο της 19ης Μα-
ΐου. Θα μπορούσα να την έπα-
νολάσω λέξι προς λέξι — τό-
σο βαθιά έντυπωμένη έμεινε στη μνήμη μου, σαν φωτογρα-
φημένη!

«Η Λίβια ήταν όλη αυτή...
'Ο δικηγόρος πέρασε, τ'ό ένα χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του, σαν να βέλε να διώξη απ' το νου του κάποιες ξένες σκέ-
ψεις. Συγκεντρώθηκε μιά στιν-
μη κι έπειτα άρχισε να διηγεί-
ται.

«Αν δεν βρης τό χει-
ρότερο δεν έκτιμās τό καλλίτερο — αυτό θά πη νυαλίζετε τό πα-
πούσια σας μέ

ARIZONA

και μ'ην δοκιμάζετε
άλλη μάρκα γιατί τό
καταστρέφετε.

Κομπιναιζόν
Ζέρσεϋ
7.000 - 18.000
ΙΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Η κατ'απλήρητική άφήγησις
του άγνωστου νέου

—Σήμερα τ'ό πρωί, είπε ο νέος, μόλις άνοιξα τ'ό μάτια μου, δοκίμασα την έντύπωσι ότι δεν είχα ακόμη ξυπνήσει καλά... Τόσο ήταν έξω απ' την πραγματικότητα αυτά που έ-
δλεπα! Ξανάκλεισα τ'ό μάτια μου, βαρύνά ακόμη απ' τη νύ-
στα, κι έκανα να γυρίσω απ' τ'ό άλλο πλευρό. Μά, με την κί-
νησι αυτή, το κεφάλι μου χτύ-
πησε σε κάτι σκληρό.

Ξυπνήσα τότε τελείως και πετάχτηκα όρθιος.

«Όχι, δεν είχα ιδη όνειρο...
Κυττάζοντας γύρω μου, βεβαι-
ώθηκα ότι δεν είχα κοιμηθ'ό στο κρεβάτι μου, αλλά σ' ένα ά-
θλιο στρώμα από ξερά χόρτα, μέσα σ' ένα χάλασμα, στην έ-
ξοχή. Προφάνως, είχα περάσει εκεί τη νύχτα μου. Δεν κατάρ-
θωνα ώστόσο να θυμηθώ πώς και γιατί βρισκόμουν σ' αυτό τ'ό μέρος. Είχα μείνει κατά-
πληκτος...

«Μά αυτό δεν είναι τίποτε, μπροστά σ'τά ύπολοιπα...

«Όταν σηκώθηκα όρθιος, δοκίμασα τ'ό ευχάριστο συναι-
σθημα μίας άσυνήθιστης δυνά-
μεως και ένεργητικότητας. Στην άρχη δεν έδωσα σημασία στο πράγμα. Κάποια στιγμή όμως,

Έτυχε να κυττάξω τ'ό χέρις μου...

«Πώς να σας περιγράψω αυ-
τό που ένοιωσα τότε;...

«Στην άρχη, δεν πίστεψα τ'ό μάτια μου. Ήταν αδύνατον, έντελώς παράλογο, αυτό που μου φαινόταν πώς έβλεπα...
Κι όμως... Ξανάκίτταξα τ'ό χέρια μου, τ'ό γύρισα, τ'ό ξα-
ναγύρισα, τ'ό πλησίασα σ'τά μάτια μου, τ'ό απομάκρυνα, τ'ό σήκωσα, τ'ό κατέβασα, τ'ό τέν-
τωσα, τ'ό λύγισα, άγγιξα τ'ό ένα με τ'ό άλλο, κυττάζα τ'ό δά-
χτυλα, τ'ό παλάμες, τ'ό νύ-
χια... Έτριψα τ'ό μάτια μου, βέβαιος ότι δεν είχα δ'ό καλά, και ξανάκίτταξα τ'ό χέρια μου με δυσπιστία... Άναγκάσθηκα τότε να παραδεχθώ αυτό που έβλεπα, όσο κι αν ήταν έξω-
φρενικό.

«Τ'ό χέρια μου δ'έν ήσαν τ'ό δικά μου! Ήσαν δυό χέρια που δεν τάξερα, δεν τά-
χα ιδη ποτέ, δεν μπορούσα να ξέρω σε ποιόν άνήκαν. Τα δικά μου χέρια, εκείνα που είχα πάντα, ήσαν μεγάλα, χοντρά, στεγνά και πυρετώδη, μ' ένα πυκνό δίκτυο από λεπτές και βαθείες γραμμές σ' όλη την παλάμη. Αυτά όμως που κυτ-
τάξα τώρα με κατάπληξι, ήσαν μικρότερα και πιο λεπτά, με δαχτυλά μακρυνά κι εύλυγιστα, με τ'ό παλάμες αλκαωμένες μόνον από λίγες γραμμές, όχι

πολύ βαθείες.

«Ενώ έμένα ακόμη άποσδο-
λωμένος, μιά ξαφνική ιδέα πέρασε απ' τ'ό μυαλό μου. Ήταν μιά ιδέα τρελή, μ'α τη δικαι-
ολογούσε η παράξενη κατάστα-
σι που βρισκόμουν... Έφερα δηλαδή τ'ό χέρια μου σ'τό προ-
σωπό μου... και τ'ό απομά-
κρυνα άμέσως, άναστατωμένος, παγωμένος απ' τη φρίκη, που μουσφιγγε τ'ό σωδικά!

«Σε λίγο ώστόσο, ξανάγγι-
ξα σιγά - σιγά τ'ό πρόσωπό μου, με προσοχή, έλπίζοντας να διαπιστώσω ότι είχα γελα-
στή. Βεβαιώθηκα όμως για τ'ό αντίθετο!

«Όχι μόνο τ'ό χέρια μου δεν ήσαν πιά τ'ό δικά μου, αλλά και τ'ό πρόσωπό μου ήταν ξε-
νό! Καθώς κυττάζομουν, σ'τό φάς, μέσα σ'τό τέκμι του ρολο-
γιού μου, διέκρινα καθαρά, δι-
χως λάθος, τη μικροσκοπική εικόνα μίας φυσιογνωμίας που την έβλεπα για πρώτη φορά! Ήταν αλλοιότιμα όλα, η μύ-
τη, τ'ό πηγούνι, τ'ό μέτωπο, τα μαλλιά, τ'ό στήμα τ'ό κεφα-
λιού! Μ'α μιά λέξι, έγω δεν ή-
μουν πιά έγω, αλλά ένας άλ-
λος, που δεν τον ήξερα και δεν τον είχα ξαναδ'ό ποτέ!

«Μά τότε λοιπόν πρέπει να-
ταν αλλαγμένο και τ'ό ύπολοι-
πο σώμα μου! Πραγματικά, εί-
χα τ'ό ίδιο σχεδόν άνάστημα κι όμοια περίπου σ'τάσι, ή-
μουν όμως λεπτότερος και πιο εύλυγιστος. Ένοιωθα επίσης έντελως διαφορετικό τ'όν έαυτό μου: γεμάτο ζωτικότητα και σφρίγος, που τάχα ξεχάσει από πολλά χρόνια!

«Είχε γκρεμιστ'ό πιά για μένα ο φραγμός μεταξύ πραγ-
ματικότητας και φαντασίας, μεταξύ δυνατόν και αδύνατον. Οί πιο αλλόκοτες ιδέες περνού-
σαν απ' τ'ό μυαλό μου, κι ή-
μουν έτοιμος να πιστέψω σ'τά μάγια και τ'ός γητείες...

«Έκανα καμικούς μορφα-
σμούς στην άγνωστη εικόνα πούδλεπα σ'τό γυαλί του ρολο-
γιού, κι εκείνη μου άπαντού-
σε με τ'όν ίδιο τρόπο. Χαμογε-
λούσα, ευχάριστος, γιατί εύρισκα τ'ό γούστου μου την νέα φυσιογνωμία μου!...

«Μιά καινούργια ζωή, πλού-
σια σε ύποσχέσεις άνοι-
γόταν μπροστά μου. Άφου είχα ζήσει έντονα, είχα απο-
κοιμηθ'ό, πλούσιος απ' την πεί-
ρα που είχα άποκτήσει με τό-

Κυρίες μου,

«Όσο δύσκολα μαλλιά και αν έχετε ή νέα μας χονδρή PERMANANT αμερικαν με γαλάκτωμα Βίβου σας έξασφα-
λίζει ώραιότατες φυσικές μπούκλες διαρκείας 7 μηνών. Διά τ'ας ύπαλλήλους μόνον 30.000.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
Τηλ. 54-287

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκωροφάγωμα, έσθαρμένοι κα-
βάλλοι διορθώνονται δι' ύφάν-
σεως παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδάζαντος εις τ'ό έξωτερι-
κόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και κομπαντίνες. Ρα-
φείον «Νέα Οικονομία», Δώρου-
φον (1ον πάτωμα), Άδελφοί ΣΥ
Λώλη. Τηλέφ. 55-314

vous και κόπους, αλλά που μου ήταν σχεδόν άχρηστη πιά για τ'ό γερασμένο, κουρασμένο και φασαρμένο κορμί μου.

«Και να πού, στο ζήτημά μου, είχα ξαναφύρει με την ι-
δια πολυτήμ πειρα, αλλά μ' ένα άλλο σώμα, νεο και δυνα-
τό, που θα μου επέτρεπε να ζήσω ακόμη μιά καινούργια ζωή, ν' αγαπήσω, να έπωφελη-
θώ απ' την πείρα που είχα συγκεντρώσει σ'τόν προηγού-
μενο βίο μου!

«Δεν είμαι ίσως ο πρώτος που άπ'ήλκυσε ένα τέτοιο προ-
νόμιο σ'τη γη. Ίσως κι άλλοι, πριν άπό μένα, να χάρηκαν τ'ό βείο δώρο μίας δεύτερης ζωής, κι έπωφελούντο απ' την προ-
ηγούμενη πείρα τους να γίνει μεγάλοι και δυνατοί, κρύδον-
τας όμως απ' τ'όν κόσμο τ'ό μυστικό τους... Ή ίσως να τ'ός φανέρωσαν, και τότε να τ'ός θεώρησαν όλοι τρελούς και να τ'ός έκλεισαν σ'τό φρε-
νοκομείο!

«Μά έγω δεν έπρόκειτο να κάμω ένα τέτοιο λάθος!...

«Μιά σκιά μόνο λιγότρεψε για μιά στιγμή την αισιοδοξία μου και ψύχρανε τ'όν ένθουσια-
σμό μου: η σκέψι της κόρης μου... Γιατί είχα μιά κόρη! Μά η άπεριόριστη αισιοδοξία μου διέλυσε γρήγορα κι αυτό τ'ό σύννεφο. Η κόρη μου είχε φτάσει σ'τά είκοσι χρόνια της διπλά σ' ένα πατέρα γέρο, ά-
νικανον ίσως να την καταλάβη άρεκτά, πολύ άλύγιστο και αστήτρο.

«Ε λοιπόν, σ'τό έξης, θάχε ένα πατέρα νέο, που θα γινό-
ταν καλός συντροφός της, που θα μπορούσε να την καταλάβη καλλίτερα και σ'τόν όποιό θά-
χε μεγαλύτερη έμπιστοσύνη! Όχι μόνο θα συνήθιζε γρήγορα σ'την αλλαγή, αλλά θάταν η πρώτη που θα χαιρόταν γι' αυτή.

«Όστόσο θα τ'ό σκεπτόμουν άργότερα, όλ' αυτό. Τώρα εί-
χα άλλα πράγματα σ'τό νου μου. Ήμουν μεθυμένος από νεϊάτα και έλπιδα. Ένοιωθα την ανάγκη να τρέξω, να πη-
δίσω, να κάνω τούμπες σ'τό γρασίδι, για να ξεθυμάνουν έ-
λεύθερα οί καινούργιες κι' ά-
νέκφραστες έντυπώσεις που έ-
νοιώθα... για ν' άποδείξω σ'τόν έαυτό μου ότι δεν ήταν όνειρο αυτό που αισθανόμουν, αλλά ζωντανή και χειροπιαστή πραγματικότητα! Άρχισα να τρέχω, σαν παιδί, τραγουδών-
τας μ' όλη μου τη δύναμη και κουνώντας τ'ό χέρια μου...

«Έφτασα σε λίγο σ'τό δη-
μόσιο δρόμο και προσανατολί-
σθηκα έπιτέλους:

«Βρισκόμουν καμιά δεκαριά χιλιόμετρα μακριά απ' την πό-
λι. Μ' ένα αυτοκίνητο, θα μπο-
ρούσα να φτάσω σ'τό σπίτι μου σε λίγα λεπτά της ώρας. Μ'ε τ'ό πόδια, θα χρειαζόμουν δυό ώρες. Τράβηξα σ'τό δρόμο, χαιρετώντας όλους τ'ους περα-
στικούς. Ίσως με περνούσαν γι'ά «εθυσμένο Μά, τι μ' έ-
νοιαζε;...

«Σε λίγο, τάχυνα τ'ό βήμα μου, γιατί πεινούσα διαβολέ-
μένα και βιάζομουν να φτάσω σ' ένα έξοχικό μαγαζάκι πού ήξερα. Θά σταματούσα, εκεί, πρώτα για να φάω κι' έπειτα για να βρώ ένα αληθινό κα-
ρέφτη και να κυτταχτ'ό μέσα σ' αυτόν μ' όλη μου την άνε-
σι. Τέλος, θάβρισκα ευκαιρία να τακτοποιήσω κάπως τ'ός ιδέες μου και να σκεφθώ τι έ-
πρεπε να κάνω.

«Πραγματικά, η κατάσταση μου ήταν όχι μόνο παράξενη,

άλλά κι' έπικίνδυνη. Καταλά-
βαινα πολύ καλά ότι ένα μικρό λάθος μου μπορούσε ναχ'ό ά-
νεπανόρθωτες συνέπειες... Δεν ήταν δυνατόν να παρουσιασθώ σ'τό σπίτι μου ή άλλο, σαν να μην είχα συμβ'ό τίποτε, και να ξαναπάρω την πρώτη μου θέσι, απαιτώντας απ' τ'ους άλλους ν' άρκεσθούν σ'τίς εξη-
γήσεις μου.

«Εξ άλλου, τ'ό καινούργιο σώμα μου μπορεί ν' άν'ηκε προ-
ηγούμενος σε κάποιον άλλον—
τώρα πιά μου φαινόταν όλα δυνατό... Σε τέτοια περίπτω-
σι λοιπόν, δεν θάμουν άναγκα-
σμένος να πάρω σ'τη ζωή κα-
σ'την κοινωνία τη θεσι αυτού τ'ού άλλου, και τ'ό δόγμα του ά-
κόμη;... Τ'ό δόγμα του! Μά πώς λεγόταν αυτός ο άλλος; Ποιό όνομα είχε;

«Χωρίς να χάσω στιγμή, έ-
ψαξα σ'τίς τσέπες μου, με την έλπιδα να βρώ κάτι που θα μπορούσε να με διαφωτίσει. Δεν έλειπε τίποτε απ' ό,τι κρατούσα συνήθως άπάνω μου. Βρήκα τ'ό ρολόι μου, τ'ό πορ-
τοφόλι μου άβικο με τ'ό άτο-
μικά μου χαρτιά, τ'ό κλειδιά μου, τ'ό μαντήλι μου, τ'ό ση-
μειωματ'όριό μου... Τίποτε

άλλο όμως απ' αυτά.

«Επίσης η εξέταση τ'ού κο-
στούμιού που φορούσα και πού δεν τ'ό αναγνώριζα για δικό μου, δεν έδωσε αλλίτερο άπο-
τέλεσμα. Ένα τετραγωνικό σημάδι πού είχε μείνει πάνω σ'τη φόδρα, έδειχνε καθαρά πώς είχε αφαιρέσει κάποιος την έ-
τικέτα με τ'ό όνομα τ'ού ράφτη.

«Σ'τό μεταξύ, είχα φτάσει σ'τό μαγαζάκι. Ένώ μου έτοι-
μαζαν για να φάω, ανέβηκα σ'τό έπάνω πάτωμα, με την πρόσφατη να φρεσκαριστ'ό λί-
γο. Ή κοπέλλα που μούφερε σαπούνι, θά σάσιτες ασφαλώς βλέποντάς με να κυττάξω σαν μαγεμένος τ'ό πρόσωπό μου σ'τόν καθρέφτη... Κι' ακόμη πιο πολύ θά τάχασε, άργότε-
ρα, την ώρα που μου σερβίριζε τ'ό φαγητό, όταν τη ρώτησα ξαφνικά τι μέσα, τι μήνα και τι χρόνο είχαμε!...

«Αφού έφαγα, συνέχισα τ'ό δρόμο μου π'ρος την πόλι. Ρω-
τούσα τη μνήμη μου, προσπα-
θώντας να διαλογώ την πυκνή όμίχλη πού τη σκοτεινίαζε. Μά δεν κατάρθωνα να θυμηθώ, ούτε να φαντασθώ τί μου είχε συμβ'ό σ'τίς τελευταίες ημέρες. Είχα σαν ένα μεγάλο κενό με-

ΕΙΔΙ

Μισή ζωγραφία χωρίς ΡΥΤΙΔΕΣ

Αυτό είναι τ'ό μυστικό της αλάνιας νεότητας που σας χαρίζει η παγκοσμίου φήμης ειδική εναντίον και τ'ών πλέον προχωρημένων ρυτίδων μαλακτική και τονοδρεπτική

ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ

ή όποια σας έπιτρέπει από την πρώτη χρ'ήσι να φαιναθε νεώτερα κατά 10 έτη και σας χαρίζει για πάντα φρεσκάδα και όμορφιά. Ένδεικνυται έφ' όλων των δερμάτων ξηρών και λιπαρών.

RAW. MAT. PROD. COLAUX IN USA

ΟΛΟΛΕΥΚΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΜΕ Καστορίνη

BRISTOL BRISTOL

που δεν ξεβάβει

Τ'ό σωλην'όριό μας περιέχει 25% ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ και ΚΑΛΥΤΕΡΗ Καστορίνη ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ.

σα σ'τό μυαλό μου. Δεν έχανα όμως τ'ό θάρρος μου.

«Βρισκόμαστε σ'τίς 19 Μα-
ΐου. Τ'ό είχα κάμει σ'τί 18, σ'τίς 17, σ'τίς 16, σ'τίς 15; Δεν ήξερα... Πού είχα πάει; Δεν ήξερα...

«Άπεναντίας, θυμόμουν πε-
ρίφημα τ'ό είχα κάμει σ'τίς 14 Μαΐου: Τ'ό πρωί, είχα μείνει σ'τό σπίτι μου, για να έργα-
σθώ λίγο σ'τό γραφείο μου. Μού είχε τηλεφωνήσει τότε κάποιος, μ' ένα ξενικό όνομα πού δέ τ'ό είχα άκούσει καθαρά και πού μου ήταν τελείως άγνωστο. Μ'ε είχε ρωτήσει αν τ'όν θυμό-
μουν, και τ'ό άπάντησα άρνη-
τικά. Τότε εκείνος μου είπε ό-
τι μ'ε είχαν συστήσει π'ρό ό-
λίγου καιρού, σ'τη Λέσχη τ'ών Κυνηγών, σε μιά δεξίωσι όπου είχα λάβει πραγματικά μέρος.

«Τού ζήτησα συγγνώμη γι-
ατί δεν τ'όν θυμόμουν. Δεν εί-
χα κανένα λόγο ν' άμφισβώ-
γι' αυτό που μούλεγε... Έκει-
νος πρόσθεσε τότε ότι είχε μάθει πώς σκόπευα να πουλή-
σω κάμπους μετοχές—πράγ-
μα πού ήταν αλήθεια—κι' ό-
τι ήσαν διατεθειμένοι να τ'ός αγοράσουν. Τού χρειάζονταν για τ'ό έπόμενο μεσημέρι. Δεν ύ-
π'ρχε συνεννόησ'ό βία. Όστόσο, μού πρότεινε να συναντηθώμε τ'ό άπόγεμα, σ'τίς 6, σ'τό Γκραντ Ότελ, για να κλείσουμε τη συμφωνία.

«Πραγματικά, την ώρισμένη ώρα πήγα σ'τό ραντεβ'ό. Βρή-
κα όμως να με περιμέν'ό εκεί ένας άνθρωπος με σπολή σω-
φέρ, πού μου είπε ότι ο κύριος του ήταν αδιάθετος και δεν μπορούσε να δη'ό απ' τ'ό στί-
τι κι' ό,τι με παρακαλούσε να πάω έγω σ'τη βίλλα του. Ό σωφέρ με δεβαίωσε ότι δεν ή-
ταν μακριά. Δέχθηκα λοιπόν, να πάω εκεί κι' ανέβηκα σ'τ'ό αυτοκίνητο πού περίμενε απ' έξω.

«Τί συνέβη κατόπιν;... Θυ-
μόμουν ότι τ'ό αυτοκίνητο ήταν κλειστό, ότι έκανε πολλή ζέ-
στη μέσα σ' αυτό κι' ό,τι προσπάθησα να κατεβώσω τ'ό κρυστάλλα, αλλά δεν τ'ό κα-
τάρθωνα. Τίποτε άλλο όμως δεν μπορούσα να θυμηθώ. Μού φαινόταν σαν ναχ'ό άποκοιμη-
θ'ό απ' τη στιγμή εκείνη και ναχ'ό κοιμηθ'ό μονοκόμματα ως τ'ό πρωί που ξυπνήσα!

«Σίγουρα, η ιστορία τ'ών μετοχών, τ'ό ραντεβ'ό με τ'όν άγνωστο κι' η ξαφνική του ά-
διαθεσία δεν ήσαν παρά μιά σκηνοθεσία, για να πέσω σε παγίδα...

«Τί έγινε σ'τίς πέντε μέρες που πέρασαν ως ότου ξαναγυ-
ρίσω σ'τίς αισθήσεις μου; Δεν τ'ό ξέρω. Ξέρω μόνον ότι, έ-
πειτα απ' τίς πέντε αυτές μέ-
ρες, ξυπνήσα όχι πιά εκείνος πού ήμουν π'ρίν, αλλά όπως είμαι τώρα. Ποιός έκαμε τ'ό θαύμα της καταπληκτικής με-
ταμορφώσεώς μου; Άσφαλώς, ο άνθρωπος πού με είχε απα-
γάγει. Μά γιατί;

«Τού κάκου άναρωτιέμαι γιατί εκείνος πού βέλησε να μού προσφέρει τ'ό θαυμάσιο δώρο μίας καινούργιας νεότη-
τος, προτίμησε να με ξανα-
νείωση δίχως ν'ό τ'ό ξέρω, κα-
ταφεύγοντας σ' ένα τέχνασμα

Lotion "Rozalita"
ΔΕΡΜΑ ΑΡΥΤΙΔΟΤΟ
ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ

κι' αντιμετώπιζοντας τους κινδύνους μιας απαγωγής.

«Ήταν ένας ένας επισημάνων, που ήθελε να κάνει ένα πείραμα, δίχως να νάνε τελείως βέβαιος για την επιτυχία του, και γι' αυτό απέφυγε να εκτεθεί στις ενοχλήσεις, στους κινδύνους και στην ευθύνη μιας επίσημης απόπειρας; Όχι, αδύνατον! Για ένα τέτοιο πείραμα, δεν διαλέγουν ποτέ έναν άνθρωπο της δικής μου κοινωνικής θέσεως. Είναι απλούστερο και πιο ακίνδυνο να μεταχειρισθούν έναν αλήτη, χωρίς γνωστούς και συγγενείς, που η εξαφάνισή του μπορεί να περάσει άπαράτηρη».

«Τότε λοιπόν... Ήταν ανώφελο να εξακολουθήσω να τυραννώ το μυαλό μου με μιά ερώτηση, στην οποία δεν μπορούσα να δώσω απάντηση. Θάχα όλο τον καιρό, στις επόμενες ημέρες, να λύσω αυτό το πρόβλημα. Για την ώρα, είχα άλλα, πιο επείγοντα. Και, πρώτα απ' όλα: τί έπρεπε να κάνω. Να φανερώσω σε κάποιον το μυστικό μου, ή να το κρατήσω μόνο για τον εαυτό μου;

«Θα μπορούσα να περιμένω μερικές μέρες, και στο μεταξύ να σκεφθώ με ήσυχια τί θάκανα, να μελετήσω ένα σχέδιο, να καταρτίσω ένα πρόγραμμα, να προσπαθήσω ν' ανακαλύψω κάτι τι... Μά' δχι, δεν ήταν δυνατόν αυτό! Πού θα ζούσα στο μεταξύ; Δεν είχα πια σπίτι, ούτε συγγενείς, ούτε φίλους. Και πρό πάντων δεν είχα πιστοποιητικά ταυτότητας».

«Υπήρχαν, βέβαια, μέσα στο πορτοφόλι μου τα άτομικά χαρτιά εκείνου που ήμουν πρώτα, αλλά για τον κόσμο δεν ήμουν πια εκείνος. Ήμουν ένας

Ήραιοτάτα Παιδικά είδη

-ΚΟΥΣΤΟΥΜΑΚΙΑ -ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ
-ΕΙΣΠΡΟΟΥΧΑΚΙΑ - ΜΠΛΟΥΖΑΚΙΑ
-ΖΑΚΕΤΑΚΙΑ -ΦΟΥΤΙΤΙΣΕΣ
-ΠΟΔΙΤΙΣΕΣ -ΚΑΛΤΖΑΚΙΑ
-ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙΑ -ΜΠΟΤΙΤΙΣΕΣ
και όλα τα είδη ΒΕΒΕ

Μόλις εφωδίσασμε το Τμήμα μας με τα καλύτερα καλοκαιρινά ΒΕΒΕ και ΠΑΙΔΙΚΑ.

NEO MINION

ΟΥΖΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

άνθρωπος για τον οποίο δεν ήξερα απολύτως τίποτε, ούτε το όνομά του! Και, δίχως χαρτιά αναγνωρίσεως, δίχως ένα όνομα, δεν μπορούσα να πάω πουθενά. Δεν μπορούσα καν να παρουσιασθώ σ' ένα ξενοδοχείο, σε μια πανσιόν ή σ' ένα σπίτι για να νοικιάσω ένα δωμάτιο και να ξεκουρασθώ.

«Έπρεπε λοιπόν να έμπιστευθώ σε κάποιον το μυστικό μου. Σε ποιόν όμως;

«Στην κόρη μου... Μά' ημουν τώρα ένας ξένος γι' αυτήν. Δεν μπορούσα να παρουσιασθώ μπροστά της και να της πω: «Φίλησέ με, είμαι ο πατέρας σου!», ή να της διηγηθώ την ιστορία της απαγωγής και της μεταμορφώσεώς μου, με την απαίτησή να με πιστέψει».

«Θα μπορούσα, βέβαια, να προσπαθήσω να της αποδείξω την αληθινή μου ταυτότητα, υπενθυμίζοντάς της γεγονότα, επεισόδια και λεπτομέρειες της οικογενειακής μας ζωής, άγνωστες σε κάθε ξένο. Όταν όμως αναζήτησα στη μνήμη μου τέτοια περιστατικά, διαπίστωσα μ' απογοήτευσή ότι δεν μπορούσα να βασισθώ πολύ στη δοθήειά τους. Μολονότι είχα πάντοτε αγαπήσει τρυφερά την κόρη μου κι είχα ζητήσει ποτέ μεταξύ μας μεγάλη οικειότητα. Για να κάνω δε κάπως πιστευτή τη μεταμόρφωσή μου, δεν άρκοϋσαν βέβαια μερικές άσχημες και κοινές λεπτομέρειες που μπορεί να τις μάθαινε εύκολα όποιοςδήποτε ρωτώντας τους υπηρέτες».

«Αν δισκοδύναμ στο σπίτι ή γρηά αδελφή του πατέρα μου, θάταν διαφορετικά τα πράγματα. Θάταν πιο εύκολο δηλαδή να της υπενθυμίσω παλιές αναμνήσεις και να με πιστέψει. Μά' η θεία μου έλειπε».

«Δεν υπήρχε λοιπόν, παρά ένας μόνον άνθρωπος, που μπορούσα να τον μιλήσω, με την ελπίδα να γίνει πιστευτός. Ένας παλιός παιδικός μου φίλος, με τον οποίο είχα καθιερωμένες σχέσεις στα τελευταία χρόνια».

«Κι' ο άνθρωπος αυτός —κατέλαβε ο νέος, με τόνο φωνής που μ' έκανε ν' ανατριχιάσω είσαθε σείς, κύριε Στασί... είσαι σύ, παλιέ μου φίλε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

—Εσύ... φώναξε η Λίβια, που δεν είχε χάσει ούτε λέξη απ' την καταπληκτική εκείνη αφήγησι. Μά' ποιος ισχυριζόταν πως ήταν αυτός ο άγνωστος νέος;

—Ο Ούίλλιαμ Μπρούμ! απάντησε ο δικηγόρος.

—Τί έκαμες εσύ;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΡΑΠΤΙΚΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Ο Έμποροραπτικός Οίκος ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ αναλαμβάνει το ράψιμο κοστούμιών με δόσεις.

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥΠΗ
Πλατεία Όμονοίας 9, πλάι καφενείου «Αθηναίων» (1ος όροφος). Τηλ. 54-744

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΙΖ

ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΙΖ

Το μυστήριο των 12 Κινέζων

—Γιατί είχα ακούσει να μιλάνε για σάς. Σκέφθηκα λοιπόν πως είχα βρη ένα τρόπο να γλυτώσω το Χάρρυ Τάυλερ και συγχρόνως να σκαρώσω την εκδίκησή μου εναντίον του Κάρλος. Φόρεσα ένα σκούρο φόρεμα και μιά μαύρη περρούκα κι' ήρθα να σάς βρώ... Είχα κατφέρει τον Τάυλερ να μου δώση 10 χιλιάδες δολάρια. Σας άφισα τις 6 χιλιάδες... γιατί ήμουν βεβαία ότι έτσι, μετά την εξαφάνισή μου ως Μάριαν Ντάλεϋ, θα νιώθατε την ήθικη υποχρέωσι να παρακολουθήσετε την υπόθεσι για να ξαναβρήτε την πελάτισσά σας».

«Εγώ σκάρωνα εκείνο το γράμμα, που σας έδινε τα απαραίτητα στοιχεία».

«Έπειτα, όταν ή γραμματέυσ σας με συνόδευσε ως το ξενοδοχείο, βρήκα την κατάλληλη στιγμή και της ξέφυγα. Έτσι εξαφανίσθηκε για πάντα η Μάριαν Ντάλεϋ».

«Ξαναφύγα έπειτα μαζί με το Χάρρυ για το Κέϋ - Γουέστ. Δεν είχα πια, παρά να περιμένω ναρθήτε και σείς εκεί».

Ο Φένερ έμεινε σκεπτικός μιά στιγμή. Έπειτα είπε:

—Μιλούσατε στο γράμμα εκείνο για δώδεκα Κινέζους, έπειδή ο Κάρλος τους κουβαλούσε απ' την Κούβα κατά ντουζίνες. Κι' είχατε σκεφθή ότι θαμουν αρκετά έξυπνος για να μαντέψω ότι αυτή ήταν η «επιχειρήσι» του Κάρλος».

«Κανονίσατε με τον Τάυλερ να κομματιάση τη Λίντσεϋ και ν' αφήση τα κομμάτια της κάπου που θα μπορούσα να τα βρώ, χωρίς χέρια και χωρίς πόδια, ιδίως δε δίχως κεφάλι, ώστε να πιστέψω πως ήταν το πτώμα της Μάριαν Ντάλεϋ».

«Εφόσον η Μάριαν Ντάλεϋ ήταν ανύπαρκτη, δεν μπορούσε να διωχθή ο Τάυλερ για το φόν της. Γι' αυτό προσπαθήσατε να δώσατε την ταυτότητά της στη σκοτωμένη. Ο Τάυλερ σας μαστίγωσε, επίτηδες, πριν έρθετε στο γραφείο μου, κι' έπειτα μου τηλεφώνησε, για να βρήτε την πρόφασι να μου δείξετε την πλάτη σας».

«Έπρεπε να κάνετε γρήγορα... αλλιώς, μπορούσε ν' αποδείξη η νεκροψία, με τον

υπολογισμό της ώρας του θανάτου, ότι το πτώμα δεν ήταν της Μάριαν Ντάλεϋ. Έπειτα, έπρεπε να κερδίσετε καιρό, ώστε να προλάβη ο Τάυλερ να συμπληρώση το κομμάτισμα και τη σκηνοθεσία. Για να καθυστερήση λοιπόν μιά - δύο μέρες τις έρευνές μου, ο Τάυλερ έστειλε τους Κουδανούς του να κουβαλήσουν το Σάγκ σε συγχρόνως την αστυνομία, ώστε να βρεθή εκεί το πτώμα και να με κρατήσουν περιορισμένο ως που να εξακριβωθή η αλήθεια».

«Μόνο που δεν πέτυχε αυτό το κόπο του, γιατί πρόλαβα να ξεφορτωθώ το νεκρό Κινέζο. Έπειτα κατάφερα να μάθω που κατοικούσαν οι Κουδανοί. Πήγα εκεί άμέσως και τους ξεπάρτησα και τους δύο, πριν προφτάσουν να εξαφανίσουν όλα τα πόδια και τα χέρια του άτυχου θύματος—πράγμα που επέτρεψε αργότερα την αναγνώρισί του».

Ο Φένερ κύτταξε το ταβάκι, συλλογισμένος, και πρόσθεσε:

—Μά' όλη αυτή η ιστορία ήταν περιττή. Άρκουσε ναρθήτε απλά και να μου διηγηθήτε τη δράσι του Κάρλος. Ο αναλαμβάνων άμέσως να τον πολεμήσω. Τέτοιο αίσχρο ύποκειμενο αξίζει το μάθημα που τούδωσα».

Η Γκλόρια ανασκίρτησε στην πολυθρόνα της και ρώτησε λαχανιασμένα:

—Τί θέλετε να πητε; Τόν... τον σκοτώσατε;

—Ετσι φαίνεται, απάντησε ψυχρά ο Φένερ. Είσατε τυχερή. Βρίσκετε πάντα κάποιο βλάκα, που βγάλε τα κάστανά απ' τη φωτιά για λογαριασμό σας».

Η Γκλόρια αναστέναξε βαθεία, μ' ανακούφισι. Θέλησε να πη κάτι, αλλά ο Φένερ τη σταμάτησε με μιά χειρονομία. Σηκώθηκε και πρόσθεσε:

—Ο κακούργος που σκότωσε την κόρη του Λίντσεϋ, το πλήρωσε κι' αυτός με τη ζωή του. Η αστυνομία άς ξεδιαλύνη όπως θέλει αυτή την υπόθεσι. Πάντως, εγώ δεν πρόκειται να τούς πω τίποτε, μιά κι' είσατε πελάτισσά μου!

«Μπορείτε να τα ξαναφτιάξετε με το Νουλέν, αν θέλετε. Είσατε κι' οι δυο του ίδιου φυράματος... Κι' είμαι βέβαιος πως, άργά ή γρήγορα, θαχετε άσχημο τέλος».

Προχώρησε προς την πόρτα και βγήκε απ' το δωμάτιο, χωρίς να κυττάξη πίσω του.

Ο Νουλέν τον περίμενε στο χάλλ. Μά' ο Φένερ δεν τούρριξε ούτε μιά ματιά.

Βγήκε στον κήπο κι' άναπνευσε βαθεία τον καθαρό αέρα. Κόντευε πιά να ημερώση. Ο Φένερ πήρε το δρόμο προς το αεροδρόμιο, για να προλάβη το πρώτο αεροπλάνο που θάφευγε για τη Ν. Υόρκη...

ΤΕΛΟΣ

Ένας νέος «αστήρ» του κινηματογράφου

ΟΤΑΝ ο Πήτερ Λώφορντ άρχισε το ρόλο του στη μουσική ταινία των στούντιο Μέτρο «Καλές ειδήσεις», με συμπρωταγωνίστρια την χαριτωμένη στάρ Τζούν Άλυσσον, πολλά απ' τα πιο δημοφιλή αστέρια του Χόλλυγουντ πήγαν στα στούντιο για να τον παρακολουθήσουν. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ο Φράνκ Σινάτρα, που είχε διδάξει στο νεαρό αστέρα τα μυστικά του τραγουδιού.

—Άλλο, Πήτ, του λέει κάποια στιγμή ο Φράνκ. Πώς τὰ πάς;

—Άλλο, Φράνκ, απαντάει ο Πήτ, με ύφος απεγνωσμένο, σαν να γύρευε βοήθεια. Κάνε τίποτα να με συντρέξης γιατί δεν μπορώ πια. Πάει μιά ώρα που τραγουδώ κι' άπόκανα. Ο λαϊκός μου έκλεισε. Βοήθεια, Φράνκ...

Εξυπηρετικός όπως είναι πάντα στους συναδέλφους του, ο Φράνκ δεν έχασε καιρό. Κρυφά χωρίς να τον προσέξη κανείς, πάει και κόβει το ρεύμα που τροφοδοτούσε τα μικρόφωνα του πλσώ. Όταν σε λίγο, ο σκηνοθέτης είδε πως τα μικρόφωνα δεν λειτουργούσαν, νόμισε ότι είχε διακοπή το ρεύμα και σταμάτησε το γύρισμα της σκηνής. Έτσι ο δυστυχισμένος Πήτ άναόασε για αρκετή ώρα, ώσπου ο Φράνκ, άβέστος πάλι, πήγε και ξανασύνδεσε το ρεύμα.

—Πού να πάρη ο διαβόλος αυτό το ρεύμα! άκούστηκε σε λίγο ή θυμωμένη φωνή του σκηνοθέτη. Όποτε το καπνίση, θα δουλεύουμε;...

Σ' αυτή την ταινία ο Πήτερ συνάντησε κι' άλλες δυσκολίες. Μιά απ' αυτές προερχόταν απ' το γεγονός ότι ο Πήτερ έξερε άπταιστα τη γαλλική. Σε μιά λοιπόν σκηνή, ή Άλυσσον τον διδάσκει γαλλικά. Πήτ όμως τέλειος κάτοχος της γλώσσας του Μολιέρου, δεν μπορούσε να πηρή ρόλο «ήθητου». Έτσι σε κάθε ερώτησι της «αστρίλας» Τζούν, αυτός βιάζεταν ν' απαντήσει και να... διορθώνη την προφορά της Άλυσσον.

Μια έστ, Πήτ είσαι μιά δόνη και ή Τζούν ή βασίλισσα του λέει εκνευρισμένα ο σκηνοθέτης. Μην αντίστρεφες τους ρόλους, γιατί τότε θα χρειαστεί να παίξης εσύ το ρόλο της διευθυντριας του παραγωγείου».

Ασού έμεινε επτά χρόνια στο Χόλλυγουντ κι' άφού έλασε μέρος σε δεκά πέπε ταινίες ο Πήτερ σημειώνει σήμερα έξαιρετική έπιτυχία τόσο στην οδόν, όσο και στην ιδιωτική του ζωή. Οι Αμερικάνοι έχουν κυριολεκτικά ξετρελασθή με τη γοητεία του και είς άδύνατο να μην του τιμή μιά ή και περισσότερες περιπτώσεις με μερικές έξαλλες θαυμαστρές του.

Μιά γοητευτική γυναίκα, μέσα στο άεροπλάνο που μετέφερε πέρυσι τον Πήτ από τη Ν. Υόρκη στο Χόλλυγουντ, τον άγκάλιασε έξαφνικά και τον γέμισε... φιλιά! Μιά άλλη πάλι, νεαρή κι' όμορφη, τηλεφωνήτρια στον ούρανοξύστη «Ροκφέλλερ Μπίλντιγκ», ενώ άνέβαινε μιά μέρα μαζί με τον Πήτ στο 77 πάτωμα, δεν δίτασε σε μιά στιγμή που δεν την πρόσχε κανείς να... κλέψη το μαντήλι της τσέπης του για ένθύμιο της... γοητείας του και του θαυμασμού της προς αυτόν! Τέλος, όταν ή περυσινή νικήτρια

Ο νέος γόης Πήτερ Λώφορντ.

στο διαγωνισμό καλλονής της πολιτείας Μινεσότα, μιά πραγματικά ωραιότατη νέα, ρωτήθηκε απ' τους δημοσιογράφους ποιά ήταν ή μεγαλύτερη επιθύμια της στη ζωή, έξερετε τί απάντησε;

—Η μοναδική μου επιθυμία είναι να μπορέσω να μιλήσω λίγα λεπτά με τον Πήτερ Λώφορντ και άν μου το επιτρέψη να τόν... φιλήσω! είπε ή Μις Μινεζότα.

Ο Πήτερ Λώφορντ άρχισε την κινηματογραφική του καριέρα στο Χόλλυγουντ το 1942 με το περίφημο φιλμ «Κυρία Μίνιβερ», δίπλα στην Γκρή Γκάρσον και τον Γουάλερ Πίτζον. Απ' τον πρώτο κιόλας ρόλο του, ο Πήτ έδειξε ότι ήταν προικισμένος μ' έξαιρετικό ταλέντο. Έκτος απ' αυτό, είχε θαυμασία εμφάνισι. Έτσι όλος ο ωραιόκοσμος ξετρελάθηκε άμέσως μαζί του και τὰ γράμματα των θαυμαστριάων του έπεσαν σά βροχή στο στούντιο! Όλες άπαίτουσαν να χρησιμοποιηθή περισσότερο ο «νέος γόης». Κι' αυτό έγινε φυσικά. Άκολουθήσαν οι ταινίες: «Σμηνάρια των άέτων», «Ένας Γιάγκις στο Ήτον», «Λευκοί βράχοι του Ντόβερ», «Κυρία Πάρκινγκτον».

Το πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέϋ κι' άλλες. Σήμερα ο Πήτ στα ίδια στούντιο παίζει σ' ένα πολύ έπικαιρο φιλμ, που έχει τον τίτλο «Κόκκινος Δούναβης». Το θέμα του εξιστορεί τὰ δεινά των Αυστριακών υπό τη ρωσική κατοχή. Συμπρωταγωνιστούν ο Γουάλερ Πίτζον, ή Έλνελ Μπάρουμ, ή Άντζελα Λάνσμπουρι κι' άλλοι πολλοί καλλιτέχνες.

Ο Πήτερ Λώφορντ γεννήθηκε στο Λονδίνο, στις 9 Σεπτεμβρίου του 1923. Οι γονείς του ήσαν πλούσιοι βιομήχανοι απ' το Μπίρμιγχαμ κι' έτρεφαν πραγματική άδυναμία στο νεαρό Πήτ. Επειδή ήλικία έξη χρόνων τον έστειλαν να πάει στο γύρο του κόσμου και να μάθη περισσότερες ξένες γλώσσες. Επειδή πάλι έπαιρνε στην Άσία, στην Αφρική, αλλά και τις ευρωπαϊκές χώρες, τον έστειλαν στο Παρίσι, όπου έμεινε πέντε χρόνια, άρχίζοντας να παίξει στην Αμερική μόλις για πρώτη φορά το 1937, και έγκαταστάθηκε εκεί οριστικά το 1940. Στο Χόλλυγουντ έπαισε το 1944 και την κινηματογραφική καριέρα του την άρχισε ένα χρόνο άργότερα. Ο Πήτ είχε άνομο χαρακτήρα και για την ώρα δεν άποφασίζει να βρεθεί με τὰ χέρια δεσασ του γάμου... όπως λέει ο τίτλος. Αυτό έκανε δεν τον εμποδίζει ναχη για σύντροφο του πενταπλάσιό από κανέναν άλλον, τη γοητευτική στάρ Τζούν Άλυσσον, που κατά σύμπτωση, δεν έχει καμιά άκόμη πορτραίτη ως τώρα και που λατρεύει όπως κι' ο Πήτεο η θαλασσιά... Φυσικά, πολλά διαδίδονται για το έρωτά τους, αλλά τόσο ο Πήτ, όσο και ή Άλυσσον, τα διαψεύδουν. Ο χρόνος θα δείξη κατά πόσο οι δυο αυτές «γοητείες» θ' άνθίσουν στην άμοιβαία τους έλξη.

Τον διαθέσιμο σήμερα καιρό του, ο Πήτ τον περνάει με τὰ σπώρ, τὰ ψάρεμα και τη φωτογραφική μηχανή του. Φωτογραφίζει ό,τι βρη μπροστά του. Οι κακές γλώσσες λένε πως ό φωτογραφίες της Άλνιν, ντυμένες ή μισόγυμνες, που τις πρόσθεσε μόνος του είναι άναμνήσεις τρυφερωτάτων στιγμών τους... Ε. ΕΡΒΙΝ

Ο διαγωνισμοί καλλονής δεν ήταν άγνωστοι στα παλιά χρόνια. Άλλα πουθενά δεν είχαν τη λάμψη που έπαιρναν στο Βυζάντιο. Τό στέμμα που έδιναν τότε στην ευτυχισμένη νικήτρια δεν ήταν από χαρτόνι όπως σήμερα, αλλά από άτόφιο χρυσάφι κι' αδαμαντοκόλλητο. Γιατί ήταν τό ίδιο το αυτοκρατορικό στέμμα. 'Η νικήτρια γινόταν αυτοκράτειρα.

Αυτό έγινε και τό έτος 768. 'Ο Λέων, ο διάδοχος του θρόνου, είχε φτάσει πιά σέ ηλικία γάμου και μ' αυτή την ευκαιρία οργανώθηκε στο Βυζάντιο ένας διαγωνισμός καλλονής μεταξύ των ωραιότερων κοριτσιών της αυτοκρατορίας.

Τήν εξεταστική επιτροπή τήν αποτελούσαν αποκλειστικά ευνούχοι, για νά είνε βέβαιο ότι δεν πρόκειται νά επηρεασθούν από προσωπικά ελατήρια κι' ότι ή κρίσις τους θα υπαγορευόταν μόνο από ανώτερη αισθητική έκτίμησι του κάλλους, τόσο του σωματικού, όσο και του ψυχικού. 'Αρχηγός τους ήταν ο Σταυράκιος, άνθρωπος με μεγάλη μόρφωσι και διοικητική πείρα.

'Η εκλογή των ευνούχων κριτών έπρεσε σέ μία νέα πού συνδυάζε ένα έξοχο κάλλος με σπανία μόρφωσι, τήν Ειρήνη.

Οι γάμοι της έλεκτες με τόν Πορφυρογέννητο Λέοντα έγιναν έπειτα από λίγο καιρό μ' όλη τήν επίδηλη μεγαλοπρέπεια πού συνηθίζονταν σέ παρόμοιες περιπτώσεις στή βυζαντινή

αυλή. Τα ενδύματα των δυο νεονύμφων ήταν καταστόλιστα από χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια και δυο βαρεία αδαμαντοκόλλητα στέμματα έσφιγγαν τό κεφάλι τους. 'Ο Λέων και ή Ειρήνη ασφυκτιούσαν μέσα σ' αυτή τήν επίσημη περιβολή κι' ήταν γι' αυτούς μεγάλη ανακούφισις όταν, μπόρεσαν

μου είνε πλημμυρισμένη από έρωτα και νοιώθω τόν έαυτό μου σαν τόν πιο ευτυχισμένο άπ' τούς θνητούς.

— Κι' ή δική μου καρδιά είνε πλημμυρισμένη από άγάπη για σένα, ώ Κύριε των λογισμών και των αισθημάτων μου, άπάντησε ή Ειρήνη. Μά ή παρθενική δειλία μου δεν μου επιτρέπει νά βγάλω κανένα άλλο άπ' τά φορέματά μου...

— Υποσχέθηκε μπροστά στόν Πατριάρχη νά σταθώ στο πλευρό σου σύντροφος και συμπαραστάτης σου σέ όλα, είπε ο έρωτευμένος πρίγκηπας. Θα σέ βοηθήσω, βασίλισσα της καρδιάς μου...

Και τά χέρια του σύρθηκαν γρήγορα κι' αποφασιστικά πάνω στήν αδαμαντοκόλλη-

Η ΔΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

Βυζαντινό διήγημα

τη πόρπη, πού έσφιγγε τό φόρεμα της Ειρήνης...

Για τόν Πορφυρογέννητο Λέοντα και τή γυναίκα του, οι μέρες άρχισαν νά κυλούν ήρεμες κι' ευτυχισμένες. Δεν ήταν δυο άπλοι σύζυγοι, αλλά δυο φλογεροί έρωτευμένοι. 'Η άγάπη θερμάνει τήν ψυχή τους σ' όλη τους τή ζωή και διατηρήθηκε και πέρα άπ' τόν τάφο...

Σέ λίγο, τό άντράγγυνο άπόκτησε ένα παιδί, πού τό βάπτισε Κωνσταντίνο. Μερικά χρόνια άργότερα, τό 775, ο Λέων ανέβαινε στόν αυτοκρατορικό θρόνο κι' ή Ειρήνη στέφθηκε Αυτοκράτειρα.

'Αλλά ο Λέων βασίλεψε μόλις πέντε χρόνια. Τό 780 μία μυστηριώδης ασθένεια, πού κράτησε μόλις μερικές μέρες, τόν έστειλε στόν τάφο, πριν άκόμη συμπληρώση τά τριάντα του χρόνια.

'Η Ειρήνη βυθίστηκε τότε σέ μεγάλη θλίψη κι' όρκίστηκε πώς δεν θ' άγαπούσε ποτέ πιά άλλον άντρα.

'Ηταν τήν έποχή εκείνη μόλις είκοσι πέντε χρόνων κι' όλοι νόμιζαν πώς θα ξεχνούσε γρήγορα τόν όρκο της. 'Αλλά έγινε τό αντίθετο. 'Η καρδιά της Ειρήνης έμεινε για πάντα κλειστή στόν έρωτα.

Σιγά - σιγά, όμως, μία άλλη άγάπη άρχισε νά φουντώνει μέσα στήν ψυχή της: ή άγάπη της έξουσίας.

'Η Ειρήνη πήρε τότε για πρωθυπουργό της τό Σταυράκι, τόν ίδιον άνδρα πού ήταν άρχηγός της επιτροπής πού τήν είχε διαλέξει για σύζυγο τού Λέοντος. Για ν' ασφαλίσθ ηδέν νά δικαιώματα τού γιού της Κωνσταντίνου, πού ήταν τότε μόλις δέκα χρόνων, πραγματικά όμως, για νά προστατεύση τή δική της έξουσία, πρόσταξε νά τυφλώσουν τούς αδελφούς τού πατέρα του και νά τούς κλείσουν σέ μοναστήρι.

Δέν ήταν πιά τώρα ή άπειρη κι' άτολμη νέα, πού είχε αναλυθή σέ δάκρυα, όταν βρέθηκε μόνη μαζί με τόν Λέοντα στό νυφικό θάλαμο, αλλά μία γυναίκα σκληρή, άταρξική και ζηλότυπη για τήν έξουσία της.

'Ετσι κύλησαν τά χρόνια. Με τόν καιρό, όμως, τό παιδάκι έγινε άντρας. Κι' ήρθε ή στιγμή πού έπρεπε νά βρεθί σύζυγος για τόν Πορφυρογέννητο Κωνσταντίνο. 'Ενας νέος διαγωνισμός οργανώθηκε τότε κι' ή τύχη εύνησε αυτή τή φορά μία ωραία νέα από τά βάθη της Ανατολής, τή Μαρία.

'Ο Κωνσταντίνος τήν παντρεύτηκε χωρίς άγάπη. 'Αλλά υποδουλώθηκε πολύ γρήγορα στά θελήγητα αυτής της γυναίκας, πού είχε ψυχή δεσποτική και φιλόδοξη.

'Η Μαρία άρχισε τότε νά διεγείρει τόν Κωνσταντίνο έναντίον της μητέρας του και νά τού λή πως ήταν ντροπή νά φέρνεται σαν παιδάκι μπροστά της.

— 'Ο θρόνος σου άνηκει! τού φώναξε. Είσαι, λοιπόν, τόσο άνανδρος, για νά τρέμεις μπροστά σέ υιά γυναίκα κι' έναν ευνούχο;

'Ο Κωνσταντίνος, είτε γιατί πείστηκε στά λόγια της, είτε γιατί κι' ο ίδιος επιθυμούσε ν' αναλάβη στά χέρια του τήν αυτοκρατορική έξουσία, όπως είχε δικαίωμα, συνωμότησε έναντίον της μητέρας του.

'Αλλά ή Ειρήνη κατέπνιξε τή συνωμοσία πριν άκόμη έκδηλωθί και πρόσταξε νά μαστιγώσουν τό γιού της δημοσία!

Αυτή τή φορά, ο στρατός τάχθηκε με τό μέρος τού πρίγκηπα και άξίως τόν περιορισμό της Ειρήνης σέ μοναστήρι.

'Η Ειρήνη όμως έμεινε πολύ λίγο καιρό εκεί. 'Ο ίδιος ο γιός της, πού δεν είχε έμπιστοσύνη στίς δικές του δυνάμεις, τήν ξαναφώναξε κοντά του. 'Η αυταρχική αυτοκράτειρα ξαναγύρισε τότε στο Βυζάντιο

και, χωρίς νά σκεφτή πώς χρωστούσε τό γυρισμό της στο γιό της, τόν παραμέρισε κι' ανέλαβε στά χέρια της τήν έξουσία, παίρνοντας και πάλι για πρωθυπουργό τόν πιστό της Σταυράκι.

'Η φιλόδοξη Ειρήνη δεν άγνοούσε, όμως, πώς εκείνη πού είχε παρακινήσει τό γιό της στήν άνταρσία ήταν ή γυναίκα του Μαρία και, για νά τήν έκδικηθί, σκέφτηκε νά τήν άντικαταστήσθ με μία ωραιότερη νέα, πού της ήταν άφωσισμένη, τή Θεοδότη.

Μία μέρα, για νά συγκινήσθ τό γιό της, τράβηξε τά ρούχα της Θεοδότης και τήν παρουσίασε μισόγυμνη μπροστά του. Κι' ένώ ή δυστυχισμένη νέα έκλαιγε από τή ντροπή της, ή Ειρήνη πήρε τόν Κωνσταντίνο παράμερα και τού έπτε:

— 'Η Μαρία δεν σ' άγαπάει. 'Ο μοναδικός της πόθος είνε νά γίνη αυτοκράτειρα. 'Ενώ ή Θεοδότη σέ λατρεύει. Μού τό έκμυστηρεύθηκε. Κι' όσο για τήν όμορφιά της, τήν είδες με τά μάτια σου. Καμιά γυναίκα δεν μπορεί νά συγκριθί μαζί της.

'Ο Κωνσταντίνος πείστηκε και παντρεύτηκε κρυφά τή Θεοδότη.

'Αλλά τό μυστικό κοινολογήθηκε πολύ γρήγορα. Και τότε ο λαός έπαναστάτησε έναντίον τού Κωνσταντίνου. Τεράστιες δηλώσεις άρχισαν νά διασπίζουν τούς δρόμους τού Βυζαντίου κι' οι διαδηλωτές, πού τούς υποκινούσαν οι άνθρωποι της Ειρήνης, φώναζαν:

— Θάνατος στο δίγαμο!

'Η Ειρήνη συμβούλεψε τότε τό γιό της νά φύγη. Κι' έτσι άπόμεινε κυρίαρχος.

'Αλλά ή κοινή γνώμη είνε πάντα εύμετάβολη. 'Εκείνοι πού ζητούσαν πριν τή θανάτωσι τού Κωνσταντίνου άρχισαν νά προπαγανδίζουν σέ λίγο τό γυρισμό του. Κι' ο πρίγκηπας αποφάσισε νά ξαναγυρίσθ στο Βυζάντιο.

'Η σκληρόκαρδη όμως μητέρα του πρόσταξε τότε νά τόν συλλάβουν και νά τού βγάλουν τά μάτια. 'Υστερα τόν τριγύρισαν στούς δρόμους τού Βυζαντίου μέσα σ' ένα άρμα, πού τόσεραν τέσσερα δόλυνκα άλογα.

'Αλλά οι τύψεις άρχισαν νά βασανίζουν πιά τήν Αυτοκράτειρα. Κι' από τό άλλο μέρος οι έξωτετικοί έχθροι άπειλούσαν όλοένα και περισσότερο τό κράτος της.

Σέ λίγο, μία αλύκη συνωμοσία τήν άνέτρεψε και στή θέσι της, οι συνωμότες άνακήρυξαν αυτοκράτορα έναν έμπειρο στρατιωτικό, τό Νικηφόρο.

'Η Ειρήνη έφυγε τότε κρυφά άπ' τό Βυζάντιο κι' έπειτα από πολλές περιπέτειες έφτασε στή Λέσβο. Δεν είχε πιά ούτε φίλους, ούτε χρήματα. Και, για νά μπορή νά ζήσθ, ήταν άναγκασμένη νά στρίβη νήματα από λινάρι, μαζί με ένα σωρό άλλες γυναίκες, πού ήταν τό ίδιο φτωχές και δυστυχισμένες σαν κι' αυτή...

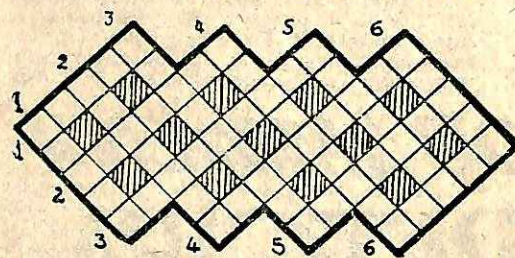
'Η Μοίρα, σκληρή κι' άδυσώπητη, είχε έκδικηθί τήν αίματοβαμμένη Αυτοκράτειρα...

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΒ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο ψαροκόκκαλο

Το σταυρόλεξο αυτό διαφέρει από τα άλλα κατά τρεις λέξεις. Οι λέξεις αυτές να τοποθετηθούν οριζοντίως και καθέτως, θα τοποθετηθούν διαγωνίως. Οι επάνω αριθμοί αφορούν τις λέξεις που θα τοποθετηθούν προς τα κάτω, οι δέ κάτω αριθμοί, εκείνες που θα τοποθετηθούν προς τα άνω.

Καί τώρα να οι ζητούμενες λέξεις:

ΑΝΩ ΣΕΙΡΑ (προς τα κάτω)

- 1) Φυσικό λιμανάκι.
- 2) Μας δίνει κάτι που μας είναι καθημερινώς απαραίτητο.
- 3) Διώχνει τα σύννεφα και μας επιτρέπει να δούμε τ' άστρα.
- 4) Ο αέρας αυτός έρχεται από την ξηρά.
- 5) Περιέχει πολύ αλάτι.
- 6) Έλαχίστη ποσότης υγρού.

ΚΑΤΩ ΣΕΙΡΑ (προς τα άνω)

- 1) Η άγουρίδα στην καθαρεύουσα.
- 2) Υπηρετεί πάνω σε πλοίο.
- 3) Τέλος.
- 4) Πολιτική κινήσεις των Έσθρων.
- 5) Ίχνη (δημοτ.).
- 6) Κρασί στο τέλος του.

Δ.

Με τη σειρά

- 1) Κατατάξετε τα παρακάτω τρία χαρακτηριστικά του κύκλου κατά τη σειρά του μήκους των: α') Διάμετρος. β') Ακτίς. γ') Περιφέρεια.

- 2) Κατατάξετε τα παρακάτω κατά σειράν ταχύτητας: α') Σφαίρα όπλου. β') Υπερφούριον. γ') Ήχος.

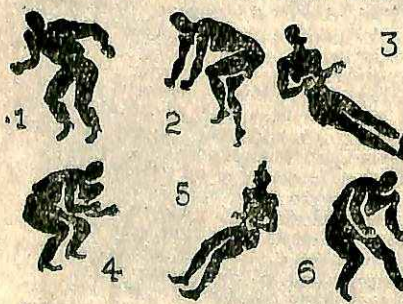
- 3) Κατατάξετε τα έξι κατά σειράν σκληρότητας: α') Διαμάντι. β') Γρανίτης. γ') Χάλυψ.

Τα δυο ρολόγια

Ένα ρολόι πηγαίνει έντελώς σωστά, ενώ έν άλλο πηγαίνει 9 λεπτά μπροστά κάθε 18 ώρες. Αρχίζουν να δουλεύουν και τα δυο μαζί. Σε 3 ημέρες, το δεύτερο σταματάει. Το πρώτο σταματάει 4 ώρες αργότερα. Ποιά διαφορά ώρας δείχνουν τα δυο ρολόγια όταν σταματήσαν;

Τα σπέρ

Απ' τις στάσεις που έχουν στην

είκόνα μας αυτοί οι φίλαθλοι, μπορείτε να βρείτε με ποιά σπέρ άσνα λείται ο καθένας τους;

Ένα γνωμικό

- 1) ΩΡΑ. 2) ΘΩΣ. 3) ΣΩΡΟΣ. 4) ΊΣΙΣ. 5) ΚΟΠΗ. 6) ΣΚΙ. 7) ΑΡΤΟΣ. 8) ΠΡΟΣ. 9) ΣΟΡΟΣ. 10) ΠΥΡΑ. 11) ΘΑΙΣΟΣ. 12) ΠΑΡΟΣ. 13) ΑΣΟΣ. 14) ΦΟΡΟΣ. 15) ΜΕΓΑ. 16) ΤΟΝΟΣ. 17) ΠΩΜΑ. 18) ΘΕΜΑ. 19) ΑΧΝΟΣ.

Προσθέτοντας στις λέξεις αυτές ένα μόνο γράμμα, χωρίς ν' αλλάξετε καθόλου την σειρά των υπολοίπων γραμμάτων, θα μπορείτε να σχηματίσετε λέξεις με τις έξι σημασίες:

- 1) Χρονικό επίρρημα.
- 2) Όρος της Χαλκιδικής.
- 3) Έχθρος των φορεμάτων μας.
- 4) Θεραπεία.
- 5) Ο νόμος την τιμωρεί.
- 6) Μας ακολουθεί παντού.
- 7) Θηρίο.
- 8) Νησάκι του Σαρωνικού.
- 9) Σπείρεται.
- 10) Καπνίζονται.
- 11) Έχει σχέση με το θέατρο.
- 12) Ψάρι.
- 13) Χρήσιμος στη μεταφορά.
- 14) Βάρος.
- 15) Φανήν.
- 16) Μέτρον βάρος.
- 17) Δεν έχει ζωή.
- 18) Προορίζεται για τα μάτια μας.
- 19) Αλλοίμονο σ' όποιον τον πατήση.

Καί τώρα τα γράμματα που προσθέσατε, διαβαζόμενα στη σειρά πρέπει να σας δώσουν ένα σοφό γνωμικό.

Δ.

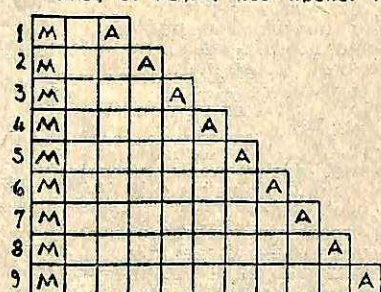
Απ' τη Βίβλο

Μπορείτε να πητε ποιά βιβλική πρόσωπο:

- 1) Διατράφηκε επί 40 μέρες από τα κοράκια;
- 2) Έμεινε 40 μέρες μόνος πάνω σ' ένα βουνό;
- 3) Νήστεψε 40 μέρες.

Κλιμακόλεξο

Όλες οι λέξεις που πρέπει να

βρῆτε αρχίζουν από «Μ» και τελειώνουν σε «Α». Οι ζητούμενες λέξεις έχουν τις ακόλουθες σημασίες:

- 1) Αριθμητικό.
- 2) Κάτι που πολύ ενδιαφέρει τις γυναίκες.
- 3) Νησί της Μεσογείου.
- 4) Πολίχνη πασίγνωστη για τα ιαματικά λουτρά της.
- 5) Έργατικό έντομο που είναι επικίνδυνο να πλησιάζουμε.
- 6) Στρατιωτική μονάδα.
- 7) Έλληνική περιοχή.
- 8) Επείκεια.
- 9) Ίνδη χορεύτρια.

Δεξιά ή αριστερά;

- 1) Σε ποιά από τα δυο χέρια του κρατεί τον πυρσό το Άγαλμα της Έλευθερίας;
- 2) Σε ποιά πλευρά του γαμπρού στέκεται η νύφη, στην τελετή του γάμου;
- 3) Σε ποιά πλευρά της ανδρικής ρεμπουμπλικας βρίσκεται ο φιδόκος;
- 4) Οι μόνες σελίδες ενός βιβλίου βρίσκονται δεξιά ή αριστερά;
- 5) Από ποιά πλευρά γίνεται συνήθως το άρμεγμα της αγέλαδας;

Οι λύσεις στη σελ. 76

Κάθε ώρα έχει το νερό της

Μερικές χονδροειδείς και επικίνδυνες πλάνες. Πολλοί σύγχρονοι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι το νερό που πίνουμε, όπως και ο αέρας που αναπνέουμε, έχει τη μαγική ιδιότητα να αιχμαλωτίζει και να συγκρατεί τις χρωματικές ακτινοβολίες του φωτός. Πράγμα που σημαίνει, μ' απλούστερα λόγια, ότι κάθε ώρα της ημέρας, όπως και της νύχτας, έχει το νερό της.

Οι επιστήμονες αυτοί υποστηρίζουν π.χ. ότι το ανοιχτό και το βαθύ κυανό που περιλαμβάνουν στο πρώτο φως και έχουν αναζωογονητική επίδραση στο νευρικό σύστημα. Ότι οι κίτρινες ακτινοβολίες υπερπυκνώνουν στο μέσον της ημέρας κι' ασκούν μια συντονιστική επίδραση στις λειτουργίες της αναπνοής. Ότι οι κόκκινες ακτινοβολίες, που υπερπυκνώνουν την ώρα της δύσεως του ήλιου, τονώνουν τα όργανα της πέψεως και διευκολύνουν τη χώνευσι των τροφών.

Ο Ιταλός καθηγητής Ταλλαρίνο διέτυπωσε, μάλιστα, πριν από λίγο καιρό, την τολμηρή υπόθεση ότι το συνθιγμένο πόσιμο νερό έχει διάφορες φυσιολογικές και θεραπευτικές ιδιότητες, ανάλογα με τον τρόπο της άμεσου ή έμμεσου διεσόδους μέσα σ' αυτό του φωτός της ημέρας.

Οι θεωρίες αυτές, όσονδήποτε τολμηρές και αν μας φαίνονται, ανοίγουν νέους και εύρητους ορίζοντες στην επιστήμη. Είναι πιθανόν, μάλιστα, ότι θα δημιουργήσει σε προσεχές μέλλον ειδική θεραπευτική, που θα εκμεταλλευθεί την επίδραση της ηλιακής ακτινοβολίας στο νερό που πίνουμε ως μέσον τονώσεως του οργανισμού μας ή θεραπείας διαφόρων ασθενειών.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε, άλλωστε, ότι το νερό είναι η απαραίτητη προϋπόθεση της ζωής μας. Ένα αξιοσημείωτο γεγονός είναι ότι βρίσκεται σε μεγαλύτερη αφθονία στους νεαρούς οργανισμούς, που ζουν πιο έντονα και ταχύτερα. Οι γερασμένοι οργανισμοί, αντίθετα, στερούνται επαρκούς ποσότητας ύδατος και παρουσιάζουν το φαινόμενο της αποξηράνσεως. Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι το νερό είναι στοιχείο υγείας, ζωής και ωριπότητος, ενώ η έλλειψις του είναι σύμπτωμα γήρατος και θανάτου.

Αλλά το νερό δεν είναι αδρανές και άψυχο ένωση οξυγόνου και υδρογόνου. Είναι ένα ζωντανό στοιχείο, που υφίσταται επιδράσεις και δημιουργεί άλλες επιδράσεις γύρω του.

Υπάρχει μια πρόληψις ότι τα νερά των υπογείων πηγών είναι οθην υγιεινότερα και καλύτερα. Αλλ' όπως παρατηρεί ο Αμερικανός δοκτωρ Ρασμούσσεν, πρόκειται για μια χονδροειδή κι' επικίνδυνη πλάνη. Το νερό της επιφανείας, εκείνο που υφίσταται την ευεργετική επίδραση του φωτός, είναι πολύ καλύτερο και ωφέλιμότερο από το νερό των υπογείων πηγών. Αυτό το δεύτερο νερό επιδρά επικίνδυνα στο νευρικό και αρτηρικό σύστημα και μπορεί σε ώριμους περιπτώσεις, να προκαλέσει την εμφάνιση ασθματος και καρκίνου. Δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο, όταν αυτό το νερό, στο τελευταίο στάδιο της διεδρομής του, βγαίνει στην επιφάνεια και υφίσταται τη ζωογόνο επίδραση των ακτίνων του ήλιου.

Εκτός, όμως, από το νερό που πίνουμε και διάφορα άλλα υδάτα εισέρχονται στον οργανισμό μας. Καθένα από αυτά έχει τις ιδιαίτερες ιδιότητές του. Τα πιο αξιοσημείωτα από αυτά είναι: 1) Το νερό που περιέχεται στο γάλα. Η βιολογική του αξία είναι πολύ μεγάλη λόγω της επεξεργασίας που υπέστη στους μαστούς του ζώου ή της μητέρας (προκειμένου για τα βρέφη). 2) Το νερό που περιέχεται μέσα στο κρασί. Και αυτό επίσης έχει πολύτιμες βιολογικές ιδιότητες, λόγω της επεξεργασίας που υπέστη κατά τις ζυμώσεις του γλεύκους. 3) Το νερό των χορταρικών, που έχει υποστή τη ζωογόνο επίδραση του φωτός. 4) Το νερό των ώριμων καρπών, που είναι προϊόν μιας βραδείας και προεπιδικής οξυγονώσεως, που συντελείται στο εσωτερικό των, με τη διπλή επίδραση του ατμοσφαιρικού αέρος και του φωτός. Τα νερά που περιέχονται στα φρούτα, εκτός από την απαραίτητη βιολογική αξία των, παρουσιάζουν επίσης το πλεονέκτημα ότι είναι άποστειρωμένα με απαρμιλλα φυσικά μέσα και πλούσια σε βιταμίνες και διάφορα αλατα.

Είναι πάντοτε άσχημο να περιορίζουμε την επιθυμία που έχουμε για να πούμε, ιδίως κατά το καλοκαίρι, από το γελοίο φόβο ότι το νερό βλάπτει. (Άρκει, βέβαια, να μην κάνουμε κατάχρησι). Το αντίθετο είναι σωστό. Η στέρησης του οργανισμού μας από το νερό που του χρειάζεται οδηγεί σε μια βαθμιαία αποξήρανσι και προετοιμάζει το έδαφος στα πρόωρα γηρατειά.

Δόκτωρ ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΖΕΡΜΟΖ

Το έξυπνο κορίτσι

Το παραμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς που είχε ένα μεγάλο ελάττωμα. Του άρεσε να πειράζει τους αλίκους του και να τους γυρεύη πράγματα που μόνο στα παραμύθια μπορούσαν να γίνουν. Μια μέρα κάλεσε τον υπασπιστή του και του είπε:

— Πάρε ένα φλουρί και μ' αυτό να μου αγοράσεις ένα άρνι που να στοικίζει ακριβώς, όσο και τα χρήματα που σου δίνω. Να μου αγοράσεις ακόμη και μια κουβέρτα, που κι' αυτή να μην είναι ούτε πιο φτηνή, ούτε πιο ακριβή από ένα φλουρί. Θα μου φέρεις και το άρνι και την κουβέρτα, αλλά μαζί μ' αυτά και το φλουρί που σούδωσα. Να μην ξεδώσεις όμως δικά σου χρήματα, γιατί θα το μάθω και τότε σου δίνω ένα χρόνο διαόρια να σκεφτείς και να εκτελέσεις τη διαταγή μου. Αν γυρίσεις χωρίς να κάνεις τίποτε, να ξέρεις πως σου έφυγε το κεφάλι από τους ώμους.

Ο καυμένος ο υπασπιστής, ξεκίνησε σκεπτικός και λυπημένος, με την ελπίδα πως θα εύρισκε κανένα στο δρόμο του να του πη ένα τρόπο και να τον δγάλη από τη δύσκολη θέση. Εκεί που πήγαινε αντιμετώπιζε ένα γέρο που γυρνούσε στο χωριό του.

— Καλημέρα, γέροντα. Καλή καρδιά νάχης παλληκάρι μου. Και ξεκίνησαν κι' οι δυο μαζί. Σε λίγες ώρες έφτασαν στο χωριό όπου κατοικούσε ο γέροντας.

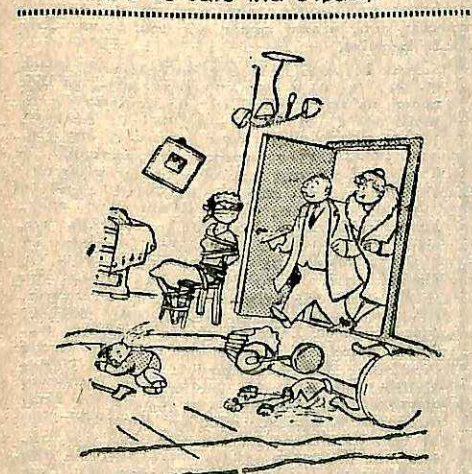
— Μείνε ως αύριο το πρωί στο σπίτι μου, τού πρότεινε.

Ο υπασπιστής δέχτηκε και μπήκε στο σπίτι. Εκεί είδε το κορίτσι του γέροντα. Ήταν μια κοπέλλα πενταμορφη, αλλά κούτσαινε λίγο. Ο ξένος της έριξε μια ματιά και είπε άμεσως:

— Το σπίτι σου είναι καλό, αλλά κοίμα νάχης στραβή καμινάδα.

Ο γέρος, που ήταν βέβαιος πως η καμινάδα του σπιτιού του δεν ήταν στραβή, άκουγοντας τα λόγια του ξένου, συλλογίστηκε: «Αυτός ο μουσαφίρης μου δε θάνε σίγουρα στα καλά του». Το κορίτσι, όμως, που κι' αυτό άκουσε τί είπε ο υπασπιστής του βασιλιά, του έδωσε την απάντησι:

— Αύριο δε θάνε πιά στραβή.

— Ήταν φρόνιμος ο Μπούλης, δεσποινίς:

— Έξυπνο κορίτσι έχεις, να μη βασκαθῇ, είπε στο γέρο ο ξένος.

— Να μου ζήση η κορούλα μου, γιατί αυτή είναι το στήριγμα κι' η παρηγοριά των γηρατειών μου.

Έξακολουθώντας την ομιλία, ο γέρος πληροφόρησε τον υπασπιστή πως κείνη την ημέρα είχε πεθάνει ο πιο πλούσιος του χωριού.

— Πέθανε ζωντανός ή πεθαμένος; ρώτησε πάλι ο ξένος.

— Πώς να πεθάνη ζωντανός και πως πεθαμένος; τού είπε ο γέρος, ενώ με το νου του έλεγε: «Πολύ άσχημα είναι χτυπημένος στο κεφάλι αυτός ο άνθρωπος!».

Το κορίτσι όμως κι' αυτή τη φορά άκουσε και δεν άφησε να του δώση την απάντησι:

— Πέθανε ζωντανός!

— Έξυπνο κορίτσι έχεις, να μη βασκαθῇ! είπε πάλι ο υπασπιστής του βασιλιά. Ο γέρος τότε σηκώθηκε, φώναξε την κόρη του στο διπλανό δωμάτιο και της είπε:

— Ο ξένος μας είναι τρελλός και να τον προσέχης. Άκους τι λόγια λέει.

— Λάθος κάνεις πατερούλη μου, απάντησε το κορίτσι. Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι καθόλου τρελλός και ό,τι είπε είχε το σκοπό του. Τα λόγια του για τη στραβή καμινάδα ήταν μια πετριά. Ήθελε να πη πως είμαι καλή και δημοφής, αλλά κουτσάινω. Δεν ξέρει πως μόνο τα παπούτσια με στενεύουν. Γι' αυτό κι' έχω το άρνι απάντησα πως αύριο δεν θάνε πιά στραβή. Για τον ζωντανό και για τον πεθαμένο πάλι, ο ξένος ήθελε να μάθω αν άφισε παιδιά ή όχι. Αν άφισε παιδιά σημαίνει πως πέθανε ζωντανός κι' αν δεν άφισε, πως πέθανε πεθαμένος.

Από τ' άλλο δωμάτιο ο υπασπιστής κρυφάκουε κι' άπορούσε για την έξυπνάδα της νέας. Όταν έπειτα από λίγο κάθισαν στο τραπέζι να φάνε, το κορίτσι έφερε μια ψημένη κόττα. Την έκοψε κομμάτια κι' έδωσε στο γέρο το κεφάλι και τα πλευρά, στάν ξένο τα πόδια και για τον έαυτό της κράτησε τις φερούρες.

— Γιατί έκανες αυτή τη διανομή; τη ρώτησε ο υπασπιστής.

— Γιατί ο πατέρας είναι το κεφάλι και τα βεμέλια του σπιτιού, απάντησε κείνη, γι' αυτό τού έδωσα το κεφάλι και τα πλευρά. Σε σένα έδωσα τα πόδια, γιατί φεύγεις αύριο και σου χρειάζονται για ν' ανέχης στο δρόμο. Κι' έχω κρατήσει τα φτερά, γιατί την ημέρα, τού θα παντρευτώ θα πετάξω από αυτό το σπίτι.

Τότε ο υπασπιστής δεν κράτησε περισσότερο μπροστά στην έξυπνάδα της και της διηγήθηκε την ιστορία με το φλουρί, τ' άρνι και την κουβέρτα.

— Γι' αυτό στενοχωριέσαι; τού είπε η νέα. Δεν υπάρχει πιο εύκολο πράγμα. Να πάς αύριο το πρωί ν' αγοράσεις μια άρνάδα, αλλά προσέξε να μην πολύ μαλλί. Κούρεψε την και φέρε μου το παλλί, για να σου κάνω από αυτό δυο κουβέρτες. Θα πουλήσουμε τη μια και θα πάρουμε ένα φλουρί. Έτσι θα μπορούσε να πάς στο βασιλιά και την κουβέρτα και τ' άρνι και να τού επιστρέψεις το φλουρί του.

Ο ξένος έτρεξε να κάνει ό,τι τού είπε η έξυπνη κόρη κι' όλα έγιναν σύμφωνα με τη συμβουλή της. Όταν γυρίσε ο υπασπιστής στο παλάτι, η βασιλιάς έμεινε έκπληκτος που τού τα πήγε όλα εν τάξει. Τότε ο υπασπιστής, ωμολόγησε πως όλα αυτά τα σκέφτηκε το κορίτσι του γέροντα. Και καθώς ήταν νέος και ανύπαντρος ο βασιλιάς, την πήρε γυναίκα του κι' έζησαν καλά και ευτυχισμένοι σε όλη τους τη ζωή.

Στόν φωτογράφο

Η ιστοριούλα σας

Ο Πέτρος μπαίνει σ' ένα φωτογραφείο μαζί με την παρέα του και ρωτάει το φωτογράφο:

— Πόσα λεφτά θέλετε για να με φωτογραφίσετε μαζί με τους φίλους μου;

— Τριάντα χιλιάδες δραχμές οί δώδεκα! τού απαντά ο φωτογράφος.

Και ο Πέτρος ρίχνοντας μια ματιά στην παρέα του παρατηρεί:

— Μα έμεις είμαστε μόνο πέντε!...

MIKY - MAOYΣ

Χιοῦμορ

Ο μικρός Κωστάκης ρωτάει τον πατέρα του:

— Δεν μου λές, μπαμπά, πόσο κοστίζει ένα μπουκαλάκι κόκκινο μελάνι;

— Μα πέντε εκατοστάρια. Δέ φαντάζομαι περισσότερο. Γιατί με ρωτάς, Κωστάκη;

— Πεντακόσιες δραχμές! Δεν αξίζει λοιπόν τον κόπο να κάνη τόση φασαρία ή μαμά, επειδή έχυσα το μελάνι πάνω στο χαλί!...

Ο μπαμπάς: Ξέρεις, Τοτό, ο Θεός σου έστειλε απόψε μια αδελφούλα. Ο Τοτός: Άλήθεια; Άκουσε μπαμπά να μη το πούμε ακόμα της μαμάς... Να της φυλάξωμε την έκπληξι γι' αύριο που έχει τη γιορτή της!...

Η μαμά: Τί κάνεις αυτού παληόπαϊδα;... Δεν ντρέπεσαι να γλύφης την τούρτα; Λιλίκια: Δεν πειράζει, καλέ μαμάκα. Ο γιατρός είπε το πρωί πως ή γλώσσ μου είναι καθαρή!...

Ο δάσκαλος ρωτάει το Μπούλη: — Πες μου πως θα πάω στα γαλλικά «πολύ άσχημος»; Ο Μπούλης μένει με το στόμα κλειστό. Για να τον βοηθήση ο συμμαθητής του Τάσος τού φωνάζει από το πίσω θρανίο: — Tres laid (τρέ λαί)!

Και ο Μπούλης παρεξημώντας τον γυρίζει και τού φωνάζει:

— Έσύ είσαι τρελλός!...

Η δασκάλα: Τί κάνουμε για να βρούμε το ζητούμενο; Λιλίκια: Περιπατούμε σκυφτά και ψάχνουμε!...

Τα δυο πουλιό

Το ποιηματάκι σας

Ένα θαλασσινό πουλί έπλανήθη, και στο ξερό λαγκάδι που έπετοῦσε, αντίσμως Έναν κότσιφα μια μέρα που στέκοταν και γλυκοκελαίδουσε

— Μα πως μπορείς και τραγουδάς εδώ που δεν υπάρχει μια σταλιά νερό;

— Γιατί; Έτραγουδούσαν εδώ πέρα, κι' ή μάνα μου μαζί με τον πατέρα

Ο,τι και να'ναι πάντα είναι Ιερό το χώμα της πατρίδας και γλυκό.

Σ. ΜΙΛΙΤΣΚΙ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Οι ηρωίδες της Ξεφτιαχιάς

Ψευτομαμά

Η Εύρυδικη του Τσαλίκη ένα κορίτσι μπουζούκι-γκιμπι, σαν την γλασάδα, σαν το πουλούδο, με δάνου και ξεφωγητά ήλεγε το 'Εφταλιάς:

— Σερσέμη, λολό και παλαβό έχεις τό θάνο τό γιαβούσκου μου, μιά κουντουριμένη τσοί Ποδαράδες. Μπεζέρισα μπας τόν άποτραβήξω. Μάγια, νταντανάνι, νε-κρόχωμα ήβαλα, γά δρασκέλιση, μιά τού κάκου!

— Καλέ Βρυδίκη, φωνάζει η 'Εφταλιάς, κρίμα που σέχα για πιά να μακαράλίκια, οξ από δώ, Σολωμονική και μαγία, τα πιστεύουν οι γυναίκες, και τα τσάκαρε. Τώρα σ' έτοι, τη την έποχη, θέλει ούσταλχη, έξυπνα κόλπα, μεγάλη κα-πατσία.

— Μα γι' αυτό κι' έγώ ήρθα σ' έσένα. Φταλικά μου, γιατί ξέρω πως έχεις έφτα παπάδων γνάσι! Κι' είσαι καλή κι' αξία να βρης κολλάι να ζεστάνης πάλι την καρδιά του ματσό μου.

Κι' ή καμένη η 'Εφταλιάς πάντα συντρέχει και πανόψυχη, σκέφτηκε λίγο και τσ' έλεπε κι' απόφασι:

— Άκου, Βρυδίκη μου, έγω θα πάω σ' τσοί Ποδαράδες κι' αυτή όποια είναι, θα την κάνω με μιά κουβέντα μου να σιχαρντί, ση τό γιαβούσκου σου, και να σουδρη πλώω σαν τό δαρμένο σκυλί. Άλλά και σού, όπως λέει η παροιμία, τό χεν χέρι νίειε τ' άλλο και τα δυό τό πρόσωπο, θέλω...

— Τι θές;
— Θέλω, έπειδή δεν μπορώ να νοικιάσω την κάμαρα, γιατί όσοι ήρχανε την βρίσκουν πως είναι λίγο σκοτεινή, πως μυρίζει μούχλα, κι' έχει μουνιτά, γι' αυτό θέλω ναρχεσαι να ρεσιδέρνης τσοί μουστε-ρήδες μπας καταφέρω και την δώσω σε κανένα υπεκιόρη.

— Εύχρηστος, Φταλικά μου, φωνάζει η Εύρυδικη κι' ευθύς στάθηκε βιτρίνα κάτω απ' τό νοικιαστήριο.

Τα τσαχινία μάτια τη λήγανε σ' τσοί περαστικοί: «Έδώ μ' ένα νοίκι δυο καλά: Σπίτι κι' έρωτα»!

Πράγματι τό δεύτερο άπόγευμα ένας νεαρός πλησίασε.

— Ηθελα να νοικιάσω ένα δωμάτιο...

Η 'Εφταλιάς — μεγάλη άλεπού — προσέσπασε πως έχει τό φαί στη φωτιά και τούς άφισε μόνους.

— Μαμά σας είναι; την ρώτησε δειλά ό νεός.

— Μάλιστα!... Σας άρέσει τό δωμάτιο; Δεν είναι ώραιο;

— Θαύμα! είπε πάλι εκείνος. Και τί ζητάτε;

— Μιά λίρα τό μήνα, και τρία μηνιατικά πεσνί.

Και μ' ένα πονηρό χαμόγελο προσέθεσε: — Θάχετε και κάθε περιποίηση...

Τό παλληκάρι που πέρασαν απ' τό μυαλό του χίλιες δυό τρυφερές περιπέτειες εκεί μέσα μαζί της, ήθελε, πλέρωσε μπή ταμάμ την 'Εφταλιάς, και την άλλη μέρα πρωί-πρωί κουβάλησε με την έλπίδα πως τά παρακάτω θάρουν μόνα τους.

— Μπράβο, Βρυδίκη μου, φωνάζει η 'Εφταλιάς, σαν πήρε την μπροστάντζα και σύμφωνα με την υπόσχεση που τ' ήθελε, ματζέψε η πανούργα πέντε πιτσιρικάκια απ' τό μαγαλά και μιά και δυό γιά τσοί Ποδαράδες. Μπράβ, τσοί και πλώω τα πιτσιρικάκια. Μπήκε στο σπίτι τη γκόμενας του θάου και τσ' έλεπε έν κοντολογιά:

— Άκου, κοπέλλα μου, ό θάνος μ' έχει έφτα χρόνια φιλενάδα του!... Αυτά είναι παιδιά του...

Γώρα ήμαθα πως σου τάζει χάμο... Έγώ δεν φέρνω κανένα 'μυδίο. 'Ηρθα όμως μάδους να σ' αδειάσω πως αν νίχη αυτή η παντρεία φουρτοβιά σου!...

Θα σου κάνω άχαρτά με τα παιδιά και βγάλε τό σβέρκο σου!... Μέτρα τα καλά να 'δης είναι πέντε ε ε ε ε ε!!!

Τό ίδιο βράδυ τό θάνο χωρίς έξηγήσεις τόν διάδω απ' τσοί Ποδαράδες κακήν κακώς, και γύρισε στην Εύρυδικη του. "Όσο γιά τό νοικάρη τ' 'Εφταλιάς τρώει τα λυσσικά του που την ήπαθε σαν άγράμμα-τος απ' την... Ψευτομαμά!

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Βγήκε απ' τό σινεμά μιά μικρούλα, με παραγεμισμένο τό μυαλό από τό ρωμαντικό φίλμ, που είδε παρμένο από ένα παλιό ίπποτικό μυθιστόρημα.

— Έτσι μόνο σ' ένα τέτοιο άντρα, θα δώσω κι' έγώ την καρδιά μου, μονολογούσε κι' έλεγε εύχαριστημένη, έπειτα από τά αισθηματικά έπεισόδια του έργου.

Γι' αυτό θύμωσε όταν είδε τόν Κιρκόρ να την παρακολουθεί.

— Ντορ μπέεεε! φωνάζει μπαϊλντισμένος ό Κιρκόρ.

Έκεινη όμως σήκωσε τούς ώμους της, τάχυνε τό βήμα, και μπήκε στο πρώτο στενό δρομάκι γιά να τού ξεφύγη.

— Ούλέν, γκέλ γιαβρούμ. Άίντε μπήρ ντο-ντουρμα να κεράσω έσένα.

Άγανακτισμένη απ' τό τσιπύ του, ή μικρούλα τού έλεπε:

— "Η μ' άείνεις ήσυχη, ή φωνάζω έναν άστου-φύλακα!

Ό Κιρκόρ όμως τό βιολί του. Τότε ό Στό-κλνς, που παρακολουθούσε την σκηνή, πήγε κοντά, και, δίδεν έξαγριωμένος, τού φώναζε:

— Ντροπή σου, μωρέ!... Άφισε ήσυχο τό κορίτσι παληάνθρωπε!

Και με δυό σπρωξές τόν πέταξε στο καρσινό ντουρσέκι.

Άμέσως ή μικρούλα κύτταξε προσεχτικά τόν σωτήρα της και τού χαμογέλασε, λέγοντας συγκινημένη:

— Σας εύχαριστώ!...

— Μα έσύ είσαι, κοπέλλα μου κατάχλωμη, τής έπτε φιλοφρονητικά ό Στόκλνς. Έλα να σου προσφέρω μία λεμονάδα.

Τό κορίτσι δεν θα δεχόταν ποτέ την πρόσκληση τού πρώτου τυχόντος, αλλά οι περιστάσεις ήταν εξαιρετικές. Άλλωστε, τό ίδιο συνέβη και με την ήρωίδα που είδε στο σινεμά. Άπόπειρα άπα-γωγής, έπέμβασις ενός ίπποτικού νέου και τά ρέστα.

Κι' έτσι σε λίγο καθισμένοι στο καφενείο, ώρι-ζαν ραντεβού γιά την έπομένη.

— Βάί, σεϊτάν 'Ιστοκλή, βόί!... φωνάζει ά-πό μακριά ό Κιρκόρ κι' όσο τούς βλέπει να σι-γοκουβεντιάζουν πεί να φας τα μουςτάκια μου, γιά να μην έπαναληφθή ή σκηνή απ' αυτόν τόν πα-ληόμασκαρά! τής έπτε ό Στόκλνς.

Μιά ώρα άργότερα στο καφενείο καθόταν πάλι με τόν Κιρκόρ ό Στόκλνς, κι' ένθουσιασμένος τού έλεγε:

— Φίλε μου τό κόλπο πέτυχε, ξετράλλανα τό κορίτσι, έπαίει θαυμασία τό ρόλο μου.

— Ούλέν, πρόσθεσε ό Κιρκόρ, άλλη φορά νοηλχτικό ζαμπρά έσύ τα παίξης, και έγκώ ρό-λο ίσωτήρα τά κάνω. Αυτό τά πη συνεργασία, γιαβρούμ!

— Συμφωνότατοι! φωνάζει ό Στόκλνς, κι' ευ-τύς τό άλλο βράδυ ήκανε τά γλυκά μάτια, και παρακολουθούσε μιά άρχοντοκοπελλάρα περσστι-κιά.

— Γειά σου, νταντάνια μου!... Έσύ είσαι πανίσχυρη σαν Μεγάλη δύναμις... έν δράσει.

Η κοπέλλα ξεροκαταπίνει, ξεροκοκκινίζει, και κάνει ύπομονη. Ό Στόκλνς όμως τό χαβά του έξακολουθεί πιδ τσιπυλάδικα την καταδίωξι.

Ό Κιρκόρ, σύμφωνα με τό πρόγραμμο, μπήκε εύχαριστημένος στην μέση, έτοιμος γιά τό ρόλο τού σωτήρα!

— Έ μ' ενίτσαρος είσαι; φωνάζει πάλι ό Στόκλνς. Χαλάλι του αούτουου που σε χαιρείται!

Έκεινη τότε την παρητήρε ή χολή, τρίζει τα δόντια, άζίτζει, άφρίζει, και μουγκρίζει.

Ό Στόκλνς τό βρήκε μπαστουσία και τρομο-κρατημένος εξαφανίστηκε μέσ' τό σκοτάδι.

Κι' έτσι ή κοπέλλα σαν άγριεμένο λιοντάρι έ-πεσε πάνω στο μπουντάλι Κιρκόρ.

— Μπρέ γιαβρούμ, μπέν ντεϊλί!! λάτος πά-τος κάνεις.

Μά εκείνη με τά χέρια της — γάντζοι σιδερέ-νιοι — τόν βαστούσε σφιχτά κι' ήταν άδύνατον να τής ξεφύγη ό φουκαράς.

Την άλλη μέρα στραπατσασμένος, γδαρμέ-νος και παρσαδισμένος, έλεγε στον Στόκλν:

— Ούλέν συνεργασία νιάλνσι τά κάνω, πριν ντιαλύσουνε μένα. Έξικ όλσούν μπέ!

Σ. Ρ.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Φωνάρες

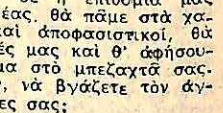
Σκαμός βρέ! Σκαμός είπαι Βουλώ-στε το, που να σάς πάρη και να σάς ση-κώση! Σε ποιους τά λέω; Σε όλους σας βρέ! Σε ψαράδες και σε χασάπηδες! Σας έκανα την τιμή νάρθω στην Άγορά να ψα-νίσω ένα ψάρι φρέσκο και λίγο ακόμα θα με στέλνατε στο ψυχιατρείο. Έγώ βρέ ήρθα να φωνίσω ψάρι, όπως και όλος αυτός ό ταλαίπωρος κόσμος. Δεν ήρθα ν' ακούσω χορωδία με άγριοφωνάρες. Άλλά αυτό δεν είναι Άγορά! Είναι ό πύργος της Βα. δελ.

Και τί φωνάξετε βρέ; Τι λέτε μ' αυ-τούς τούς φρικαλέ-ους ξελαρυνγισμούς; Έσύ πρό παϊτός βρέ χοντρά, με τις μου-σάκες. Τι φθέγγει-σαι χωρίς να παίρ-νεις άνασθη και άν-τιλαλει ό βόλος της Άγοράς, σαν να ώ-ρύεται τό σύμπαν; Ότι πούλας ψάρι; Εύχαριστούμε πολύ γιά την πληροφορία. Σού έπε κανέναν ότι είμαστε στραβοί και δεν τά βλέπαμε; Δόξα σοι ό Θεός και μά-τια έχουμε γιά να τά ίδουμε και μύτη γιά να τά μυρίσουμε. Ψάρια είναι. Σού έπε κανείς ότι μπορεί να τά πάρουμε γιά μα-ρούλια ή γιά καρεκλοπόδαρα; Τίς ή ά-νάγκη, λοιπόν, να κορυδαίνεις σαν βωδι που τό σφάζουν;

Και σού, κύριε χαράπη, με την κόκκινη ποδιά και τις μαχίρες, που μου θυμίζεις τό Γιαγκούλα, τί χαλές τόν κόσμο με τά ξεφωνιτά σου; Γιά να μάς πληροφορήσης ότι πούλας κρέας; Μη δεν τό βλέπουμε κρε-μασμένο στα τογκέλια, ή μήπως φαντά-ζεσαι ότι μπορούμε να τό έκλάσουμε γιά κορσέδες και τού λόγου σου γιά μαντε-νέν; Τό βλέπουμε. Άρνιά είναι και μάλι-στα Βεγγάζης. Και όλοι τα ίδια πούλατε. Οι ψαράδες ψάρια και οι χασάπηδες κρέας. Περύ αυτόν δεν έχουμε άμφισβόλια. Και γι' αυτό ακριβώς έρχόμαστε έδω — μαύρη ή άρα που πατήσαμε — έγώ τουλάχιστον — τό ποδάρι μου. Για να πάρουμε ή ψάρι ή κρέας. Και αν με θέλουμε ψάρι, θα πάμε στα ψαράδικα. Άν δεν ή έπιθυμία μας στρέφεται προς τό κρέας, θα πάμε στα χα-σάπικα. "Ησυχόι και άποφασιστικοί, θα κάνουμε τις προμήθειες μας και θ' αφήσου-με τό ιερό μας χρέμα στο μπεζαχτά σας. Είναι άνάγκη, λοιπόν, να βγάξετε τόν άγ-κλέωρα με τις φωνάρες σας;

Πώς είπατε, κύριε ψαρά; Φωνάξετε γιά να προσεγκύσετε την πελατεία; Και αντί να φουσκώνουν τα πλεμόνια σας και να γουρλώνουν τα μάτια σας και να βραχνιάζη τό λαργύγι σας και να παθαίνετε υπεραιμία τού προσώπου, γιατί δεν συνεννοήσατε όλοι μαζί να καθόσαστε φρόνιμα; Η πελα-σία άποσώδηποτε θάρρη. Και μάλιστα πε-ρισσότερη. Γιατί έγώ π. χ. δεν πρόκειται να ξαναπατήσω τό πόδι μου στην παληο-αγορά σας. Άν είναι, γιά να βρώ ένα φρέσκο ψάρι, να ύποσώ κλονισμό τού νευ-ρικού μου συστήματος και να χαλάσω τό κέφι μου, χίλιες φορές να μου λείπη. Σας τό χαρίζω.

Και δεν μου λέτε ένα πράμα, σας παρα-καλώ. Άν όλοι όσοι πούλανε κάτι, οι έμ-ποροι, οι καφετζήδες, οι ζαχαροπλάστες, οι καπνοπώλες, οι ταβερνιάρηδες, οι ρολογά-δες, οι παπουτσήδες, όσους έχουν ένα όποιο ή-ποτε μαγαζί τέλος πάντων, άποφασίσουν να βγούν στην πόρτα και να ξελαρυνγίζονται, σαν τού λόγου σας, τί θα γίνει ή αθλία αυτή πρωτεύουσα; Θα γίνει υπαίθριο τρα-λοκομείο ή όχι; Και ήθελα νάξερω και κάτι άλλο ακόμα. Αυτή τη δουλειά, να βγάξετε αυτές τις άγριοφωνάρες από τίς έξη τό πρωί ως τό βράδυ, την κάνετε συ-νεχώς και άδιαλείπτως χρόνια δόλοκληρα. Δεν θραύονται οι φωνητικές σας χορδές; Δεν διαρρηγνύονται τα στήθη σας; Δεν πα-θαίνει έκρηξη ή κεράλα σας; Πώς; Έχετε συνήθειες; Νά ξεσυνήθισετε βρέ! Πάρτε παράδειγμα από τά ψάρια που κάθονται σιωπηλά και άμύλητα και κέντε τό ίδιο. Αυτά γιάτι δεν φωνάζουν; Βουλώστε το, λοιπόν, αν θέλετε νάχτε την τιμή να πιά-σετε τόν Πελοπίδα πελάτη. Άλλοίως θα σας τό βουλώσω έγώ και σημειώστε την ώρα που σας τό λείω! Κορύδατες!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Μεσαιωνισμοί

Με τό ψευδώνυμο «ΑΔΙΚΗΜΕ-ΝΟ ΛΕΒΕΝΤΟΚΟΡΙΤΣΟ» μιά έπιστολογράφος μου έξιτορεί την περίπτωση της, που είναι τόσο έν-διαφέροντα, ώστε άξίζει ν' ανα-φέρω παρακάτω αρκετές περικο-πές απ' τό γράμμα της:

«Ανήκα σε οικογένεια της ά-ριστοκρατίας. Πρό δυό έτών τε-λείωσα τό γυμνάσιο και σήμερα εργάζομαι ως γραμματέας στο γραφείο τού πατέρα μου. Από λε-φτά δεν έχω να σκεφτώ τίποτε, γιάτι ή περιουσία τού πατέρα μου είναι οχεδόν όλη κάτω από τόν έ-λεγχό μου. Έχω όλες τις άνέσεις της ζωής. Τίποτα δεν μου λείπει! Όστόσο, όμως, νοιώθω τόν έαυτό μου πολύ άδικημένο, γιάτι ό πα-τέρας μου, σαν άνθρωπος τού πα-ρελθόντος, έπιμένει να με κρατά μακριά από τόν υπόλοιπο κόσμο. Είμαι σήμερα 25 έτών και όμως — τί να σας πώ — ντρέπομαι γιάτι δεν γνωρίζω τί ύπόσχει πέρα από τό σπίτι μου.

«Με μαλώνει σαν με δη να μιλώ με μιά φίλη μου ή μ' ένα γνωστό μου. Είπε τόσο άσυνήρες, που δεν μου έπείρησε να μιλώ ούτε και μ' αυτόν τόν καθηγητή μου άκό-μα, απ' τόν όποιο πήρα τό φαί και τόν πολιτισμό μου. Τού είναι άδύνατο να καταλάβη τό μεγάλο κακό που μου προξέει με τόν έ-γισμό τού. Προσπάθησα, όσο μπορώ, να τόν κάμω να νιώσχη την ψυχολογία τόν νέου, με αύ-τούς διώες δεν ένοιεί ν' άφήση στην πάντα τις προλήψεις τού παρελ-θόντος και έπιμένει να με κρατά πάντα σκιάβας, σαν ένα πουλί με-σα στο κλουβί! Τού έξηγησα πώς με τί στάσι του κινδυνεύει τό μέ-λον της κόρης του και πως ή έπο-χή που ζούμε τού έπιβάλλει να χα-λαρώση τούς περιορισμούς του. Βαρέθηκα να ζω μιά τέτοια σκλη-ρή ζωή, γιάτι είναι άπάνθρωπη και μεσαιωνική. Και σαν σκέτω-μαι δλ' αυτά, αναρωτιέμαι τί αξία μπορούν να έχουν τά πλούτη, όταν στερήσαι τό πολυτιμότερο πράγμα στον κόσμο: την έλευθερία σου; Τί κι' αν έχης έκατομμύρια λίρες, αν δεν έχης τό δικαίωμα να χρη-σιμοποιήσης τις άρετές και τις ίκανότητες που ή φύσι σου έχει χάρισει γιά να νικής τη ζωή σου».

Λυπούμαι, άγαπητή μου φίλη, γιά όσα σας συμβαίνουν και σας συμπονά. Είναι άλθινα παράξενο να σκέπτεται έτσι ένας πατέρας...

Πονεμένη μελαχροί-νούλα ν' αντ' να ζητάτε από μένα γνώμη, τό λογικότε-ρο είναι να ζητήσετε από τόν ίδιο τόν φίλο σας να σας έξηγήση γιά ποιά αίτια δείχνεται τόν τελευ-ταίο καιρό ψυχρότερος άπέναντί σας. Ίσως να έχη έμπρησθή απ' την άπροθυμία που ή μητέρα του δείχνει γιά την ένωσή σας. Μα γιά ν' αντιμετώπισετε άποσώδηποτε τό ζήτημα, εκτός από τό νυγίο, βρί-σκω σκόπιμο να συμβουλευθήτε και να έπικαλεσθήτε και ή μεσο-λάδρη τού πατέρα του, που εύνοεί τό αίσθημά σας.

Ερωτώ πονεμένον, Κα-λάμας: Άφου, γενικά, από τό γράμμα σας δείχνετε πως έχετε έμπιστοσύνη στην κοπέλλα κι' έ-κεινη δεν φωνήθηκε και στις δυό φορές που κατά σύμπτωση την συν-αντήσατε με άλλο να σας δώση έξηγήσεις, που τις δείχνατε και τις διαπιστώσατε ελκρινείς, και γενικά με τί στάσι της σας έκδη-λώνει ζωηρά ότι σας άγαπά, δεν νομίζω πως πρέπει να έχετε ακόμα αμφιβολίες, και πρό πάντων δεν έπρεπε να της συμπεριερθήτε ά-σχημα. Άν σ'ό μέλλον έχετε πάλι καμιάν ύποψία, μπορείτε να την παρακολουθήσετε γιά να έξηνά-σετε τί συμβαίνει, άλλα διακριτικά και φρόνιμα. Πάντως να μην προ-καλέσετε έπεισόδια και παρεξηγή-σεις μ' άόητες φαντασιοληξίες κι' άστοχες ζήλειες.

Φίλη ν' Α-Ω: Με πολλή συμ-πάθεια διάδασα τά μικρά σας πα-ράνοια γιά την στάσι της φίλης σας, που, άφου μόνη σας προσέ-φερε την φίλια της, τώρα δείχνει-ται κάπως ψυχρή κι' έπιφυλακτική άπέναντί σας, χωρίς να ξέρετε

— Θα σ' έλύσω με μόνον έν μ'ας πής τί έχει μέσα αυτό τό CAMEL και γυαλίζει έτσι ώ-μορφα τά παπούτσια σου.

— Θα σ' έλύσω με μόνον έν μ'ας πής τί έχει μέσα αυτό τό CAMEL και γυαλίζει έτσι ώ-μορφα τά παπούτσια σου.

ποιά είναι ή αίτια και σε τί ίσως σφάλμα σας όφείλεται ή στάσι της αυτή άπέναντί σας. Υποθέτω πως μπορεί να έχη μπλεχτή με κανένα αίσθημα, που δεν σας τό έμπιστεύ-ει άκόμη από κάποιαν, ίσως, πα-ράξενη, συστολή. Γι' αυτό, γιά ν' άπαλλαγήτε και σεις απ' την άνησυχη περιέργειά σας, νομίζω πως πρέπει να την πιάσετε και να της μιλήσετε έλευθερα και ελκρινά, να ζητήσετε της μιά, χωρίς περι-στροφές, έξηγησι, ώστε ανάλογα πιά να ρυθμίσατε ή στάσι σας άπέναντί της.

Ερωτώ μενόν Καλλι-θεάτην: Τό τελευταίο σας γράμμα είναι τό πρώτο μόλις που παίρνω στα χέρια μου και λυπού-μαι γιά την άτυχία να μην έχω πάρει τά προηγούμενα, ώστε να σας άπαντούσα έγκαιρότερα. Σχε-τικά με όσα μου γράφετε, θα κα-ταλαδίστηκα, βέβαια, ότι τά αι-σθηματικά ζήτηματα, όταν μάλι-στα τά βλέπει κανείς, όπως έγώ, έξ άποστάσεως, και μόνον μέσω της άλληλογραφίας τών άναγνω-στών μου, δεν επιδέχονται γνώμες και λώσεις κατηγορηματικές, που κάποτε μπορούν να φέρουν ίσως τό αντίθετο αποτέλεσμα απ' ό τι θα εύχόταν κανείς να πέτυχη. Στην περίπτωση σας φρονά τό ότι αυτή ή συμπεριφορά της νέας είναι πι-θανότατα νάξι και καρίστοι, όπό-τε θα προήη να της φερθήτε και σεις ανάλογα, όσωπου ν' άναγκά-σση να έκδηλώση, τέλος πάντων, τα ελκρινή της αίσθηματά άπέ-ναντί σας.

Επαρχιώτην βιολίσταν Β. Ζ. 12, Πειραιά: Άν δεν έχετε κανένα σοβαρότερο λόγο να άμ-φιβάλλετε γιά την έμπιστοσύνη που μπορείτε να δείχνετε στη νέα, δεν πρέπει να σας άνησυχή τό ότι κά-ποτε δεν συμμορφώνεται στις συ-στάσεις σας, γιάτι αυτό τό έχουν οι γυναίκες και, άλλωστε, έξορτά-ται πολύ ή άνάλογη συμπεριφορά τους απ' τόν τρόπο και τόν τό-πο που κάνουν τις συστάσεις σας. Επειτα, άφου δεν είχατε κανένα θε-τικό λόγο, δεν έπρεπε να παρακο-λουθήτε την νέα, πράγμα που ήταν φυσικό να της προσάλη την αξιο-πρέπεια όταν σας άντιλήφθηκε. Γι' αυτό, σαν ελκρινής άνθρωπος, πρέπει να της ζητήσετε συγγνώμη

... και νά φροντίσετε νά συμψιλαι-σθε.

Κ. Γ. Κ., Πευκί, Ίστιαίας: Λυ-πούμε ελκρινά φιλε κύριε, γιάτι γιά λόγους άνεξάρτητους της θε-λήσεώς μου δεν μπορώ να ίκανο-ποιήσω την παράκλησή σας, γιάτι ή άλληλογραφία τών έπιστολογρά-φων μας δεν φυλάγεται και, έξ άλ-λου, έχει μεσολάβησε τόσο διά-στημα, που όχι καν όνομα, άλλα ούτε και την περίπτωση που σας στρέφει, έξηγησι, ώστε ανάλογα πιά να ρυθμίσατε ή στάσι σας άπέναντί της.

Ερωτώ μενόν Καλλι-θεάτην: Τό τελευταίο σας γράμμα είναι τό πρώτο μόλις που παίρνω στα χέρια μου και λυπού-μαι γιά την άτυχία να μην έχω πάρει τά προηγούμενα, ώστε να σας άπαντούσα έγκαιρότερα. Σχε-τικά με όσα μου γράφετε, θα κα-ταλαδίστηκα, βέβαια, ότι τά αι-σθηματικά ζήτηματα, όταν μάλι-στα τά βλέπει κανείς, όπως έγώ, έξ άποστάσεως, και μόνον μέσω της άλληλογραφίας τών άναγνω-στών μου, δεν επιδέχονται γνώμες και λώσεις κατηγορηματικές, που κάποτε μπορούν να φέρουν ίσως τό αντίθετο αποτέλεσμα απ' ό τι θα εύχόταν κανείς να πέτυχη. Στην περίπτωση σας φρονά τό ότι αυτή ή συμπεριφορά της νέας είναι πι-θανότατα νάξι και καρίστοι, όπό-τε θα προήη να της φερθήτε και σεις ανάλογα, όσωπου ν' άναγκά-σση να έκδηλώση, τέλος πάντων, τα ελκρινή της αίσθηματά άπέ-ναντί σας.

Επαρχιώτην βιολίσταν Β. Ζ. 12, Πειραιά: Άν δεν έχετε κανένα σοβαρότερο λόγο να άμ-φιβάλλετε γιά την έμπιστοσύνη που μπορείτε να δείχνετε στη νέα, δεν πρέπει να σας άνησυχή τό ότι κά-ποτε δεν συμμορφώνεται στις συ-στάσεις σας, γιάτι αυτό τό έχουν οι γυναίκες και, άλλωστε, έξορτά-ται πολύ ή άνάλογη συμπεριφορά τους απ' τόν τρόπο και τόν τό-πο που κάνουν τις συστάσεις σας. Επειτα, άφου δεν είχατε κανένα θε-τικό λόγο, δεν έπρεπε να παρακο-λουθήτε την νέα, πράγμα που ήταν φυσικό να της προσάλη την αξιο-πρέπεια όταν σας άντιλήφθηκε. Γι' αυτό, σαν ελκρινής άνθρωπος, πρέπει να της ζητήσετε συγγνώμη

... και νά φροντίσετε νά συμψιλαι-σθε.

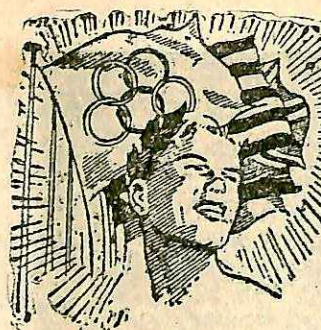
Κ. Γ. Κ., Πευκί, Ίστιαίας: Λυ-πούμε ελκρινά φιλε κύριε, γιάτι γιά λόγους άνεξάρτητους της θε-λήσεώς μου δεν μπορώ να ίκανο-ποιήσω την παράκλησή σας, γιάτι ή άλληλογραφία τών έπιστολογρά-φων μας δεν φυλάγεται και, έξ άλ-λου, έχει μεσολάβησε τόσο διά-στημα, που όχι καν όνομα, άλλα ούτε και την περίπτωση που σας στρέφει, έξηγησι, ώστε ανάλογα πιά να ρυθμίσατε ή στάσι σας άπέναντί της.

Η ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ ΗΡΩΪΣ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

Ό γιατρός Πέτερ Λίντσορν, άδύνατος της Ίνγκριντ Μπέργκμαν, έβρατος άεροπορικός στη Μεσοήνη, συνοδεύόμενος από τόν δικηγόρο, έλάτνει άεροπορικά στην Ίνγκριντ γιά την φίλη τους. Άντί τού, απ' έκει είδοποίησιν τούς ό ίδιος ό Ίταλός σκηνοθέτης αυτής όμως ήρθε προς συνάντησή τους ό ίδιος ό Ίταλός σκηνοθέτης Ροσελίνι. Η συνομιλία τών έρωτα της Ίνγκριντ και τού Ροσ-ελίνι, Μιλίτσαν γιά τά έρωτά της Ίνγκριντ και τού Ροσ-ελίνι, και στο τέλος ό γιατρός προσάθηκε συμψιλώσεως. Στη γυναικα του γιά μιά δώση τού Ροσελίνι γεμιστή με φωτογραφία της, ή Ίνγκριντ και ό Ροσελίνι γεμιστούν μαζί σε μιά ταβέρνα ύστερα από τό γύρισμα μιάς κουραστικής σκηνής τού φίλμ που γυρίσιν μαζί στο Στραύπολι.

... και νά φροντίσετε νά συμψιλαι-σθε.

Ο Διεθνής ΧΗΤΙΒΟΥΣ

Η ΜΠΛΑΝΚΕΡΣ ΚΟΕΝ έναντίον της Βαλασσιέβιτς

Διάφορα άλλα αθλητικά νέα

Η περίφημη Ολλανδέζα πρωταθλήτρια του κόσμου και Ολυμπιονίκης του Λονδίνου Φάννι Μπλανκέρς Κοέν φεύγει τις μέρες αυτές για την Αμερική. Την κάλεσαν να λάβει μέρος στους μεγάλους αθλητικούς αγώνες που θα τελεστούν στα τέλη Μαΐου και που ονομάστηκαν «Κολιζέουμ Ριλέυς». Όπως ανακοίνωσε ο Βίλλυ Χάντερ, πρόεδρος της Διοργανωτικής Επιτροπής των ανωτέρω Σκυταλοδρομιών, το πρόγραμμα των αγώνων θα πλουτισθεί και με αγωνίσματα ατομικά όπου θα λάβουν μέρος όχι μονάχα η Μπλανκέρς Κοέν, αλλά και η περίφημη Ολυμπιονίκης του Λος Άντζελες Πολωνέζα Στέλλα Βαλασσιέβιτς (Γουέλς) και άλλες πρωταθλήτριες.

Η Βαλασσιέβιτς πολιτογραφήθηκε Αμερικανίδα και είχε γνωστή για τις Ολυμπιακές νίκες της στο δρόμο 100 μέτρων και στο άλμα εις μήκος των Ολυμπιακών του 1932. Ύστερα από τόσα χρόνια άποχη από τους αθλητικούς στίβους, ξανάρχισε να προπονείται. Στους «Κολιζέουμ Ριλέυς» θα λάβει μέρος με μία ομάδα σκυταλοδρομίας της πόλεως Κλίβελαντ του Όχαιο.

Το Κάιρον διεθνές αθλητικό κέντρον

Μέσα σε 6 μήνες έγιναν στο Κάιρον τρεις διεθνείς αγώνες μεγάλης σημασίας. Διεθνείς ιππικοί αγώνες, παγκόσμιο πρωτάθλημα ξιφομαχίας και πανευρωπαϊκό πρωτάθλημα καλαθοσφαίρας (μπάσκετ - μπόλλ). Στο τελευταίο έλαβε μέρος και η εθνική ομάδα της Ελλάδος. Έτσι το Κάιρον έγινε διεθνές αθλητικό κέντρον και προετοιμάζεται για νέους αγώνες, διεθνούς σημασίας, στον γύρο στίβο, τον Αύγουστο μάλιστα μάς στέλνει μία ομάδα από κολυμβητές και υδατοσφαιριστές (γυναικείο) για να ανταγωνιστούν τους Έλληνες πρωταθλητές στο Κολιζέουμ Ριλέυς.

σθούν τους Έλληνες πρωταθλητές στο Κολιζέουμ Ριλέυς. Η Ελληνική Κολυμβητική Ομοσπονδία θα τελέσει στις 9-10 Αυγούστου ειδικούς προκριματικούς αγώνες γι' αυτό το σκοπό με το παρακάτω πρόγραμμα: ανδρών 100, 400, 1500 μ. ελεύθερα, 100 μ. ύπτια και 200 μ. πρόσθια. Καταδύσεις: Εφήβων 200 μ. ελεύθερα, 100 ύπτια και 200 πρόσθια. Γυναικών 100 μ. ελεύθερα, 100 μ. ύπτια και 50 μ. πρόσθια. Κορασίδων 50 μ. ελεύθερα, 50 μ. ύπτια και 50 μ. πρόσθια. Καϊδών 50 μ. ελεύθερα, 50 μ. ύπτια και 50 μ. πρόσθια.

Ένας εφηβος αθλητικό φαινόμενο

Στο Ντακάρ της Γαλλικής Αφρικής παρουσιάστηκε ένα νέο αθλητικό φαινόμενο του αλματος εις ύψος, ο εφηβος Θιάμ. Στους τελευταίους αγώνες πέρασε το 1.95 και κατέρριψε το επίσημο Γαλλικό εφηβικό ρεκόρ. Προσπάθησε να πηδήσει το 1.98 για να καταρρίψει και το ανδρικό ρεκόρ των ανδρών που κατέχει με 1.97 μ. ο Νταμικό από το 1948 άλλ' απέτυχε.

Ο Πάττον και το νέο παγκόσμιο ρεκόρ του

Ο Μιλ Πάττον, ο Αμερικανός φοιτητής και Ολυμπιονίκης του Λονδίνου στα 200 μ., δικαίως θεωρείται σήμερα ως ο ταχύτερος άνθρωπος του κόσμου. Μετά τα κατορθώματα του «Ουενς» του Νέγρου περιήλθον Ολυμπιονίκης του 1936, το ρεκόρ του Πάττον, του μοναδικού λευκού αθλητού που μπόρεσε να συναγωνισθεί τους Νέγρους πρωταθλητές Γιοβελ και Ντέλφριντ, θαυμάζονται περισσότερο από τους νέγρους παρά από τους λευκούς. Ο Πάττον κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ των 100 υάρδων με 9".3, που έπαι τόσα χρόνια κυριαρχούσε στον παγκόσμιο πίνακα. Σημείωσε 20".3 Ισοφαρίζοντας έτσι το ρεκόρ του «Ουενς» στο δρόμο 200 μ. και προ όλιγων ημερών έπαιχε 20".2 στις 220 υάρδες, που είναι ένα νέο παγκόσμιο ρεκόρ.

Οι καλλίτεροι Έλληνες εφηβος αθληταί

Η Τεχνική Επιτροπή Αθλητισμού του Σ.Ε.Γ.Α.Σ. κατάρτισε, βάσει των επιδόσεων της τελευταίας περιόδου, πίνακα των καλύτερων εφήβων αθλητών της Ελλάδος, που έχει ως εξής: Δρόμος 100 μ. Παπαδόπουλος (Αίας) 11".1, Δ. Κηπουρός (Κομοτ.) 11".1, Π. Κίρμος (Α.Ε.Ε.Α.) 11".2, Δρόμος 200 μ. Β. Μητρόπουλος (Έθν.) 23".6, Δ. Δημαρέλος (Άλμ.) 23".8, Π. Μαυροειδής (Πανιών.) 23".9, Δ. Ψάλτης (Αετός) 23".9, Δρόμος 400 μ. Γ. Σιδερής (Παγκρ.) 53".3, Π. Παπαδόπουλος (Αίας) 53".4, Χ. Κοτρίδης (Πανιών.) 53".7, Δρόμος 800 μ. 1. Μισαηλίδης (Μακεδον.) 2'.08", 1. Γ. Σιδερής (Παγκρ.) 2'.09", 4. Γ. Ταυρίδης (Πανιών.) 2'.10", 7. Δρόμος 1500 μ. Δ. Βαρλάμος (Παναν.) 4'.23", 6. Κ. Γαβαλάς (Έμπαρ.) 4'.31", 6. Δρόμος 3000 μ. Γ. Χάλαρης (Έθν.) 9'.43", 6. Κ. Γαβαλάς (Έμπαρ.) 9'.59", 9. Χ. Βαλτόγλου (Πανελ.) 10'.05", 7. Δρόμος 110 μ. μετ' εμπόδιων Π. Κατόμπας (Τρίτ.) 17".9, Κ. Νικητάκης (Πανελ.) 18".8, Στυλιανόπουλος (Ψυχ.) 18".9, Δρόμος 400 μ. μετ' εμπόδιων Χ. Κοτρίδης (Πανιών.) 61".1, Κ. Νικητάκης (Πανελ.) 62".7, Μ. Γ. Ραβάνης (Αετός) 62".8.

«Άλμα εις μήκος Κ. Μαρίνης (Α.Ο.Ε.Ι.) 7.05 μ., Δ. Κηπουρός (Κομοτ.) 6.81 μ., Π. Μαυροειδής (Πανιών.) 6.41 μ., Άλμα εις ύψος Π. Κουβατσέας (Έθν.) 1.73 μ., Χ. Κοτρίδης (Πανιών.) 1.70 μ., Μ. Γερολαίμου (Αίας) 1.70 μ., Άλμα τριπλούν Χ. Μάντζος (Τάλης) 13.87 μ., Χ. Καλοφίδης (Πανελ.) 13.40 μ., Δ. Κηπουρός (Κομοτ.) 13.38 μ., Άλμα επί κοντώ Παπουλίας (Έθν.) 3.50 μ., Ρ. Ευσταθιάδης (Παναθ.) 3.50 μ., Λ. Παπαλοΐζος και Γ. Κουγιάνδης (Αϊαντος) 3.07 μ.

Ακοντισμός Π. Βαλασόπουλος (Παγκρ.) 48.84 μ., Α. Ζυγούρης (Χ.Α.Ν.Θ.) 47.13, Κουβατσέας (Έθν.) 42.85, Δισκοβολία Ελληνική Τ. Λατινιόπουλος (Ήρακλ.) 31.65 μ., Δ. Πλακωτάρης (Έφης) 27.70 μ., Φ. Τρουμπασκιάδης (Πειρ.) 26.95 μ., Δισκοβολία ελεύθερα Τ. Τατινιόπουλος (Ήρακλ.) 35.06 μ., Ε. Παπαλιώσης (Δ.Ε.Ε.Α.) 34.93 μ., Γ. Οικονόμου (Πανελ.) 34.53 μ., Λιθοβολία Κ. Εξάρχος (Έθν.) 15.52 μ., Β. Βαλαγεώργος (Ήρακλ.) 15.13 μ., Σιμάνης (Μακεδ.) 14.61 μ., Σφαίροβολία Β. Βαλαγεώργος (Ήρακλ.) 12.26 μ., Λατινιόπουλος (Ήρακλ.) 11.81 μ., Ν. Σοφατζής (Α.Ε.Ε.Α.) 11.39 μ.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταχυρόλεξο Ψαροκόκκαλο

ΑΝΩ ΣΕΙΡΑ (προς τα κάτω)
1) ΟΡΜΟΣ. 2) ΦΟΥΡΝΟΣ. 3) ΕΑΣΤΕΡΩΜΑ. 4) ΣΤΕΡΙΑΝΟΣ. 5) ΑΛΜΥΡΟΣ. 6) ΣΤΑΛΑ.

ΚΑΤΩ ΣΕΙΡΑ (προς τα άνω)
1) ΟΜΦΑΞ. 2) ΜΟΥΤΣΟΣ. 3) ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ. 4) ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ. 5) ΑΧΝΑΡΙΑ. 6) ΣΩΣΜΑ.

Με τη σειρά
1) Περιφέρεια, διάμετρος, ακτίνα. 2) Ήχος, σφαίρα, υπερφύριον. 3) Διαμάντι, χάλυβ, γρανίτης.

Τα δυο ρολόγια
Οι τρεις μέρες έχουν 72 ώρες, επομένως το δεύτερο ρολόι θα έχει μπροστά 4 φορές 9 λεπτά, δηλαδή 36 λεπτά. Αφαιρώντας λοιπόν τα 36 λεπτά απ' τις 4 ώρες, βρίσκουμε διαφορά των δυο ρολογιών 3 ώρες και 24'.

Τα σπέρ
1) Σκί. 2) Ποδήλατο. 3) Κωπηλασία. 4) Ιππασία. 5) Θαλάσσιο σκί. 6) Μοτοσυκλέτα.

Ένα νωμικό
Οι νέες λέξεις που πρέπει να σχηματιστούν είναι οι εξής:
1) Τώρα. 2) Αθώς. 3) σκώρος. 4) (Αίσις) κλοπή. 6) σκία. 7) αρκτος. 8) πόρος. 9) σφόρος. 10) πούρα. 11) θίασος. 12) σπαρος. 13) ασκός. 14) φάρτος. 15) Ωμέγα. 16) τόνος. 17) πτώρα. 18) θέαμα. 19) αχινόος. Με τα δε προστιθέμενα γράμματα σχηματίζεται το νωμικό: «Τα καλά κόποις κτώνται».

Απ' τη Βίβλο
1) Ο 'Ηλιος. 2) Ο Μωϋσής. 3) Ο Χριστός.

Κλιμακόλεξο
1) ΜΙΑ. 2) ΜΟΔΑ. 3) ΜΑΛΤΑ. 4) ΜΕΘΑΝΑ. 5) ΜΕΛΙΣΣΑ. 6) ΜΕΡΑΡΧΙΑ. 7) ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. 8) ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ. 9) ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ.

Δεξιό ή αριστερά;
1) Στο δεξιό. 2) Αριστερά. 4) Αριστερά. 4) Δεξιό. 5) Απ' τη δεξιά.

Η λύσις του 225ου σταχυρόλεξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΕΤΕΟΚΛΗΣ — ΠΟΜΠΗΙΟΣ. 2) ΙΔΙΑ — ΝΟΡΑ. 3) ΑΜΛΕΤ — ΑΦΡΟΣ — ΤΑΓΟΣ. 4) ΙΝΩ — ΜΟΡΙΑ — ΟΙΣ. 5) ΤΑΣ — ΙΡΑΚ — ΑΔΑΜ — ΣΟΙ. 6) ΕΣ — ΕΝΩ — ΑΗΡ — ΜΙΣ — ΣΤ. 7) ΑΠΟ — ΜΗΝΙΣ — ΟΥΝ. 8) ΑΤΛΑΝΤΙΣ — ΑΠΕΝΝΙΝΑ. 9) ΑΡ — ΑΣ — ΑΝ — ΕΚ. 10) ΒΑΛΣΑΜΟΝ — ΑΝΑΣΤΟΛΗ. 11) ΑΙΒ — ΣΟΜΠΑ — ΙΟΣ. 12) ΔΔ — ΣΑΝ — ΣΙΑ — ΟΧΙ — ΑΙ. 13) ΑΕΚ — ΣΕΝΤ — ΤΡΙΑ — ΕΝΤ. 14) ΜΟΙ — ΑΙΚΙΑ — ΡΙΟ. 15) ΑΣΣΑΜ — ΣΜΑΤΣ — ΕΙΡΩΝ. 16) ΣΤΟΚ — ΟΡΟΙ. 17) ΑΠΑΙΣΙΟΣ — ΣΩΜΑΣΚΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΕΠΑΙΤΕΙΑ — ΒΩΔΑΜΑΞΑ. 2) ΜΝΑΣ — ΔΕΟΣ. 3) ΕΙΛΩΣ — ΑΛΛΑ — ΚΙΣΣΑ. 4) ΟΔΕ — ΕΠΑΡΣΙΣ — ΑΤΙ. 5) ΚΙΤΡΙΝΟΝ — ΑΒΑΣΙΜΟΣ. 6) ΛΑ — ΡΩ — ΤΑΜ — ΝΕ — ΚΙ. 7) ΑΜΑ — ΜΙΣΟΣ — ΝΑΣ. 8) ΣΟΦΟΚΛΗΣ — ΝΟΣΤΙΜΟΣ. 9) ΡΡ — ΗΝ — ΜΙ — ΚΑ. 10) ΠΛΟΙΔΙΑ — ΑΠΑΤΙΤΗΣ. 11) ΣΑΔ — ΣΠΑΝΑ — ΡΑΣ. 12) ΜΝ — ΑΜ — ΕΝΑ — ΟΙ — ΟΜ. 13) ΠΟΤΑΜΙΟΝ — ΣΙΧΑΜΕΡΑ. 14) ΗΡΑ — ΣΥΝΕΤΟΙ — ΙΟΣ. 15) ΙΑΓΟΣ — ΝΙΚΟΣ — ΕΡΡΙΚ. 16) ΟΙΟΣ — ΑΝΙΩ. 17) ΣΥΣΣΙΤΙΑ — ΗΜΙΤΟΝΙΑ.

ΠΩΣ ΕΧΕΙ η υγεία σας;

Μερικοί τρόποι νιά να τα εξακριβώσετε

Ποιά είναι η κατάσταση της υγείας σας; Μην βιαστήτε να απαντήσετε ότι αυτό είναι υποθέσεις του γιατρού σας. Η πάλι, επειδή αισθανόσαστε μία σχετική ευεξία, ότι είσαστε περίφημο στην υγεία σας. Δεν είναι ανάγκη να καταφεύγετε σε κάθε στιγμή στο γιατρό σας. Κι' από τ' άλλο μέρος, δεν είναι σωστό να δίνετε απόλυτη εμπιστοσύνη στην εντύπωση που σας δίνει η ρώμη και η ακμαϊότητα των δυναμειών σας, γιατί αυτή η εντύπωση μπορεί να είναι απατηλή.

Άλλα να μερικά πολύ απλά μέσα που θα σας επιτρέψουν να εξακριβώσετε ποιά είναι η κατάσταση της υγείας σας σε μία οποιαδήποτε στιγμή.

1. Ρωτήστε τα νεύρα σας

Α. Καθίστε σε μία καρέκλα ή στην άκρη του κρεβατιού σας, σταυρώστε τα πόδια σας, με το ένα γόνατο πάνω στο άλλο και χτυπήστε ελαφρά, αλλά σταθερά μ' ένα χάρακα το κάτω μέρος της επιγονατίδας του ποδιού που βρίσκεται από πάνω. Το πόδι σας θα τιναχτεί απότομα στον αέρα. Αν το τινάγμα είναι μεγαλύτερο από 30 εκατοστά, αυτό σημαίνει ότι τα νεύρα σας είναι πολύ ευαίσθητα ή κουρασμένα. Αν δεν κινηθεί καθόλου, πρέπει κι' αυτό να το προσέξετε. Γιατί είναι πιθανόν ότι απειλείσθε από κάποια νευρική πάθηση, που βρίσκεται ακόμη σε λανθάνουσα κατάσταση.

Β. Πάρτε ένα μικρό ξυλάρκι και γαργαλίστε μ' αυτό το κάτω μέρος του ποδιού σας. Τα δάχτυλά σας πρέπει να μαζευτούν προς τα μέσα. Αν αναστατωθούν, αυτό είναι ένδειξη νευρικής υπερκοπώσεως. Αυτή η αντίδραση παρατηρείται συνήθως στα παιδιά μετά τον έκτο μήνα. Δεν πρέπει, όμως να κάνετε το μικρό αυτό πείραμα σε μωρά.

Γ. Γεμίστε ως άπανάω ένα ποτήρι με νερό και κρατήστε το στην άκρη του χεριού σας επί δυο λεπτά. Δεν πρέπει να χυθεί.

Δ. Ζητήστε από κάποιον να ανακατέψει μερικές ταινίες γαλάζιες, κόκκινες και πράσινες. Μήπως τις βλέπετε να έχουν όλες το ίδιο χρώμα; Αυτό σημαίνει ότι πάσχετε από δαλτωνισμό και είναι απαραίτητο να συμβουλευθείτε διχως αναβολή έναν οφθαλμίατρο.

Ε. Ζητήστε από κάποιον να ανακατέψει μερικές ταινίες γαλάζιες, κόκκινες και πράσινες. Μήπως τις βλέπετε να έχουν όλες το ίδιο χρώμα; Αυτό σημαίνει ότι πάσχετε από δαλτωνισμό και είναι απαραίτητο να συμβουλευθείτε διχως αναβολή έναν οφθαλμίατρο.

Ζ. Ζητήστε από κάποιον να ανακατέψει μερικές ταινίες γαλάζιες, κόκκινες και πράσινες. Μήπως τις βλέπετε να έχουν όλες το ίδιο χρώμα; Αυτό σημαίνει ότι πάσχετε από δαλτωνισμό και είναι απαραίτητο να συμβουλευθείτε διχως αναβολή έναν οφθαλμίατρο.

Η. Ζητήστε από κάποιον να ανακατέψει μερικές ταινίες γαλάζιες, κόκκινες και πράσινες. Μήπως τις βλέπετε να έχουν όλες το ίδιο χρώμα; Αυτό σημαίνει ότι πάσχετε από δαλτωνισμό και είναι απαραίτητο να συμβουλευθείτε διχως αναβολή έναν οφθαλμίατρο.

Θ. Ζητήστε από κάποιον να ανακατέψει μερικές ταινίες γαλάζιες, κόκκινες και πράσινες. Μήπως τις βλέπετε να έχουν όλες το ίδιο χρώμα; Αυτό σημαίνει ότι πάσχετε από δαλτωνισμό και είναι απαραίτητο να συμβουλευθείτε διχως αναβολή έναν οφθαλμίατρο.

Ι. Ζητήστε από κάποιον να ανακατέψει μερικές ταινίες γαλάζιες, κόκκινες και πράσινες. Μήπως τις βλέπετε να έχουν όλες το ίδιο χρώμα; Αυτό σημαίνει ότι πάσχετε από δαλτωνισμό και είναι απαραίτητο να συμβουλευθείτε διχως αναβολή έναν οφθαλμίατρο.

Κ. Ζητήστε από κάποιον να ανακατέψει μερικές ταινίες γαλάζιες, κόκκινες και πράσινες. Μήπως τις βλέπετε να έχουν όλες το ίδιο χρώμα; Αυτό σημαίνει ότι πάσχετε από δαλτωνισμό και είναι απαραίτητο να συμβουλευθείτε διχως αναβολή έναν οφθαλμίατρο.

ούτε σταγόνα. Το αντίθετο φανερώνει ότι η νευρική σας αντοχή είναι πολύ μειωμένη.

Δ. Σταθήτε όρθιος, με κλειστά τα μάτια και τα χέρια απλωμένα προς τα πλάγια. Μαζέψτε ύστερα τα χέρια σας αργά και φέρτε τους δείχτες σας στη μύτη σας, χωρίς, φυσικά, να ανοίξετε τα μάτια σας. Αν οι άκρες απ' τους δείχτες σας συναντηθούν, αυτό σημαίνει ότι είσαστε άνθρωπος ισόρροπος και ότι εξουσιάζετε τα νεύρα σας. Αν δεν το κατορθώσετε, καλό είναι να το προσέξετε. Θα πη πως το νευρικό σας σύστημα δεν λειτουργεί κανονικά.

2. Ρωτήστε την καρδιά σας

Θα ξέρετε, φυσικά, να μετράτε το σφυγμό σας. Μην ξεχνάτε ότι πρέπει να τον βρίσκετε με το δείχτη και όχι με τον αντίχειρα.

Ανεβείτε καμιά πενήντα σκαλοπατία με κανονικό ρυθμό ή πηδήστε 25 φορές πάνω στο ένα πόδι και άλλες τόσες στο άλλο. Μετρήστε άμεσα τις σφύξεις σας. Δεν πρέπει να ξεπεράσουν τις 92. Αν φτάσουν τις 100, πρέπει να προσέξετε την καρδιά σας.

Αναπαυθείτε 1½ λεπτό και ξαναμετρήστε τις σφύξεις σας. Πρέπει να είναι 72. Αν είναι περισσότερες, αυτό σημαίνει ότι η καρδιά σας είναι κουρασμένη.

Αναπαυθείτε 1½ λεπτό και ξαναμετρήστε τις σφύξεις σας. Πρέπει να είναι 72. Αν είναι περισσότερες, αυτό σημαίνει ότι η καρδιά σας είναι κουρασμένη.

3. Ρωτήστε τα μάτια σας

Α. Μήπως το λευκό του ματιού σας αρχίζει να παίρνει ένα κιτρινωπό χρώμα; Προσέξετε το σηκόνι σας. Είτε παρακουρασμένο, άνομο ή αρρώστο.

Β. Διαβάστε εύκολα την εφημερίδα σας σε απόσταση 50 εκατοστών; Δοκιμάστε πρώτα με τα δυο σας μάτια και κατόπιν με το καθένα χωριστά. Αν αυτή η δοκιμή δεν είναι ικανοποιητική, μη χάνετε καιρό: Πηγαίνετε να συμβουλευθείτε άμεσα έναν οφθαλμίατρο.

Γ. Ζητήστε από κάποιον να ανακατέψει μερικές ταινίες γαλάζιες, κόκκινες και πράσινες. Μήπως τις βλέπετε να έχουν όλες το ίδιο χρώμα; Αυτό σημαίνει ότι πάσχετε από δαλτωνισμό και είναι απαραίτητο να συμβουλευθείτε διχως αναβολή έναν οφθαλμίατρο.

4. Ρωτήστε το δέρμα σας

Α. «Όποιος βλέπει τις φλέβες του, βλέπει τα βάσανά του», λέει μια λαϊκή παροιμία. Αν οι φλέβες σας αρχίζουν να φαίνονται πολύ καθαρά, αυτό σημαίνει ότι το αίμα σας κυκλοφορεί μ' ελαττωματικό τρόπο. Είναι απαραίτητο, σ' αυτή την περίπτωση, να εξετάσετε την αρτηριακή σας πίεση.

Β. Πιέστε δυνατά το γαστροκνήμιο του ποδιού σας με το δάχτυλο. Το πόδι σας παραμένει λευκό στη θέση όπου βρίσκεται πριν το δάχτυλό σας γι' αρκετά λεπτά; Αυτό το πείραμα επιβεβαιώνει το προηγούμενο. Το αίμα σας δεν κυκλοφορεί κανονικά. Πρέπει να υποβληθείτε άμεσα στην κατάλληλη δίαιτα.

Μιά πάλι στο θυμό

Ο Ουάλτερ Βεμπενσέρ-σερ ήταν ο πιο καλόκαρδος από τους δύτες της γήσιμης Γκότλαντ. Γελούσε πάντα. «Ακόμη κι' όταν μιλούσε για μερικές από τις πιο τραγικές περιπτώσεις του στο θυμό της θαλάσσης. «Οχι πως δεν είχε φοβηθεί. Μά εβρίσκε πως ο φόβος κι' ο κίνδυνος ήταν δυο πράγματα αναπόσπαστα απ' το επάγγελμα που είχε διαλέξει. Και γελούσε για το φόβο που είχε δοκιμάσει. Και γελούσε για τον κίνδυνο που είχε περάσει.

Κάποια φορά, έλεγε στους συντρόφους του, θ' ανεβάσατε μόνο τη σιδερένια περικεφαλαία μου. Μη νοιαστήτε τότε για μένα. Θ' αναπαύω με μέσα στην κοιλιά κάποιου σκυλοψάρου. Το κάτω-κάτω, δεν νομίζω πως θ' άνηκε χειρότερο αυτό παρά το κρύο χύμα...

Και ξεκαρδιζόταν στα γέλια.

Ήταν ένα όμορφο παλληκάρι ο Ουάλτερ Βεμπενσέρσερ. Κι' όσο για την ικανότητά του, όλοι λέγανε πως κανένας άλλος δύτης δε θα μπορούσε να παραβχη μαζί του. Στην άσχη, έδωσε όλα τα λεφτά που κέρδιζε. Και δεν ήταν λίγα.

Αλλά έπειτα έγινε πολύ σφιχτοχέρης και φύλαγε το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτά. Είχε, βέβαια, το σκοπό του.

Δεν ήταν για κανένα μυστικό αυτός ο σκοπός. Ο Ουάλτερ αγαπούσε τη Μίνα και λογάριαζε να την παντρευτεί, μόλις θα συγκέντρωνε τα αναγκαία χρήματα.

Στην Γκότλαντ, όλοι λέγανε φώναζε κατάμουτρα πως την

πως δεν υπήρχε όμορφότερη νέα από τη Μίνα. Και μακάριζαν τον Ουάλτερ. Κι' ο ίδιος, άλλωστε, δεν έκρυβε την ευτυχία του.

Μιά ματιά της Μίνας, έλεγε, κάνει το αίμα μου να τρέχει σαν φωτιά μέσα στις φλέβες μου. Όταν μου χαμογελά, πετάω στους ουρανούς. Κι' όταν ακούω τη γλυκειά φωνή της, χάνω ολότελο το λογικό μου...

Μα κι' η Μίνα τον αγαπούσε. Ένας άντρας όμως πρέπει να βασίζεται: άραγε στην αγάπη μίας γυναίκας; «Αν ο Ουάλτερ Βεμπενσέρσερ ήξερε πως ένα σωρό ποιητές χαρακτήρισαν κουταμάρα την εμπιστοσύνη που έχει ένας άντρας στην αγάπη μίας γυναίκας, θα του έστελνε όλους στο διάολο.

Οι ποιητές, όμως, έχουν πάντα δίκιο σε κάτι τέτοια. Και να που και στην περίπτωση του Ουάλτερ και της Μίνας αποδείχτηκε γι' άλλη μια φορά πως τίποτε δεν είναι πιο κοινό από την εμπιστοσύνη του άντρα στην αγάπη της γυναίκας.

Μιά μέρα, ένας καινούργιος δύτης παρουσιάστηκε στη Γκότλαντ. Τον λέγανε Χέρμπερτ Μπούιχε κι' είχε έρθει από τη Δανία.

Ο Χέρμπερτ μπορεί να μην ύστερούσε από τον Ουάλτερ, όμως δεν ήταν ούτε πιο καλοκαίμενος, ούτε πιο τολμηρός, ούτε πιο ικανός απ' αυτόν.

Αλλά μήπως ξέρει ποτέ μία γυναίκα, γιατί αγαπάει έναν άντρα από την καρδιά της και γιατί στη θέση του δάξει έναν άλλον;

Η Μίνα άρχισε, λοιπόν, να γίνεται με τον καιρό αδιάφορη και ψυχρή και δεν ήταν λίγες οι φορές που μιλούσε απότομα στον Ουάλτερ και του φώναζε κατάμουτρα πως την

— Βρέ πάλι έχασες την καρδιά σου! Δεν σου είπα να μην έρχεσαι με το κράνος, για συσσίτιο;!... (Το 'Αρχέλαου)

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
Β. ΝΙΚΟΛΕΑ
Αγίου Μάρκου 18 - Τηλ. 32-620
Το μόνον εν Έλλάδι Έργαστήριο που διδάσκει Ιδιαίτερως και άτομικώς την ΚΟΠΤΙΚΗΝ — ΡΑΠΤΙΚΗΝ με άριστα και θετικά αποτελέσματα. Πείρα 18 ετών. Εγγράφαι Καθημερινώς.

ΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΡΡΑΒΗΝΕΣ
ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4
ΤΗΛΕΦ. 35-848
Εξοφλητέον επί τοις μόνον με
RIDA
ΒΑΦΕΣ ΟΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΚΑΡΟΦΙ 4 ΤΗΛ. 26-123

είχε κουράσει με τον έρωτά του.

«Αν ο Ουάλτερ ήταν λίγο προσεχτικός, θα τούκανε εντύπωση πως η αδιαφορία της Μίνας είχε αρχίσει από την εποχή που ο Χέρμπερτ έφτασε στη Γκότλαντ. Άλλ' εκείνος δεν το πρόσεξε και χρειάστηκε μια έντελως τυχαία συμπτωσις για να μάθω την αλήθεια. Αυτή η συμπτωσις ήταν ένας περίπατος που έκανε κάποιο βράδυ προς το μέρος της αεροσταθίας.

«Η Μίνα του είχε φερθεί πολύ άσχημα εκείνη την ημέρα κι' ο Ουάλτερ, με την αδελφή ψυχή του, αναρωτιόταν ποιος τάχα να ήταν ο λόγος.

Κάποια στιγμή άκουσε έναν φίλο που πέρασε από τα βράδια. «Ήταν δυο φανές, ή μια αντρική κι' η άλλη γυναικεία. Η αντρική φωνή δεν έλεγε τίποτε στον Ουάλτερ. Άλλα τη γυναικεία την άναγνώρισε άμεσα. Ήταν της Μίνας. «Ω, σ'απ' αυτό που σου είπα, ο Χέρμπερτ, το δούλη από τη Δανία.

Ουότε είπε ούτε έκαμε όμως τίποτε. Μόνο που το βράδυ εκείνο γύρισε με την ψυχή του λυθραία στο σπίτι του.

«Η αδιαφορία κι' οι θυμοί της Μίνας δεν του φαίνονταν παράξενοι πια. Γιατί ήξερε τώρα ποιά ήταν η αιτία. «Ετσι το μυαλό του Ουάλτερ δούλευε αδιάκοπα. Μέρα νύχτα ά-

ναρωτιόταν τι έπρεπε να κάνει. Γιατί έπρεπε, βέβαια, να κάνει κάτι... Άλλα τα σχέδια που έφτιαχνε δεν του άρεσαν. Και γύρευε πάντα το καλλίτερο.

«Εκείνη την ημέρα, η τύχη τώφερε να δουλεύουν μαζί με τον Χέρμπερτ. Τους κατέβασαν και τους δυο σε βάθος τριάντα και πλέον μέτρων για να προσδιορίσουν με ακρίβεια τη θέση όπου είχε ναυαγήσει, πριν από λίγο καιρό, ένα καράβι και να δουν πως ήταν πεσμένο κι' αν μπορούσε ν' ανευαχθεί.

«Όταν δρέθηκαν στο βυθό, ο Χέρμπερτ ρίχτηκε άμεσως στη δουλειά. Άλλ' ο Ουάλτερ δεν τον άφησε να συνεχίσει. Κρατώντας το μαχαίρι του δούλου στα χέρια του, πήγε κοντά του κι' άρχισε να του γνέφει. Ο Χέρμπερτ δεν κατάλαβε τίποτε την πρώτη στιγμή κι' ούτε ο Ουάλτερ, από τ' άλλο μέρος, μπορούσε να του εξηγήσει τι γύρευε απ' αυτόν, γιατί δεν τον άκουγε. «Έκανε, όμως, κάτι καλλίτερο. Με την άκρη της λεπίδας του μαχαίριού του χάραξε πάνω στη λαμαρίνα του ναυαγίου ένα όνομα: Μίνα. Ο Χέρμπερτ κατάλαβε άμεσα. Κι' έβγαλε κι' αυτός το μαχαίρι του. Μια άγρια και λυσσαλέα πάλιν άρχισε τότε σε λίγο κάτω στο βυθό...

«Εκείνοι που βρίσκονταν πάνω στη βάρκα, στην επιφάνεια, δεν ύποπτευθηκαν τίποτε. Έβλεπαν μόνο τα σχοινιά, από όπου ήταν κρεμασμένοι οι δυο δύτες, να τραντάζονται με όρμη. Σε λίγο όμως ήρεψαν. Πρώτα το ένα κι' έπειτα το άλλο.

Πέρασε έτσι μια ώρα. Κι' έπειτα δεύτερη. Τα δυο σχοινιά έμεναν πάντα ακίνητα, λες κι' εκείνοι που ήταν κρεμασμένοι απ' αυτά είχαν καθίσει σταυροπόδι πάνω στο βυθό της θάλασσας κι' αναπαύονταν.

Οι ναύτες που βρίσκονταν μέσα στη βάρκα άποφάσισαν, στο τέλος, να τα σηκώσουν. Είδαν τότε πως στην άκρη τους κρέμονταν δυο πτώματα γεμάτα πληγές και πλημμυρισμένα στο αίμα... Η μονομαχία του Ουάλτερ και του Χέρμπερτ είχε καταλήξει σε φοιχτή τραγωδία.

«Η Μίνα δεν παντρεύτηκε. Οι κάτοικοι της Γκότλαντ την βλέπουν να κάνει βόλτες κάθε βράδυ στην αεροσταθία, με τα μάτια γυρισμένα προς το πέλαγος, σαν να γυρεύει κάτι πάνω στα κύματα. Θυμάται τάχα τις εύτυχισμένες στιγμές που πέρασε, μαζί με τον Χέρμπερτ; Η ψυχή της είναι πλημμυρισμένη από τύψεις, γιατί πρόδωσε τη μεγάλη και αγνή αγάπη του Ουάλτερ; Ποιος θα μπορούσε ποτέ να το πει; Τα κύματα ακούν ίσως κάπου - κάπου τους θλιβερούς μονολόγους της και ξέρουν το μυστικό της. Μα δεν το είπαν ποτέ στους ανθρώπους.

ΡΟΛΛΕΝ ΧΟΡΣΕΝΣ

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΓΚΟΤΛΑΝΤ ΤΗΝ ΒΛΕΠΟΥΝ ΝΑ ΚΑΝΗ ΒΟΛΤΕΣ ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗΝ ΑΕΡΟΣΤΑΘΙΑ, ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΓΥΡΙΣΜΕΝΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ, ΣΑΝ ΝΑ ΓΥΡΕΥΕ ΚΑΤΙ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΚΥΜΑΤΑ. ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΑΧΑ ΤΙΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ, ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΧΕΡΜΠΕΡΤ; Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΕΙΝΕ ΠΛΗΜΜΥΡΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΥΠΦΕΙΣ, ΓΙΑΤΙ ΠΡΟΔΩΣΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΓΝΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΟΥΑΛΤΕΡ; ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΠΟΡΕΥΣΕ ΠΟΤΕ ΝΑ ΤΟ ΠΗ; ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΑΚΟΥΝ ΊΣΩΣ ΚΑΠΟΥ - ΚΑΠΟΥ ΤΟΥΣ ΘΛΙΒΕΡΟΥΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΥΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΞΕΡΟΥΝ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ. ΜΑ ΔΕΝ ΤΟ ΕΙΠΑΝ ΠΟΤΕ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

ΑΜΕΡΙΚΗΝΗ

8 πτήσεις εβδομαδ. 31 ώραι

ΙΤΑΛΙΑΝ

8 πτήσεις εβδομαδ. 3.10' ώραι

Αναπνοή με όλες τις μεγάλες πόλεις του κόσμου. Πληροφορίες και εξασφάλιση θέσεων: **ΘΩΝΟΣ 4, Τηλ. 20-661 26-125** και εις όλα τα γραφεία Ταξιδιών.

TWA
TRANS WORLD AIRLINE

Η.Π.Α. • ΕΥΡΩΠΗ • ΑΦΡΙΚΗ • ΑΣΙΑ

Θα στείλουμε τη σκέψη μας στον Άρη;

Τα πειράματα τηλεπαθείας και προγνώσεως

Το άεροπλάνο, ο ασύρματος, η τηλεόρασις, η διάσπασις του ατόμου και τα τόσα άλλα «θαύματα» του αιώνου μας έχουν κάνει πια ανύπαρκτη για την Έπιστήμη τη λέξι «άδυνατον». Δεν πρέπει λοιπόν να μας φανή καθόλου παράξενο το ότι, σε μια απ' τις τελευταίες συνεδριάσεις της Βρετανικής Διαπλανητικής Έταιρείας, συζητήθηκε σοβαρά η δυνατότης της επικοινωνίας μας με τους κατοίκους του Άρεως, όχι με το ταξίδι ως εκεί ή με τα ηλεκτρικά κύματα, αλλά με τη δύναμη της τηλεπαθείας.

Τι θα σκέπτονταν οι ίθαγενείς μιας αφρικανικής φυλής, αν άκουγαν να παίζει το ραδιόφωνο ενός εξερευνητού, κι' ο τελευταίος τους εξηγούσε ότι η μουσική αυτή έρχεται από χιλιάδες μίλια μακριά; Δεν θα μπορούσε, βέβαια, να το χωρέσει το κεφάλι τους... Στην ίδια λοιπόν θέση βρίσκομαστε κι' εμείς, προκειμένου για τα «κύματα» της σκέψης, που ταξιδεύουν κι' αυτά χιλιάδες μίλια. Έχουμε βεβαιωθεί με συστηματικά πειράματα για την ύπαρξή τους, αλλά άγνωστου ακόμη τελειούς τους νόμους που διευθύνουν αυτό τον «ασύρματο» της σκέψης.

Τέτοια πειράματα, με ασύρτην έπιστημονική έλεγχο, γίνονται απ' το δόκτορα Ρίν, στον πανεπιστήμιο Ντιούκ της Βορείου Καρολίνας. Το πειδ συνηθισμένο είναι το εξής: Δυο ομάδες ατόμων κάθονται σε χωριστά και μακρινά δωμάτια. Η μία διαλέγει ένα χαρτί από μια τράπουλα. Η άλλη πρέπει να βρή τότε ποιο είναι το χαρτί αυτό. Σημειώνονται, βεβαίως, κι' επιτυχίες και αποτυχίες. Αν το ποσοστό των πρώτων είναι μεγαλύτερο απ' ό,τι θα δικαιολογούσε ο άπλος υπολογισμός των πιθανοτήτων, σημαίνει ότι υπάρχουν πραγματικά κάποια τηλεπαθητική επικοινωνία μεταξύ των δυο ομάδων.

Έχουν γίνει ήδη χιλιάδες τέτοια πειράματα, με αποτέλεσμα κάποτε καταπληκτικά. Υπάρχουν περιπτώσεις, που μαρτυρήθηκαν σωστά όλα ανεξαιρέτως τα χαρτιά, απ' την αρχή ως το τέλος του πειράματος!

Άλλα και στην καθημερινή ζωή μπορεί κάθνας να παρατηρήσει φαινόμενα τηλεπαθείας. Θα σας έχω συμβεί πιθανότατα να θυμηθίτε ξαφνικά ένα φίλο σας, που έχετε να τον δείτε πολύ καιρό, και να του γράψετε για να μάθετε νέα του. Την ίδια λοιπόν μέρα και ώρα, σας σκέφτηκε κι' εκείνος, σας έγραψε, και τα γράμματά σας διασταυρώθηκαν! Η σκέψι σας επικοινωνούσε, από χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά.

Άλλοτε πάλι, ενώ κουβεντιάζουν δυο άνθρωποι, σιωπούνουν λίγο, κι' έπειτα ο ένας λέει ξαφνικά κάτι τι. Ο άλλος τον κυττάζει τότε έκπληκτος και παρατηρεί: «Τί περιεργο! Το ίδιο πράγμα ήθελα να πω κι' εγώ. Απ' το στόμα μου το πήρες...».

Οι συνεχές αυτές περιπτώσεις δείχνουν ότι πολλοί από μας έχουμε τηλεπαθητικές ικανότητες, χωρίς να το ξέρουμε. Μπορούμε ωστόσο να το εξασκευάσουμε με το εξής απλό πείραμα: Συμφωνούμε μ' ένα φίλο μας ποιος θα γίνει «πομπός» και ποιος «δέκτης». Ο πρώτος κάθεται σ' ένα δωμάτιο, έχοντας μπροστά του χαρτί και μολύβι. Το ίδιο κι' ο δεύτερος, αλλά σε άλλο δωμάτιο.

Ο «πομπός» αρχίζει τότε να σχεδιάζει ένα απλό σχήμα, π.χ. ένα δέντρο, ή τη σιλουέττα ενός σπιτιού, ή ένα ψηφίο ή αριθμό. Συγχρόνως προσπαθεί να διώξει απ' το νου του κάθε ξένη σκέψη και να συγκεντρωθεί σ' αυτό που σχεδιάζει.

Ο «δέκτης» φροντίζει να βρίσκεται στην ίδια πνευματική κατάσταση. Και περιμένει ως ότου άρχισι να σχηματίζεται μέσα στο νου του μια σαφής εικόνα, για να τη σχεδιάσει. Η σύγκρισις των δυο εικόνων μπορεί να δώσει πολύ ενδιαφέροντα αποτελέσματα. Κάποτε, δεν έχουν τίποτε το κοινό μεταξύ τους. Άλλοτε όμως μοιάζουν τόσο πολύ, ώστε δεν χωρεί αμφιβολία ότι τα δυο άτομα έχουν τηλεπαθητικές ικανότητες.

Ένα άλλο, ακόμη εκπληκτικότερο φαινόμενο, που μελετάει ο δόκτωρ Ρίν, είναι η «πρόγνωση». Αυτό επιτρέπει σ' έναν άνθρωπο να ρίξη μια γρήγορη ματιά σε κάτι που ούδ'εν έχει συμβεί ή ακόμ'η. Αποδεικνύει δε ότι οι άγνωστες δυνάμεις του πνεύματος δεν δεσμεύονται απ' τους περιορισμούς του χρόνου. Να μερικές απ' τις εξαιρετικότερες περιπτώσεις αυτού του είδους:

Ένα κοριτσάκι πήγαινε ένα πρωί στο σχολείο του, όταν δοκίμασε ξαφνικά την έντονη αυτή η έντονη, τρομερή στη μητέρα του. Ήταν τόσο δυνατή αυτή η έντονη, ώστε η μικρή έτρεξε στο γιατρό και τον παρακάλεσε να πάει στο σπίτι της, μαζί της. Όταν λοιπόν μπήκαν στο μαγειρείο, είδαν τη μητέρα να πέφτει κάτω, τη στιγμή εκείνη. Είχε πάθει καρδιακή προσβολή, και θάταν χαμένη αν δεν τη βοηθούσε εγκαίρως ο γιατρός!

Ένας άντρας ξύπνησε τη γυναίκα του, τη νύχτα, για να της πει ότι είχε όνειρευθεί ξανά ένα χειρουργείο νοσοκομείου. Την άλλη μέρα, ο θεός του έπαθε δυστυχία στο δρόμο. Ο άνθρωπος έτρεξε στο νοσοκομείο που τον είχαν μεταφέρει, κι' εκεί ξαναείδε λεπτομερώς όσα είχε όνειρευθεί.

Άλλος πάλι όνειρεύθηκε πως έλαβε ένα τηλεγράφημα όπου του άναγγελλαν ότι πέθανε ένας θεός του. Το πρωί όταν ξύπνησε, ο διανομέας του έφερε το τηλεγράφημα με τη θλιβερή ειδησι.

Αυτά, κι' άπειρα άλλα ακόμη παραδείγματα δείχνουν ότι υπάρχουν άπειρα μυστήρια, σχετικά με τις ψυχικές δυνάμεις, που τώρα μόλις αρχίζει να τ' άγγιζει η Έπιστήμη.

— Άσκληπιού 37 —
Δέχεται καθ' έκαστην 4—7 μ.μ.

Το μυστικό της Μπέτης

—Τι εύτυχισμένη γυναίκα! Λέγανε οι γείτονες κάθε πρωί που βλέπανε τη Μπέτη ν' ανοίγει τα παράθυρα της, να τραβάει τις κουρτίνες και να χαϊδεύει τα βασιλικά της. «Υστερα άκουγόταν το γλυκό, απαλό τραγούδι της, γεμάτο νοσταλγία απ' την άναμνησι μιας παλιάς εποχής, της εποχής που είχε ζήσει η Μπέτη στα νειάτα της.

Η Μπέτη ήταν μια ώριμη γυναίκα μελαχροινή, με μια παράξενη τσιγγανική όμορφη, μ' όλο που είχε πατήσει κιόλας τα σαράντα.

Η Μπέτη έμενε σ' ένα κομψό μικρό διαμέρισμα, στο Κολωναί, ζώντας μονάχη της μιάν ήρεμη ζωή. Το μόνο πράγμα που ήξερε ή γειτονιά για τη Μπέτη ήταν ότι είχε έλθει μια βραδιά απ' την Αίγυπτο, λίγο πριν ξεσπάσει ο πόλεμος, και ότι ήταν αραβωνιασμένη μ' έναν πλούσιο έμπορο της οδού Ερμού, που πήγαινε και τον έβλεπε ώρισμένες ώρες την ημέρα, δίχως να δίνει άφορμή σε κωσσομπολία.

Ο Νίκος, ο αραβωνιαστικός της, ήταν ένας γερός, μελαφός άντρας, καμμία πενήνταριά χρονών, που σεβόταν τη γυναίκα που άγαπούσε. Η Μπέτη εξ άλλου φρόντιζε να κρατά ήμεμψη την κοινωνική της υπόληψη, μια κι' έπειτα από λίγο καιρό, μόλις θα τακτοποιούσε κάποιο διαζύγιο, θα γινόταν ή νόμιμη γυναίκα του.

Δυστυχώς ή μέρα αυτή άργούσε κι' ο πόλεμος, ύστερα ή κατοχή, τους έμπόδισαν να πραγματοποιήσουν το όραό τους. Έφτασε, όμως, ή άπελευθέρωσι και τα γκρία σύννεφα διαλύθηκαν. Έτσι αναπατρίστηκαν οι έλπίδες της Μπέτης και του Νίκου. Τώρα θ' άρνιζαν μια καινούργια ζωή.

Ήταν μια Παρασκευή απόγευμα, που ο Νίκος δέχτηκε να πάνε με το αυτοκίνητο ενός φίλου του ως το Φάληρο, για να συζητήσουν μ' αυτή την ευκαιρία κάποιες έμπορικές τους υποθέσεις.

Τ' αυτοκίνητο πήγαινε άργά. Ο Νίκος, κυττάζοντας τη θάλασσα, μιλούσε με το φίλο, του που καθόταν στο τιμόνι. Μά, σε μια στροφή, άρπαξε το χέρι του φίλου του και του είπε, να σταματήσει.

Είκοσι μέτρα δεξιά τους, στο πεζοδρόμιο, είδε τη Μπέτη να κρατά σφιχτά το μπράτσο ενός ώριου, ψηλού νέου, που σκύβοντας κοντά της, κάτι της έλεγε, ενώ εκείνη γελούσε δυνατά, με την καρδιά της.

Η Μπέτη! Η γυναίκα που σε λίγες μέρες θα γινόταν ή νόμιμη σύζυγος! Η γυναίκα αυτή σφιγγόταν τώρα στο μπράτσο ενός νεαρού!

Ο Νίκος κύτταζε σά να μην πίστευε τα ίδια του τα μάτια, μα όταν πιά βεβαιώθηκε μουρμούρισε,

δίχως να τον άκούση ο φίλος του:

—Δεν μπορεί νάχη κανείς ποτέ έμπιστοσύνη σε μια θεατρίνα!

Κι' από τα μάτια του κύλησε ένα καυτό δάκρυ, για τη χαμένη του εύτυχία!

Όταν γύρισε στην Άθήνα με το φίλο του, ο Νίκος δεν πήγε εκείνο το βράδυ να βρή τη Μπέτη. Της έστειλε όμως ένα γράμμα:

«Ήσουν σ' όλη σου τη ζωή μια θεατρίνα! Έπλαθα τόσα όνειρα για σένα και με πλήρωσες με την πιο σκληρή άπιστία... Μ' άπατάς μ' έναν άσημαντο νεαρό. Εύχαριστώ για το μάθημα. Δεν θα με ξαναδής ποτέ πιά!

ΝΙΚΟΣ».

Η Μπέτη σαν γύρισε άργά βρήκε το γράμμα, ριγμένο κάτω από την πόρτα της. Αυτό της φάνηκε περίεργο, γιατί δεν περίμενε γράμμα από κανένα. Όταν όμως τ' άνοιξε και το διάβασε, ένοιωσε ένα άλλοκοτο χτύπο στην καρδιά της και ξαφνικά σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ευτυχώς που, τη στιγμή εκείνη, ανέβαινε ο νεαρός γείτονας του επάνω πατώματος. Είδε την πόρτα μισάνοιχτη κι' άκουσε το γδούπο που έκανε το κορμί της πέφτοντας. «Έτρεξε και τηλεφώνησε άμεσα σ' ένα γιατρό. Έτσι πρόφτασε το κακό, μα όχι έντελως. Η Μπέτη έμεινε ένα μήνα στο κρεβάτι. Από την ημέρα εκείνη έγκαταστάθηκε κι' ο νεαρός στο σπίτι της, που την περιποιόταν πολύ.

Ένα βράδυ, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, ο Νίκος άκουσε να χτυπήει το κουδούνι της πόρτας του. «Όπως, όλα τα βράδια, έτσι κι' άποψε είχε γυρίσει σπίτι του μελαγχολικός. Τίποτα δεν τον διασκεδάζε πια. Η ζωή του φαινόταν ένα βαρύν φορτίο κ' είχε παραμελήσει όλο του τις δουλειές. Δεν μπορούσε ποτέ να φαντασθεί πως ή Μπέτη θα τον πλήγωνε τόσο βεβαία. Άκούγοντας το κουδούνι τινάχτηκε απ' τη θέση του, ευρισκόμενος. Ποιος τον ένοηλυνε τέτοια ώρα;

Θυμωμένος πήγε ν' άνοίξη την πόρτα. Άναψε το φώς του διαδρόμου κι' αντίκρισε ένα νέο με χλωμό πρόσωπο. Ξαφνικά θυμήθηκε κι' άνεγνώρισε το νεαρό που κρατούσε το μπράτσο της Μπέτης εκείνο το μοιραίο απόγευμα, στο Φάληρο.

—Τι γυρεύετε εδώ, κύριε; —Ήρθα να σάς πω πως ή κυρία Μπέτη είναι πολύ άρρωστη κ' είναι άνάγκη να πάτε κοντά της. Από σάς εξαρτάται να σωθεί.

—Νομίζω, νεαρό μου, πως έσεις της φθάνετε... Τι με χρειάζεται έμένα, μια κι' έχει έσας;

—Δεν είναι το ίδιο, κύριε, γιατί εγώ... εγώ είμαι... ο γιος της!

—Πώς είπατε; ρώτησε αστασίμενος ο Νίκος.

—Είπα ότι είμαι ο γιος της.

—Η Μπέτη... είναι μητέρα μου!

—Γιος της; Μητέρα σου; Μα τότε τι κάνουμε τον καιρό μας σε φλυασίες; Πάμε γρήγορα...

Αυτό ήταν το μυστικό της Μπέτης! Είκοσι χρόνια πριν ένα νεανικό της σφάλμα την άνάγκασε να φύγει από το σπίτι της και έπειδη είχε άραία φωνή είχε βρή στο θέατρο για να υποπέρει να ζήσει αυτή και το παιδί της. Όταν ήθε στην Έλλάδα ή Μπέτη και γνώρισε το Νίκο κι' άγαπήθηκαν τόσο πολύ, του εξομολογήθηκε όλη της τη ζωή και όσα ύπόφερε στο θέατρο. Δεν τολμούσε, όμως, να του μιλήσει για το γιο της που τον είχε έσωτερικό σε μια σκολή, από φόβο μην χάση την αγάπη του.

Εκείνο το βράδυ, όμως, ή Μπέτη, άνοίγοντας τα μάτια της, αντίκρισε πάνω απ' το προσκέφαλό της τα δυο πρόσωπα που είχε άναμνησι περσιότερα από κάθε τί άλλο στη ζωή της. Τώρα τους χαμογέλουσε, πλημμυρισμένη από εύτυχία.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο φτερωτός έχθρος ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΝΩΝ

Φυλάξτε τα ρούχα σας από το σκώρο

Η εμφάνισις ενός σκώρου, αυτή την εποχή, προκαλεί πανικό στις νοικοκυρές. Και δικαίως, γιατί ο φτερωτός αυτός έχθρος των μάλλινων μπορεί να προκαλέσει ανεπανόρθωτες ζημιές.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ή πεταλούδα του σκώρου δεν πειράζει πιά ή ίδια τα μάλλινά. Είναι όμως έμμέσως επικίνδυνη, γιατί γεννάει αυγά, απ' όπου βγαίνουν σκουληκάκια, που καταδροχθίζουν τις μάλλινες κλωστές ως ότου γίνουν κι' αυτά πεταλούδες.

Οι σκώροι προτιμούν για την ώτοκία τους και τον πλαπλάσιασμό τους μέρη ζεστά και σκοτεινά. Ο ύγρος καιρός τους εύνοει. Δεν πειράζουν τα βαμβακερά, τα λινά, τα ρεγιόν, τα μεταξωτά και όλα τα ύφασματα από φυτικές ίνες. Τρώνε μόνο το μαλλί, είτε στα άπλά μάλλινά ύφασματα, είτε στα μαλλοδάμσκα, μαλλομέταξα, κλπ.

Η νοικοκυρά πρέπει να εξετάζει συχνά τα ρούχα, στο διάστημα του έτους, ν' αναποδογυρίσει τις τσέπες και τους γιακάδες, να ψάχνει μέσα στα ρεδέρ των παντελονιών, για να βρή τα μικρά άσπρα αυγά των σκώρων, ή κάτι λεπτές γκριζές κλωστές που σχηματίζουν το κουκούλι τους, ή το χνούδι απ' το μαλλί που έχουν φάει.

Σπάνια οι σκώροι πειράζουν τα ρούχα που βουρτσίζονται, αερίζονται και καθαρίζονται τακτικά. Υπάρχουν εξ άλλου σήμερα δύο έντομοκότωνα φάρμακα, με βάση το D. D. T. που κάνουν τα μάλλινά ύφασματα άπρόσβλητα απ' το σκώρο. Πρέπει όμως να ραντισθί μ' αυτά ολόκληρο το ρούχο. Αν μείνει άραντιστο ένα μικρό μέρος του, π. χ. σ'α ριβέρ ή στις τσέπες, καταστρέφεται εκεί απ' το σκώρο.

Αυτή ή κατεργασία γίνεται ίδιος σε καπαρντιές και σε άλλα μάλλινά που μένουν πρόχειρα όλο το καλοκαίρι, για να φορεθούν σε μια έκτακτη περίπτωση άνάγκης. Τα υπόλοιπα ρούχα, που δεν πρόκειται πιά να χρησιμοποιηθούν ως τον έρχόμενο χειμώνα, καθαρίζονται καλά (με πλύσιμο ή με στεγνό καθάρισμα), βουρτσίζονται και κλείνονται μέσα σ' ένα στεγανό ντουλάπι του τοίχου, με πόρτες που εφάρμοζουν καλά.

Η ναφθαλίνη δίνει τώρα τη θέση της σε μια ουσία πολύ αποτελεσματικότερη και εύκολη στη χρήση: το «παραδιχλωροβενζένιο», που πουλιέται σε πακέτα με διάφορες έμπορικές ονομασίες. Η νοικοκυρά βάζει μέσα στο ντουλάπι άρκετά απ' την ουσία αυτή (περίπου μισό κιλό για κάθε ντουλάπι μετρίου μεγέθους). Έπειτα κλείνει καλά την πόρτα του ντουλαπιού, φράζει με χαρτί κάθε χαραμάδα κι' αφήνει να γεμίσουν οι άτμοι το ντουλάπι και να σκοτώσουν όλους τους σκώρους. Σε 3—4 ημέρες, έχει άπαλλαγεί τελείως απ' τα ανεπιθύμητα έντομα το έσωτερικό του ντουλαπιού. Καθώς μόλις ή πόρτα του είναι έρμητικά κλειστή, δεν μπορούν να μπει κανινούργια.

Το φάρμακο αυτό δεν φέρνει άποτέλεσμα σε ντουλάπια που άνοιγοκλείνουν καθημερινώς, γιατί δεν μένουν συγκεντρωμένοι οι άτμοι του. Επίσης, για τον ίδιο λόγο, είναι άνώφελο να σκορπίζεται κάτω απ' τα χαλιά, στις πολυθρόνες, κλπ. Οι άτμοι του σκοτώνουν τους σκώρους μόνον όταν είναι συμπυκνωμένοι μέσα σ' ένα κλειστό ντουλάπι ή μπαούλο.

Αν δεν διαθέτετε κατάλληλο ντουλάπι για το φύλαγμα των χειμωνιάτικων ρούχων, τα βάζετε σε μπαούλα ή καρόνια, που πρέπει όμως να κλείνουν καλά. Μπορείτε επίσης να τα διπλώσετε καλά με χοντρό χαρτί και να τα κάνετε πακέτα. Πάντως, μη τα φυλάτε ποτέ σε συρτάρια στο κομμοί, όπου είναι εύκολο να εισχωρήσουν οι σκώροι. Ανάμεσα στις πτυχές τους βάζετε μεγάλες ποσότητες «παραδιχλωροβενζένιου».

Υπάρχουν και κάτι σκακουλές για το φύλαγμα των ρούχων. Η μέθοδος αυτή είναι εύκολη και γρήγορη, παρουσιάζει όμως το μειονέκτημα ότι δεν μπορεί να εξοντωθούν οι σκώροι με φάρμακο μέσα στη σκακούλα. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή, πρέπει να φυλαχθούν τα ρούχα άμέσως μετά το πλύσιμο ή το στεγνό καθάρισμα, πριν προλάβει να τ' άπισκεφθί ο σκώρος.

Οι «βόμβες άεροσόλ» με διάλυσι D. D. T. μπορεί να χρησιμοποιηθούν για τον ψεκασμό κάθε ρούχου χωριστά. Ο ψεκασμός αυτός πρέπει να γίνεται μ' επιμέλεια, ώστε να μη μένι κανένα σημείο άραντιστο, και να επαναλαμβάνεται κάθε 30 ημέρες.

Έτσι, αν κάθε νοικοκυρά παίρνει τα προφυλακτικά μέτρα που χρειάζονται έναντι του σκώρου, μπορεί να νάναι σίγουρη ότι τα μάλλινά της δεν θα πάθουν τίποτα.

Όταν ο Μπόργκο πήγε κείνο το χρόνο στο μικρό καταυλισμό των τσιγγάνων, κοντά στο Άλικαν, με την απόφαση να παντρευτεί με την όμορφη Σόνια, ο γέρο Ζαχαρίας, ο πατέρας της, τον πήρε παρόμοια και

— Θα σου δώσω το «κόκκινο φίλι», Σόνια, της είπε ο Μπόργκο.

του είπε:
— Σάν τίμιος τσιγγάνος πρέπει να σου πω την αλήθεια. Η κόρη μου δεν είναι όπως την ήξερες.
Μά κι' ο Μπόργκο είχε προσέξει, από τη στιγμή που πάτησε το πόδι του στο μικρό καταυλισμό, ότι κάτι είχε αλλάξει.
Κι' ωστόσο, με πόση χαρά είχε τρέξει κοντά στη Σόνια, για να της πη, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε φορά που πήγαινε να την επισκεφθεί:
— Καλημέρα, βασίλισσα!
'Η νέα έχοντας ένα λουλούδι ανάμεσα στα δόντια της, ακουμπούσε στην άκρη του τροχόσπιτου που χρησίμευε σ' αυτή και στην οικογένειά της για κατοικία και για μεταφορικό μέσο.
— Καλημέρα, απάντησε ξηρά, χωρίς να βγάλει το λουλούδι από το στόμα της και χωρίς να κάνει ούτε ένα βήμα προς το μέρος του.
Ο Μπόργκο της προσέφερε ένα κουτί με δώρα που είχε φέρει από την πόλη. 'Η Σόνια δεν έδειξε την παραμικρή περιέργεια να τ' ανοίξει. Τό πήρε μ' αδιαφορία από τα χέρια του, το πέταξε το εσωτερικό του τροχόσπιτου ψιθύρισε κάτι σαν ευχαριστώ κι' έφυγε τρέχοντας, με τη δικαιολογία πως η μητέρα της την περιμένε στο ποτάμι για να πλύνουν.

Τό ότι ο πατέρας της την προώριζε για γυναίκα του Μπόργκο, η Σόνια το είχε μάθει από το στόμα του σαν έγινε δεκάξη χρονών.
— Ο Μπόργκο, της είχε πη τότε ο γέρο Ζαχαρίας, δεν είναι σαν κι' εμάς. Ούτε με τις αφορές ανακατεύεται, ούτε ταχυδακτυλουργίες κάνει, ούτε είναι υποχρεωμένος να παίζει βιολί ή να τραγουδάει για να κερδίσει τη ζωή του. Αυτός είναι πλούσιος. Είναι έμπορος στην πόλη και κερδίζει ένα σωρό χρήματα. Σ' αγαπάει, ξέρεις, από καιρό, κι' αν έρχεται κοντά τόσο εδώ, έρχεται μονάχα για σένα. Τό υποσχέθηκε πως θα γίνεις γυναίκα του... Μήπως έχεις αντίρρηση;
'Η Σόνια άνασχηκτος τους ώμους της. Τι αντίρρηση μπορούσε να έχει; Δεν αγαπούσε κανένα κι' η καρδιά της ήταν ελεύθερη. Γιατί τότε δεν θα παντρευόταν τον πλούσιο Μπόρ-

— Ο γέρο Ζαχαρίας άναστέναζε.
— 'Η Σόνια τάφανε μ' έναν άλλον. Έ- τρεπε, βέβαια, να το μάθης...
— Αυτός ο άλλος ήταν από τη φυλή μας;
— Όχι, δεν ήταν τσιγγάνος... Σκέφτηκε πως δεν είχε το δικαίωμα ούτε να συχωρέσω τη Σόνια, ούτε να την τιμωρήσω... Από τη στιγμή που σου υποσχέθηκα πως θα σου τη δώσω για γυναίκα σου, είναι δική σου δουλειά κι' εγώ να κάνης. 'Εμένα το χρέος μου ήταν να την παραδώσω στα χέρια σου αγνή... Δεν τό κατάφερα. Συχώρεσέ με γι' αυτό...
Τα μάτια του Μπόργκο άστραφαν από θυμό.
— Πού μπορεί να βρώ αυτό τον άλλο; ρώ- τησε.
— Πουθενά, απάντησε ο γέρο Ζαχαρίας.
— Έφυγε;
— Ο γέρος κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.
— Δεν ζή πειά, απάντησε.
— Τόν... σκότωσες;
— Έκανα το χρέος μου, απάντησε, ενώ προσπαθούσε ν' ανήσει την πίπα του. Σε λίγο, συνέχισε:
— 'Ηταν ένας νεαρός ζωγράφος από το Παρίσι... Τόν έλεγαν Ζαν-Φρανσουά Περόλ. 'Η Σόνια τον γνώρισε πέρσι, όταν πήγαμε στο Σαιντ-Μαρι ντε λά μέρ, για το έτησιο προσκύνημα. Νομί- ζω πως της ζήτησε να της κάνει το πορτραίτο της... Ο Περόλ μας ακολούθησε... Κι' ένα βράδυ... είδα με τα μάτια μου την άτιμία της κόρης μου... κάτω σπύαν μεγάλο εύκαλυπτο. Την άλλη νύκτα όταν η Σόνια πήγε στον εύκαλυπτο, βρήκε τον αγαπημένο της μ' ένα μαχαίρι στη γλάνη... Την παραμόνεα κουμμένος εκεί κοντά και την είδα να κλαίει, να ξεσχίζει τα ρούχα της και να τραβάει τα μαλλιά της... Όταν άπομακρύνθηκε, φοτώ- θηκα τό πτώμα στη ράχη μου και τό πέταξα στο ποτάμι... Τα ίχνη του εγκλήματός μου δεν τα άνακάλυψαν ποτέ.
— 'Η Σόνια σέ άποπειτεύεται;
— Δεν ξέρω, απάντησε. 'Η Σόνια πηγαί- νει κάθε βράδυ στο δάσος και περνάει τη νύκτα κάτω απ' τον εύκαλυπτο. Είσαι ο πρώ- τος και ο μόνος που ξέρεις τό έγκλημά μου, Μπόργκο.
— Έκείνο τό βράδυ, η Σόνια καθόταν στη ρίζα του μεγάλου εύκαλυπτου δίως πάντα, ά- ναπολώντας στη μνήμη της τις ευτυχισμένες στιγμές που είχε ζήσει εκεί με τον Περόλ. Σαφικά όμως άνατρίχισε. Ένας άνθρω- πος προχωρούσε προς τό μέρος της. 'Ηταν ο Μπόργκο.
— Τόν αγαπάς ακόμη; τή ρώτησε.

Το "κόκκινο φίλι"

Τσιγγάνικο διήγημα

— Ποιον;
— Τόν άνθρωπο που σ' έκανε να γνωρίσης τον έρωτα... Κι' εγώ μπορώ να σου δώσω τη χαρά της αγάπης, συνεχίσε ο Μπόργκο, ά- πλώνοντας το άριστερό του χέρι πάνω της.
'Η νέα ταραχτηκε απ' τον τόνο της φωνής του κι' έκανε ν' άνασχηκωθεί.
— Αλλά δεν μπορώ. Ο Μπόργκο την κρα- τούσε σφιχτά με τό χέρι του.
— Κι' εγώ θα σου δώσω τό φιλι της αγά- πης, είπε σέ λίγο. 'Αλλά θα είναι πιά άρμη- κό από τό φιλι που σ' έδωσε ο άλλος και θα χωθή πιά βαθιά μέσα στη σάρκα σου...
— Ένα μαχαίρι έλαμψε την ίδια στιγμή στο δεξί του χέρι.
— Θα σου δώσω τό «κόκκινο φίλι», Σόνια, είπε, και θα φτάση ως την καρδιά σου... Τό χέρι του οφώθηκε με όρμη κι' έπεσε βα- ρύ πάνω στο στήθος της νέας.
'Η Σόνια δεν πρόφτασε να βγάλει τον πα- ραμικρο ήχο από τό στόμα της. 'Ηταν νεκρή. ΜΑΡΣΕΛ ΡΟΑΦΙΕ - ΣΑΙΝ - ΛΕΟΝ

‘Η Παρασκευή ΚΑΙ ΤΟ 13

‘Η πιο «γρουσουζική» φετεινή ημέρα

Σας συνέδη τίποτε δυσάρεστο την περασμένη Παρασκευή; 'Αν όχι, σημαίνει πως έχετε μεγάλη τύχη... Γιατί η ημέρα αυτή ήταν Παρα- σκευή και 13 του μηνός, δηλαδή, κατά τους προληπτικούς, συνεδύαζε δύο στοιχεία γρουσουζιάς! 'Αλλά κι' ο μήνας Μάιος θεωρείται ο πιο γρουσουζικός. Τό ίδιο μπορούμε να πούμε και για τό έτος 1949, γιατί τό άθροισμα των δύο τελευταίων ψη- φίων του είναι 13.

Φοβερή μέρα δηλαδή, αυτή η Πα- ρασκευή...

Πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά τις στατιστικές των ασφαλιστικών έ- ταιριών, οι περισσότερες ζημιές στα σπίτια κι' οι πιο πολλές φθο- ρές ιδιοκτησιών γίνονται την Πα- ρασκευή. Αντιθέτως, οι κλοπές και τά εγκλήματα λιγοστεύουν, προφα- νώς γιατί οι περισσότεροι κακοποιοί είναι προληπτικοί. Τό ίδιο παρατη- ρείται και στις 13 κάθε μηνός.

‘Η προέλευσις αυτών των προλη- ψιών για την Παρασκευή και τό 13, που συναντώνται σ' όλο σχεδόν τόν κόσμο, βρίσκεται στην 'Αγία Γρα- φή: 'Η Παρασκευή ήταν η ημέρα της Σταυρώσεως του Χριστού. Και οι συνδαιτημόνες του Μυστικού Δεί- πνου ήταν 13, με δεκάτο τρίτο τόν 'Ιούδα 'Ισκαριώτη.

Είνε γνωστόν, ότι σ' όλα τά γεύ- ματα άποφεύγουν νάναι 13 οι συν- δαιτημόνες, για να μη στενοχωρη- σουν τους προληπτικούς. Στο Γιορκ- σάιρ της 'Αγγλίας, αν τύχη να κα- θήσουν 13 σ' ένα τραπέζι, βιάζον- ται όλοι να καταβροχθίσουν τά φα- γητά και να σηκωθούν, γιατί ύπαρ- χει η προλήψη ότι όποιος μείνει τελευταίος θα πεθάνη μέσα στο χρόνο.

Ελάχιστες νύφες τολμούν να κά- μουν τό γάμο τους Παρασκευή. Κι' όμως, οι αριθμοί δείχνουν ότι τό ποσοστό διαζυγίων τους είναι μι- κρότερο παρά εκείνων που παντρεύ- τηκαν σέ άλλες μέρες της βδομά-δας.

Υποφέρετε από άπνία; Πέστε

ΑΡΩΜΑ και ΛΟΣΙΟΝ
Κάτι λεπτό
και γοητευτικό
ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΦΙΡΜΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ

Κατά της
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ
BONOMINT
Η ΑΓΓΛΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΗ ΜΑΣΤΙΧΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΕΥΣΚΕΥΑΣΜΕΝΗ
ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΑ 2 ΤΕ ΤΕΛΛΗΛΟΝ.

τότε στη γυναίκα σας να μη γυρίζη ποτέ τά στρώματα του κρεβάτιού σας την Παρασκευή. Σ' αυτό όφεί- λεται ίσως η άπνία σας — σύμ- φωνα με μία παλιά πρόληψη.

Αν πάλι κοιμάσθε καλά, σας εύχομεθα να βλέπετε πάντοτε ευχα- ριστά όνειρα τη νύκτα της Παρα- σκευής, γιατί λέγεται ότι τά όνει- ρα αυτά πραγματοποιούνται. Όλα, ακόμη και τά πιο αλλόκοτα! 'Αρκεί μόνο να τά διηγηθήτε σέ κάποιον, τό πρωί της άλλης ημέρας...

Όσοι γεννήθηκαν Παρασκευή, θεωρούνται γενικώς άτυχοι. Μην καίτε γραμμάτι την Παρα- σκευή, γιατί θα χτυπήση η κακο- τυχία εκείνον που τά έγραψε. Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνει μία άλλη πρόληψις...

Τό «φεγγάρι της Παρασκευής» πιστεύεται πως φέρνει κακοκαιρία. Τό κόψιμο των νυχιών, την ημέρα αυτή, θεωρείται μεγάλη γρουσουζιά. 'Αντιθέτως, θεωρείται γοηρλίδο να κρατάτε, την Παρασκευή, σταυρωμέ- να δύο σας δάχτυλα: τό μεσαίο πά- νω απ' τό δείκτη!

Οι ναυτικοί, που πιστεύουν γενι- κώς στις προλήψεις, έχουν άρνηση επανειλημμένως να ξεκινήσουν για ένα ταξίδι την Παρασκευή (ή στις 13 του μηνός, ή όταν τό πλοίο έχη 13 επίβατες). 'Οστόσο, η μεγάλη άμολογική εταιρεία «Κιούναρ Ουάιτ Στάρ» φαίνεται πως βάλθη- κε να καταπολεμήση αυτή την πρό- ληψη...

Πράγματι, τό υπερωκέα, νεοί, «Κουήν Μαίρη» ξεκίνησε απ' την 'Αγγλία για τή Νέα 'Υόρκη την Παρασκευή 13 Μαΐου. Μία βδομά-δα ακριβώς ενώριτερα, είχε ξεκινή- σει τό «Κουήν 'Ελιζαμπετ», και την επομένη Παρασκευή 20 Μαΐου έφυ- γε τό «Ακουϊνάνια».

Αλλά άς ξαναγυρίσουμε στην πρόληψη του 13. Στη Γαλλία είναι τόσο διαδεδομένη, ώστε σέ πολλούς δρόμους δεν υπάρχουν σπίτια μ' αυτό τόν αριθμό, ούτε και δωμάτια υπ' αριθμόν 13 στα ξενοδοχεία.

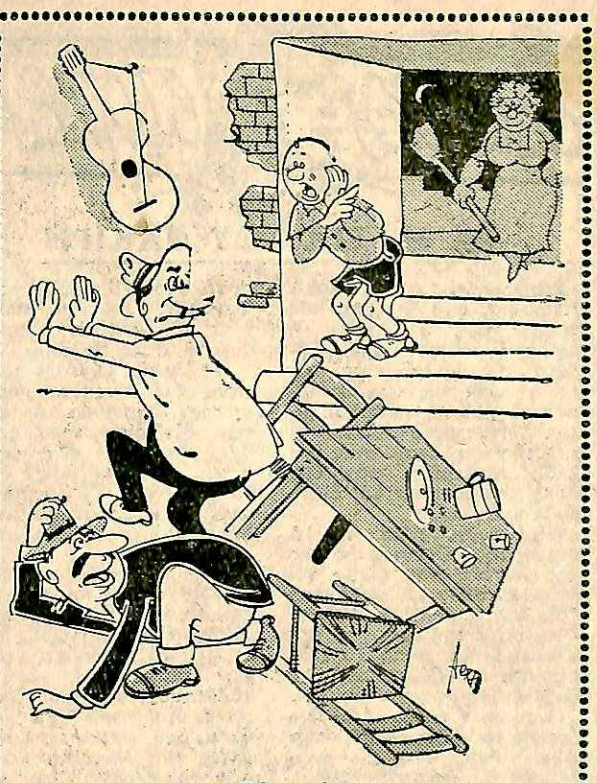
Αλλά και στη Μεγ. Βρετανία, τό 'Ανώτατον Δικαστήριον έχει ά- πασχοληθή με περιπτώσεις που προ- έκυψαν απ' αυτή την πρόληψη. Διά- φοροι 'Αγγλοι, που έτυχε να έγκα- τασταθούν σέ σπίτια που είχαν αυ- τό τόν αριθμό, ζήτησαν απ' τις άρ- μόδιες άρχες την άδεια να τόν αλ- λάξουν. Τά σπίτια αυτά νοικιάζον- ταν δυσκολώτατα πριν απ' τόν πό- λεμο — όταν δηλαδή δεν ύπαρχε η σημερινή έλλειψις στέγης. Να για- τί, σέ πολλούς δρόμους άγγλικών πόλεων, ο αριθμός 13 έχει άντικα- τασταθή με τό 12Α.

Αλλά κι' οι έρωτευμένοι — λένε οι προληπτικοί — πρέπει να φυλά- γονται απ' τό όλέθριο 13. Φρόνιμο είναι να μετράνε τά φιλιά που άλλα- ζουν, και να μη σταματούν ποτέ στά 13 μέσα σέ μία μέρα, αλλιώς κιν- δυνεύουν να χωρίσουν πολύ γρήγο- ρα!

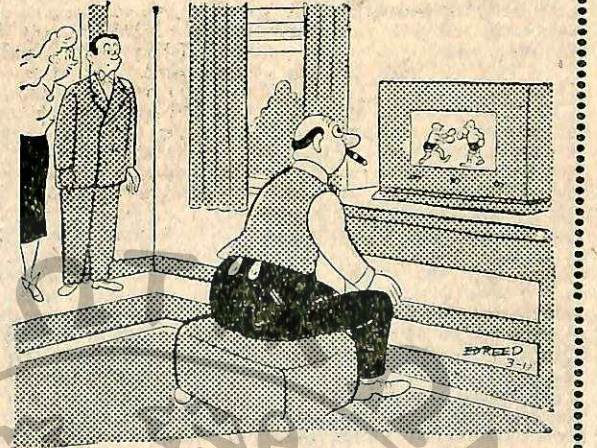
Περιττόν να προσθέσουμε ότι οι προληπτικοί δεν κάνουν ποτέ μία πρόταση γάμου στις 13 του μηνός, ή ημέρα Παρασκευή.

Και μία άλλη άκόμη πρόληψις: Μη δίνετε στο σκυλί σας κόκκαλα άρνιού 13 μέρες πριν ή μετά τις 21 'Ιουνίου (την ήμερομηνία δηλα- δη που άρχίζει να μικραίνει η ήμε- ρα και να μεγαλώνη η νύκτα). 'Αλ- λοίως, μπορεί να λυσάξη και να σας δαγκώσει!

Πρό πολλών ετών, μία γνωστή ασφαλιστική εταιρεία δήλωσε ότι, σύμφωνα με τά στοιχεία που είχε συγκεντρώσει, πεθαίνει συχνότατα μέσα στο χρόνο ένας απ' τους 13 συνδαιτημόνες ενός γεύματος. Οι προληπτικοί πανηγύρισαν γι' αυτή την «έπίσημη» επιβεβαίωσι. Στην πραγματικότητα, όμως, έπρόκειτο για ένα έξυπνο κόλπο της εταιρείας, που έπνευχε έτσι ν' αύξηση σημαν- τικά τόν αριθμό των πελατών της που ασφάλιζαν τή ζωή τους για κάθε ένδεχόμενον!...

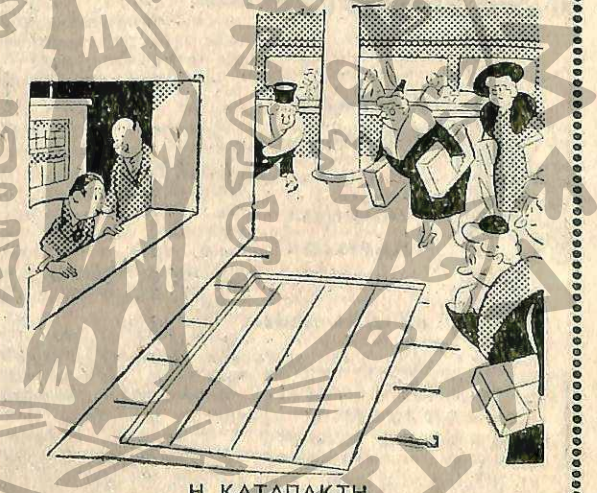

— «Σύρμα»!... (Του 'Αρχέλαου)

ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΦΙΛΑΘΛΟΣ

— Ευκαιρία να με ζήτησης απ' τό μπαμπά, Κωστάκη. Θα σου πη όπωσδήποτε τό «ναι» για να τόν άφήσουμε ήσυχο!...

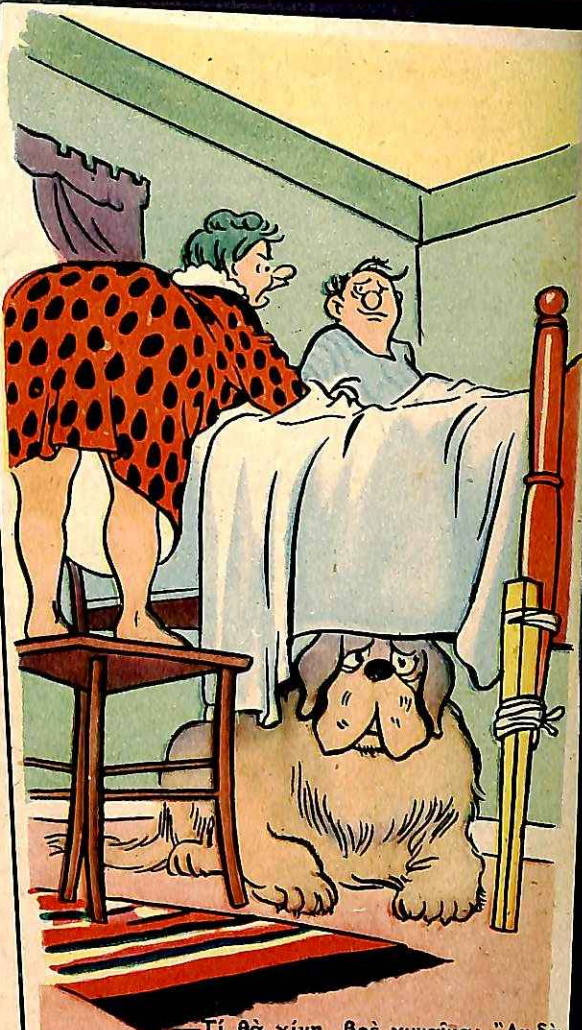

Η ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ

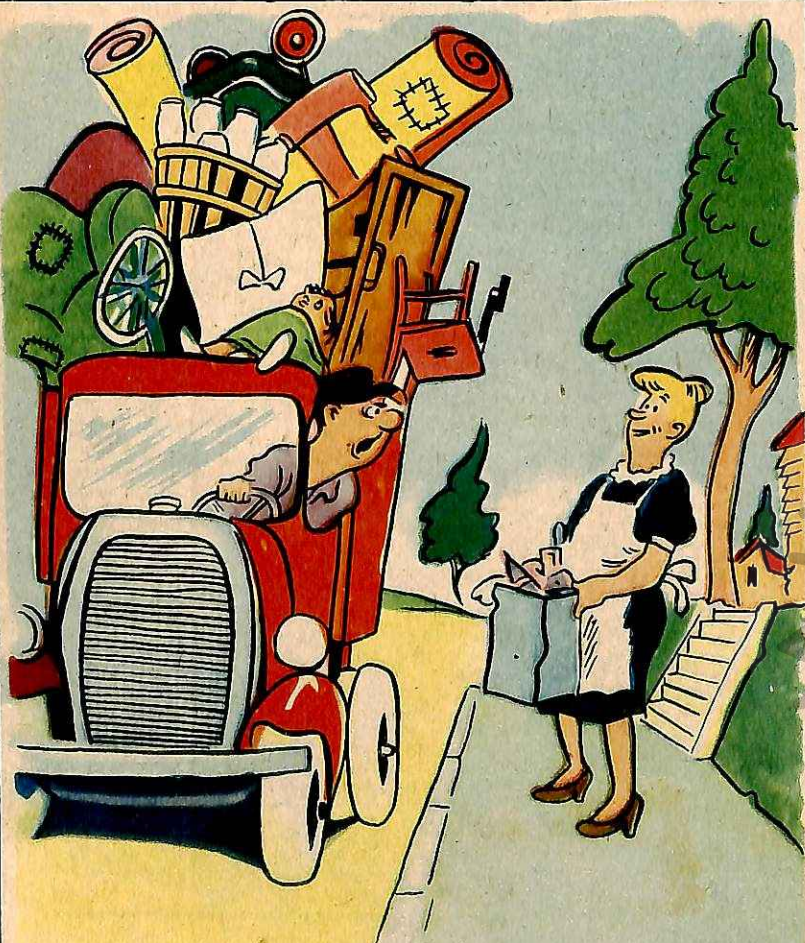
— Μ' αυτό τό κόλπο, κύριε διευθυντά, καμμία πελάτισσα δεν μάς κάνει πιά παραπόνον!...

—Ζαχαρία, σταμά-
τησε επί τέλους τις
τσουλήθρες!...

—Τί θα γίνη, βρέ γυναίκα; "Αν δέν
σταματήση αὐτός ὁ σκύλος νά μεγα-
λώνη, πρέπει νά τόν μάθουμε νά κοι-
μάται κάπου ἄλλου.

—Λάθος κάνεις, κυρία μου!... Δέν μαζεύω σκουπίδια!..
μετακομίζω!...

—"Αργήσα νά γυρίσω, γυναίκα, μὰ ἔχω ἑτοιμη
μιὰ γραπτή δικαιολογία... Δυστυχῶς ὅμως δέν μπο-
ρῶ νά τή διαβάσω!...